

Nguyên tác SHUNJI IWAI

Tác giả HITOSHI ONE

Dịch Quang Minh

PHÁO HOA

ngắm từ dưới hay bên cạnh?

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Nguyên tác SHUNJI IWAI

Tác giả HITOSHI ONE

Dịch Quang Minh

PHÁO HOA

ngắm từ dưới hay bên cạnh?

IPM NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Pháo hoa ngắm từ dưới hay bên cạnh?

Nguyên tác: SHUNJI IWAI: Sinh ngày 24 tháng Một năm 1963 tại thành phố Sendai.

Đạo diễn của các tác phẩm:

Phim điện ảnh Love Letter, Bướm phượng, Hana và Alice, Last Letter, 12 ngày của quái vật đã chết từ ngày thứ 8...

Phim tài liệu Chuyện về Ichikawa Kon, Tạm biệt pháo hoa...

Tác giả HATTOSHI ONE

Sinh năm 1968 tại Tokyo. Tài năng nở rộ khi liên tiếp cho ra đời nhiều phim truyền hình chiếu khung giờ muộn nổi tiếng như *Năm ngoài tại Renoir*, *Tuần san Maki Yoko*, *Moteki*.

Năm 2011, ra mắt trong vai trò đạo diễn phim điện ảnh với bản điện ảnh của *Moteki* và giành Giải Viện Hàn lâm Nhật Bản lần thứ 35, hạng mục Phim do khán giả bình chọn. Năm 2015, giành Giải Viện Hàn lâm Nhật Bản lần thứ 39 và Giải phê bình điện ảnh Nhật Bản lần thứ 25, đều ở hạng mục Đạo diễn xuất sắc nhất với bộ phim *Bakuman*.

“Pháo hoa nhìn từ bên cạnh tròn hay phẳng?”

Hôm diễn ra lễ hội pháo hoa mùa hè, Norimichi hẹn với nhóm bạn thân cùng lên hải đăng để ngắm pháo hoa từ bên cạnh. Song chiều hôm đó, Norimichi bất ngờ được Nazuna, cô bạn cùng lớp cậu thầm mến, rủ “đưa nhau đi trốn” khỏi thị trấn. Cuối cùng cuộc chạy trốn thất bại, Nazuna bị mẹ bắt về, hai người phải chia xa. Norimichi ước gì được trải qua ngày hôm ấy lần nữa để giành lại Nazuna.

Đây là câu chuyện về một ngày lặp đi lặp lại, về sự kì diệu của tình yêu.

Hồi nhỏ tôi có thể mở mắt dưới nước, vẫn thấy rõ mọi thứ mà chẳng cần đeo kính bơi hay kính lặn. Những bọt nước to nhỏ dập dềnh trước mắt tôi rồi nhẹ nhàng tan biến, hết màn pháo hoa tĩnh lặng.

Tôi từng nghĩ nếu bơi tiếp, phải chăng mình sẽ sang thế giới khác? Nhưng khi hết hơi ngoi lên mặt nước, trên cao vẫn là trời xanh mây trắng. Tôi đã rời khỏi thế giới an tĩnh, trở lại thực tại nơi tiếng chuông trường reo vang và tiếng ve kêu inh ỏi.

Thế giới chỉ có một, đó là sự thật hiển nhiên. Nhưng hè năm ấy, chắc chắn tôi đã bước vào một thế giới... Không, không chỉ một, mà là vô vàn “thế giới mơ ước”, cùng cô ấy.

Cánh quạt tuabin gió, ánh sáng ngọn hải đăng, tuyến đường ray chạy dọc bờ biển, tường bể bơi bong tróc sơn, cánh cửa sắt gỉ sét kêu rín rít mỗi lần mở, cây sồi trắng không rõ tuổi nơi ngã ba, phòng học huyền ảo... Mọi khung cảnh hiện lên trong trí óc tôi đều có bóng hình ấy.

Cô mặc đồng phục quay lưng về phía tôi, xa xăm ngắm biển. Cô ngồi trong lớp, ngoảnh lại nhìn tôi. Cô sỏi tay bơi dưới bể, tư thế chuẩn mực. Cô mặc yukata^[1] quay lưng lại ánh chiều tà, chăm chú nhìn tôi...

“Norimichi!” Và cô gào khóc thất thanh.

Lúc ấy, cảnh sắc tôi thấy trong “vô vàn thế giới” bỗng biến dạng. Âm thanh và giọng nói cũng trở nên méo mó.

Tên cô ấy là Nazuna.

Giá như khi đó...

Giá như khi đó... tôi...

Giá như khi đó... Nazuna...

Giá như... có thể trở lại giây phút ấy...

Thế giới thực

Sao mới sáng ra, phòng vệ sinh của căn nhà cũ nát này đã hầm hập thế nhỉ?

Mỗi lần bước vào phòng vệ sinh chật hẹp dưới gầm cầu thang, tôi thấy vô cùng ngột ngạt. Có cửa sổ cũng như không, chẳng thoáng khí chút nào. Bởi vậy cứ đến hè, khi ngồi trên bồn cầu, tôi thấy mình không khác gì bánh bao hấp.

Trước mặt tôi là tờ lịch của Hiệp hội Du lịch, chụp cảnh bờ biển Moshimo^[2] náo nhiệt. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tôi chưa thấy bờ biển Moshimo đông nghịt thế bao giờ, chắc ảnh này chụp từ những năm 90 hay thậm chí trước đó. Vừa ngáp vừa sờ hình người phụ nữ bé xíu mặc đồ bơi đỏ rực, tôi tưởng tượng ra ảnh các cô gái đẹp hồi xưa. Đột nhiên, có người rầm rầm đập cửa phòng vệ sinh.

“Norimichi! Ra mau! Hôm nay phải đến trường tập trung hè đây, đừng lè mề nữa!” Tiếng hét của mẹ vọng vào. Phòng vệ sinh nóng nực dường như tăng thêm ba độ.

“Đừng giục nữa! Con vẫn chưa xong!” Tôi gất gỏng. Chắc, mới sáng ra mẹ đã om sòm.

“Bữa sáng là cà ri thừa tối qua nhé!” Chẳng thèm nghe tôi, mẹ bỏ đi và nói vọng lại từ đằng xa.

“Mẹ tha cho con...” Tôi ôm bụng rên rỉ.

Ti vi trong phòng khách đang đưa tin về lễ hội pháo hoa toàn quốc. Tôi vừa nghe vừa cẩn thận tách lòng đỏ trứng sống, đổ lên cà ri.

“Ơ hay, ăn cả lòng trắng đi chứ, bổ lắm!” Mẹ cuộn tờ rơi đập đầu tôi, tay kia vẫn lia máy hút bụi rè rè.

“Có nhất thiết phải hút bụi khi con đang ăn không...” Tôi chỉ dám nhỏ giọng phản nản, bởi nếu to tiếng mẹ sẽ quát lại bằng giọng to gấp bội.

Tôi phản kháng yếu ớt bằng cách phớt lờ lời mẹ, đánh tan lòng đỏ trứng trộn đều với cà ri. Nếu trên đời có loại trứng chỉ có lòng đỏ, nhất định người ta sẽ đổ xô đi mua.

Tôi xúc cà ri bằng chiếc thìa nhỏ chẳng chịt vết xước dùng từ hồi mới vào tiểu học. Ôi, ngon tuyệt! Sao cà ri thừa lại ngon thế này? Chắc hẳn do cà ri để qua đêm trong nồi và lòng đỏ trứng đã tạo ra phản ứng hóa học tuyệt vời.

“Hôm nay là ngày toàn quốc tổ chức lễ hội pháo hoa! Sau đây là bản tin dự báo thời tiết...” Hình ảnh trên ti vi chuyển từ lễ hội pháo hoa sang nữ phát thanh viên dự báo thời tiết. Hình ông mặt trời mỉm cười hiện trên bản đồ nước Nhật.

Tôi chợt nhớ tờ lịch trong phòng vệ sinh cũng ghi “Lễ hội pháo hoa” cạnh mừng 1 tháng Tám, tức hôm nay. Mặc dù đã lên lớp Bảy, chẳng còn thích thú gì lễ hội pháo hoa, song tôi vẫn thấy hôm nay hơi đặc biệt.

Khoan, giờ đang phát dự báo thời tiết, thế chẳng phải tôi sắp muộn à? Vội vàng vét nốt cà ri rồi cứ thế bỏ đĩa trên bàn, tôi chạy ra cửa chính xỏ giày thể thao.

“Oải quá đi mất... Đang nghỉ hè mà lại phải tới trường tập trung...” Tôi vừa lăm bắm vừa dùng lưỡi cổ đẩy miếng thịt gà giắt răng.

“Con còn sương chán.” Đang ngồi trong tiệm cầm cùi lau chùi cần câu, bố chợt lên tiếng. Bố mặc quần đùi áo ba lỗ, chân xỏ xăng đan, nhìn sao cũng thấy không phải trang phục phù hợp để tiếp khách.

Tiệm đồ câu Shimada nhà chúng tôi là tiệm gia truyền... Gọi vậy cho sang chứ thực chất chỉ là cửa tiệm ông tôi hứng lên mở sau khi nghỉ làm ngư dân, kinh doanh mới gần hai mươi năm, ngoài đồ câu còn bán thêm hàng tạp hóa, đồ khô hay thức ăn cho

thú cưng. Bỏ tiếp quản tiệm của ông, nhưng tôi không định kế thừa gia nghiệp.

“Hả? Là sao?”

“Vì con...” Bô đang nói dở thì giọng mẹ oang oang vọng ra từ trong nhà. “Norimichi! Ăn xong phải dọn ngay chứ! Chiều tối bố mẹ đi vắng, con tự lực tử lạnh ra ăn gì thì ăn nhé!”

Con nghe rồi, mẹ đâu cần gào lên! Tôi thầm cự nự trong lòng, ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn đáp. “Vâng!”

Đoạn, tôi quay sang hỏi ông bố vẫn đang hì hụi với cần câu.

“Bố mẹ đi đâu thế ạ?”

“Mẹ con gom phế liệu đem bán ở chợ trời ngoài đền Moshimo.”

“Bán ở lễ hội á? Ai thèm mua?”

“Bố phải đóng cửa tiệm đây này, rõ là...” Nói đến đó, tự dưng bố cúi mặt vào cần câu. Lấy làm lạ tôi bèn ngẩng lên, bắt gặp mẹ đứng ngay sau lưng tự lúc nào, mặt mày vô cảm trông phát sợ.

“Hai bố con nói gì đấy?”

“Con đi đây!” Linh cảm sắp có điều chẳng lành, tôi phóng vù ra khỏi tiệm.

“Phế liệu ấy hả? Không thích thì anh khỏi cần đi!”

Tưởng tượng cảnh bố lắc đầu quảy quảy, tôi leo lên chiếc xe đạp cà tàng dựng trước tiệm, lao xuống con dốc dẫn ra biển. Chẳng mấy chốc mồ hôi túa ra, nhưng toàn thân lại được tắm gió biển. Trong khoảnh khắc khoan khoái ngấn ngủ, tôi chợt thấy may mắn khi được sinh ra ở thị trấn này.

Moshimo là thị trấn nhỏ nằm ven bờ Thái Bình Dương, có cảng cá xưa cũ và bờ biển nhỏ. Dân số khoảng... hơn 2800 người, chủ yếu sống dọc con dốc chạy từ biển lên núi. Một vị khách trẻ tuổi từ Tokyo đến đây câu cá từng nhận xét, “Nơi này cứ như Onomichi^[3] phiên bản lỗi. Cơ mà buồn tẻ cũng có điểm hay.”

Tôi không biết Onomichi thế nào, chỉ thấy người kia vô duyên. Có điều không thể phủ nhận thị trấn này khá đều hieu.

Moshimo vốn là làng chài, đến hè thì thành bãi tắm nước tiếng trong vùng, luôn náo nhiệt, đông đúc khách du lịch. Tuy nhiên sau thảm họa động đất sáu năm trước, thị trường du lịch nơi đây ngày một ảm đạm. Mặc dù thiệt hại chẳng đáng kể so với vùng Tohoku và may mắn không có thương vong về người, song hầu hết cảng cá bị ảnh hưởng nặng nề, hơn nửa số cảng đến giờ vẫn chưa khôi phục, bãi tắm cũng chỉ toàn dân địa phương lui tới.

Vị khách nọ còn cảm thán, “Nhưng nơi này khiến tôi nhớ quê da diết.” Hả? Nhớ quê? Tôi nghĩ anh ta không đùa, nhưng chắc chắn ý anh ta không phải muốn chuyển về đây sống hay quay trở lại vài lần nữa.

Vậy tôi có thích thị trấn này không? Thú thật tôi không biết. Tokyo rất tuyệt, song tôi cũng không muốn sống ở đó lắm. Ngược lại nếu hỏi có định sống mãi ở thị trấn Moshimo nơi chôn nhau cắt rốn không, tôi cũng khó trả lời.

“Yo, Norimichi!” Ngoảnh sang hướng phát ra tiếng gọi, tôi bắt gặp Azumi Yusuke phóng ra từ con hẻm giữa dốc, đạp xe địa hình mới toanh. Yusuke với tôi là bạn thân từ bé, bố nó làm bác sĩ. Ngoài trừ bố mẹ, có lẽ nó là người bên cạnh tôi nhiều nhất.

“Yeah!” Tôi giơ một tay chào.

Đột nhiên, Junichi và Minoru cũng phóng ra từ con hẻm khác, đưa trượt ván, đưa lái xe trượt hai bánh. Nhóm bốn người chúng tôi vừa lao dốc vừa chuyện phiếm như mọi lần.

“Hôm nay cực gì đây?”

Junichi cao nhất nhóm và đã vỡ giọng, thể mà tính khí trẻ trâu, toàn nói nhảm. Nó rất giỏi khuấy động bầu không khí, song cũng là chúa gây rối. Dẫu biết cá cực kiểu này rất trẻ con, nhưng từ hồi tiểu học chúng tôi đã giao kèo hễ có đưa khởi xướng là tất cả phải tham gia.

“Thằng nào thua phải ‘sàm sỡ’ cô Miura!”

Chiều cao giậm chân tại chỗ suốt từ năm lớp Bốn, lông tóc còn chưa mọc đủ, nhưng nói đến độ “dậy thì”, Minoru đứng thứ hai không ai dám đứng nhất. Nó chẳng khác nào thằng đệ của Junichi, hai đứa suốt ngày như hình với bóng.

“Này, bọn mày có thấy ngực cô Miura bự lên không?”

“Nghe nói mát xa giúp ngực to lên đấy.”

“Thật á?”

“VẬY AI ĐÓ ĐÃ SỜ NGỰC CÔ MIURA!”

“Tao cũng muốn!”

Những câu chuyện không đầu của chúng tôi mất hút trong gió biển.

Đi hết đoạn dốc là đâm ra con đường ven biển. Ngoảnh đầu lại, hàng tuabin gió dọc sông núi đang chậm chậm quay theo chiều kim đồng hồ. Từ năm kia, người ta bắt đầu chạy thử máy phát điện bằng sức gió ở Moshimo. Nghe nói gió biển ở đây khá ổn định nên thích hợp chạy loại máy này. Cảnh trí quen thuộc từ tấm bé bỗng dựng mọc lên cả dãy quạt khổng lồ, ban đầu tôi ghét lắm, giờ quen rồi.

“Đường tắt!”

“Chơi bản!”

“Tưởng mày ngon à!”

Đang đi thẳng, Yusuke đột ngột bẻ lái lao xuống bậc đá nhỏ, bon bon chạy vào lối đi bộ lát gỗ. Xe đạp, xe trượt với ván trượt sao giảm xóc được tốt vậy, thành thử ba đứa tôi vội vàng vác phương tiện lên tay, cuốc bộ đuổi theo nó.

Biển nổi gió ngay khi tôi dồn sức toan đạp pêđan. Trông ra biển theo tiếng gọi của gió, tôi bắt gặp bóng người ẩn hiện bên bờ sóng vỗ. Không ngờ có khách du lịch tới ngắm biển giờ này, tôi chăm chú quan sát để thấy bóng người rõ hơn.

Đồng phục thủy thủ trắng, váy ngắn trên gối, tóc tết bím. Đó là Oikawa Nazuna, bạn cùng lớp của tôi. Chắc chắn là Nazuna, không sai vào đâu được.

Nazuna nhẹ nhàng bước qua các trụ chắn sóng ven biển như lướt đi trên nước, tấm lưng lấp lánh dưới nắng chẳng khác nào nữ chính trong phim. Tôi ngẩn người ngắm nhìn, tưởng chừng thời gian nơi Nazuna đứng đang trôi chậm lại.

Ước gì cô ấy nhìn về phía này...

“Norimichi! Muộn bây giờ!” Giọng Junichi kéo tôi về hiện thực.

“Biết rồi!” Tôi nhồm người đập mạnh pêđan, song vẫn quay sang nhìn Nazuna lần nữa. Cô ấy cúi xuống nhặt gì đó rồi soi dưới ánh mặt trời. Khoảng cách quá xa nên tôi không thấy rõ, nhưng dường như vàng sáng vật nọ phát ra không giống ánh sáng lấp lánh của sóng biển... Hay do tôi tưởng tượng nhỉ...?

“Bát, bát!”

“Bôn! Bôn tới! Này! Này!”

“Phía đó! Húi!”

Đó là đội bóng chày cả năm chẳng nghỉ ngày nào trừ đêm giao thừa và mừng 1 Tết. Dù hôm nay là ngày tập trung giữa hè, chúng vẫn chăm chỉ luyện tập và hò hét mấy câu vô nghĩa trên sân.

Trái lại, đám ăn không ngồi rồi suốt kì nghỉ hè... là bọn tôi đây, vẫn lững thững bước đi dù chuông đã reo. Chúng tôi gửi xe và ván trượt ở bãi đỗ cửa hàng tiện lợi gần trường.

“Này, ‘bát’ là sao?” Nghe đội bóng chày hò hét, Junichi nghệt mặt.

“Batter, tay đánh chăng? Sao không gọi quách là tay đánh nhỉ?” Minoru cười khẩy.

“Thế còn bôn?”

“Tao nghĩ là ball, bóng ấy?”

“Vậy ‘húi’ là gì?”

“Chịu.”

Trong suy nghĩ của đám trẻ sinh ra vào thời đại bóng đá như chúng tôi, bóng chày chẳng qua là môn thể thao lỗi thời cho mấy ông già. Song thị trấn Moshimo từng có trường cấp ba vô địch Koshien^[4], nên tới giờ dân ở đây vẫn chuộng bóng chày hơn bóng đá.

Một cậu trong đội bóng chày hùng hục đuổi theo quả bóng lăn dưới chân, người lấm lem đất cát.

“Thời buổi này còn người để tóc húi cua à?”

“Cầu thủ bóng chày chắc không đào hoa đâu nhỉ?”

“Chẳng hiểu nổi đám đấy.”

Nói vậy chứ thật ra hồi mới vào tiểu học, tôi, Yusuke, Junichi và Minoru đều bị bố mẹ bắt chơi bóng chày. Bốn thằng chán quá toàn lôi bóng mềm ra đá, cuối cùng bị huấn luyện viên cho “tự nguyện rút lui”. Vốn là bạn thuở nhỏ, qua chuyện đó bốn đứa càng thêm thân thiết.

Nhóm không có thủ lĩnh nhưng mọi cuộc ăn chơi tán gẫu đều do Junichi đề xướng, sau đó Minoru sẽ hòa theo. Có điều lời nói và hành động của Junichi chẳng khác nào trẻ ranh tiểu học, nên gần đây tôi và Yusuke bắt đầu ngán ngẫm.

“Mấy em kia! Mau vào lớp đi!”

Một giọng nói vui tươi chột vang lên sau lưng chúng tôi. Cô Miura đang đạp xe vào từ ngoài cổng trường. Hàng khuy áo sơ mi trắng chực bung ra, bộ ngực khủng khê nảy theo mỗi nhịp đạp.

“Uầy! Hôm nay cũng tương tương kìa!”

“Phải cỡ động đất cấp 6 ấy.”

“Đứa nào về chót ta?”

“Junichi!”

“Tao trượt ván thì thắng thế nào được!”

Miệng nói vậy nhưng Junichi lại hớn hờ chạy tới chỗ cô Miura, thoát cái đã yên vị ở yên sau.

“Này! Em thôi ngay!”

Yên sau bất ngờ văng xuống, cô Miura hơi loạng choạng. Nhân cơ hội đó, Junichi luồn tay ra trước.

“Ê!”

Cô Miura bóp phanh, thúc cùi chỏ ra sau theo đà. Junichi tránh được, thoăn thoắt nhảy xuống xe rồi chạy quanh sân trường.

“Tajima! Đứng lại!”

Chứng kiến cảnh cô Miura đạp xe đuổi Junichi khắp trường, bọn tôi cười ngặt nghẽo.

“Junichi! Cúp gì?”

“J... J... J! Cúp J!”

“Sao to thế được!”

Junichi vừa chạy vừa vẽ vào không khí chữ J. Bỗng, một nữ sinh đi ngang... Là Nazuna. Cô ấy chẳng buồn ngó Junichi và cô Miura, chỉ cắm đầu đi thẳng, mặt man mác buồn.

Dáng vẻ ban nãy bên bờ biển và biểu cảm lúc này của Nazuna dường như hơi khác mọi khi, nhưng tiếng chuông reo vang đã đánh bay thắc mắc của tôi.

Lớp học ồn ào ngập tràn cảm xúc vui buồn lẫn lộn của buổi tập trung hè. Nazuna ngồi ở bàn chính giữa, nói chuyện với con bé mũm mĩm ngồi sau.

“Nghỉ hè Nazuna đi đâu chơi không?”

“Tớ chưa đi đâu.”

“Tuần sau tớ sẽ đi Disneyland đấy!”

“Ôi, thích ghê.”

Hóa ra con bé đó bắt chuyện để khoe được đi Disneyland hả? Mà Nazuna vẫn cười nói bình thường, vậy sao ban nãy tôi cứ thấy cô ấy khang khác nhỉ?

Tôi ngồi ở bàn cuối cạnh cửa sổ, tha hồ ngắm Nazuna suốt học kì một. Tuy toàn thấy lưng, nhưng mỗi khi Nazuna chuyển giấy ra sau hay chuyện trò với bạn bạn dưới như lúc này, tôi lại

được ngắm gương mặt ấy. Nazuna rất dễ thương... đến mức tôi băn khoăn không hiểu cô ấy dễ thương nhường này từ bao giờ.

Nazuna chuyển từ Tokyo về đây hồi lớp Năm. Cô ấy khác hẳn mấy đứa con gái sống ở thị trấn Moshimo.

Hồi đó còn bé nên tôi chẳng để ý... thật ra giờ cũng còn bé, nhưng tôi nhận thấy Nazuna toát lên vẻ thanh cao của dân thành phố. Ngay cả khi mặc đồng phục hay đồ thể thao, khí chất của cô ấy vẫn rất đặc biệt, mấy đứa con gái khác không sao sánh bằng. Nhất là từ khi vào cấp hai, cô ấy bắt đầu dậy thì... Ôi! Tôi nghĩ bậy bạ gì thế này! Nhưng... đúng là cô ấy rất dễ thương...

“Oikawa Nazuna đáng yêu nhỉ?” Yusuke đột nhiên bắt chuyện. Nó ngồi ngay bàn trên.

“Hớ?” Tôi buột miệng.

“Giọng mày kiểu gì thế hả?”

Sợ Yusuke phát hiện tình cảm của tôi dành cho Nazuna, tôi đánh trống lảng bằng câu đùa ngẫu hứng.

“Oikawa thật... Ôi, đáng yêu^[5]!”

“Nhật nhẽo.”

“Chẹp, đáng yêu chỗ nào?”

“Tao đang tính tỏ tình với cô ấy.”

“Thì tỏ đi.”

Lên cấp hai, Yusuke bắt đầu để ý Nazuna. Di động của nó có hẳn một thư mục ảnh chụp lén cô ấy, hằng đêm phải xem ảnh mới ngủ được. Tôi luôn tỏ vẻ kì thị nhưng thực chất lại mong nó gửi ảnh cho mình.

“Muốn đi đu đưa với ẻm nhân dịp nghỉ hè quá à! Đi ngắm pháo hoa tối nay chẳng hạn?”

“Thì mày cứ tỏ tình quách đi!”

“Muốn là tỏ được chắc! Nhỡ bị từ chối thì muối mặt lắm!”

“Tao kệ mày đấy!”

“Hay mày tỏ tình thay tao?”

“Được rồi... Nazuna này, Yusuke nhờ tớ chuyển lời...”

“Ơ? Gì thế?”

“Cậu là đứa con gái xấu nhất trần đời.”

“Sao cơ!?”

“Cảm ơn cậu rất nhiều.”

Tiểu phẩm của chúng tôi hạ màn đúng lúc cô Miura bước vào lớp.

“Các em, về chỗ nào!” Chẳng chờ đám học sinh ổn định chỗ ngồi, cô thông báo. “Hôm nay có hội đèn Moshimo, đồng thời là lễ hội pháo hoa. Ở đó chắc sẽ đông đúc lắm, các em có hẹn nhau đi chơi hội thì cũng đừng đi muộn quá nhé.”

Chỉ đợi cô nói hết câu, Minoru bật dậy hỏi xoáy. “Thế cô có hẹn với ai ạ?”

“Hử?” Cô Miura không chỉ hấp tấp mà còn nói dối rất dở, cứ lúng ba lúng búng.

Cả lớp lập tức xôn xao, Junichi thì chăm chọc. “Hẹn bạn trai chứ ai? Ngắm pháo hoa xong lại dẫn nhau đi ấy ấy, phải không cô?”

“Tajima! Vừa phải thôi kẻo cô kiện em tội quá rồi đấy!”

“Còn em sẽ kiện cô tội trù dập học sinh!”

“Em một vừa hai phải thôi!” Dứt lời, cô Miura bước xuống bục giảng, đi đến chỗ Junichi.

Cả lớp phá lên cười khi thấy hai cô trò bắt đầu đuổi bắt. Junichi lại sắp bị mời phụ huynh rồi... Tôi chán chường dõi theo màn đuổi bắt, chợt thấy Nazuna liếc về phía này. Ủa...? Không phải phía này, cô ấy đang nhìn tôi... Suốt học kì I tôi luôn ngắm Nazuna, nhưng đây là lần đầu tiên ánh mắt chúng tôi chạm nhau.

Có vẻ Nazuna biết tôi nhận ra cô ấy đang nhìn. Sâu trong ánh mắt thờ ơ như chất chứa nỗi niềm muốn truyền đạt, nhờ vậy. Tuy nhiên điều đó chỉ xảy ra trong thoáng chốc... Vài giây sau, Nazuna đánh mắt sang chỗ khác, để lại tôi bối rối trông theo tấm lưng cô.

Sau đó ánh mắt chúng tôi không giao nhau thêm lần nào.

“Tajima! Hôm nay cô sẽ liên lạc với phụ huynh của em!”

Ngay khi tôi định quay lại hóng vù lùm xùm của cô Miura và Junichi, một tia sáng kì lạ xẹt qua. Đấy chiếc túi treo cạnh bàn Nazuna đang phát sáng? Không, đúng hơn là trong túi có thứ đang phát sáng... Gì vậy nhỉ...?

Tôi như bị hút hồn, không thể rời mắt khỏi ánh sáng ấy. Đột nhiên, cô Miura tóm được Junichi ngay trước mắt tôi, kéo tôi về thực tại.

“Hì hì, tha cho em đi mà. Norimichi, cứu tao với.”

Cô Miura gõ đầu Junichi, cả lớp phá lên cười. HÀi kịch của lớp 7C đến đây là kết thúc. Nhân lúc Junichi bị tóm gáy lôi về chỗ, tôi liếc qua túi Nazuna lần nữa. Ánh sáng ban nãy đã biến mất.

Két... Tiếng kẽo kẹt vang lên. Tôi và Yusuke bước qua cánh cổng gỉ sét, nhảy hai bậc một lên cầu thang xanh lơ bong tróc gần hết sơn để đến bể bơi. Bể bơi dài 25 mét, mặt nước in bóng trời xanh mây trắng và hàng cây xanh ngát. Yusuke quăng cây lau xuống sàn.

“Không dọn liệu có sao không nhỉ?”

“Đặc quyền của hội dọn bể bơi mà lị. Câu lạc bộ bơi lội kiểu gì chẳng lau dọn hằng ngày, bọn mình dọn làm gì nữa.”

“Chí lý!”

Tôi và Yusuke ngoác miệng cười sằng sặc. Cả bể bơi rộng lớn có độ hai đũa. Chúng tôi cởi đồ thể dục, mặc quần bơi quē mùa nhà trường phát và đeo kính bơi. Vứt giày thể thao sang bên, hai đũa định lao thẳng xuống bể...

“Nóng!”

“Má ơi!”

Thành bể nóng rực vì phơi mình dưới nắng hè suốt ngày, đi chân đất là bỏng ngay.

“Mau nhảy xuống bể... Ủa?”

“Sao thế?”

“Nazuna?”

Thấy Yusuke nhìn bờ bên kia, tôi cũng nhìn theo. “A...”

Nazuna đã thay sang đồ bơi, ngồi cạnh bụi xuất phát của bể 25 mét. Tôi dán mắt vào bộ ngực hơi nhấp nhô và đường cong từ phần hông tròn trịa xuống cặp đùi đầy đặn. Nazuna khẽ đung đưa chân khua nước. Ánh mặt trời chiếu rọi gương mặt cô.

“Hôm nay cô ấy cũng trực nhật à?”

“Đâu, tao với mày thôi.”

“À, thế chắc cô ấy là thành viên câu lạc bộ bơi lội... Hôm nay sinh hoạt câu lạc bộ chẳng?”

“Biết chết liền. Mà tao đi ‘giải quyết’ đây.”

“Hả? Mày sao thế?”

“Thấy Nazuna, tự dừng tao mắc ỉa.” Nói xong Yusuke bỏ đi, tay chân cứng quèo hết robot.

“Cạn lời...”

Yusuke có tật hễ gặp chuyện bất ngờ là buồn đi vệ sinh, từ hồi mẫu giáo tới giờ chưa sửa được. Có lần thi đấu bóng đá, Yusuke được chỉ định đá phạt đền do đội bạn phạm lỗi. Tuy nhiên trọng tài vừa thổi còi, nó liền chạy một mạch vào nhà vệ sinh.

Mặc kệ Yusuke, tôi quay qua tìm Nazuna... Ủa? Cô ấy làm gì thế?

Nazuna đang nằm ngửa bên thành bể, tấm nắng hè chói chang. Tiếng ve ồn ã vang vọng khắp không gian càng làm nổi bật sự im lặng bao trùm hai đứa.

Hơ? Bầu không khí này là sao? Tôi nên làm gì bây giờ? Cứ đứng đây đợi Yusuke quay lại cũng kì, chắc chắn Nazuna đã thấy tôi, tôi mà câu nệ quá lại thành dở... Tôi viện cớ rồi cất bước. Khi còn khoảng 2 mét, tôi đã thấy rõ gương mặt cô ấy.

Mắt Nazuna nhắm nghiền, miệng mỉm cười. Chẳng hiểu sao cô ấy ở ngay trước mắt mà tôi cứ ngỡ xa tận chân trời, không thể lại gần hơn nữa. Thế là tôi dừng bước.

“Ừm... Cậu đang tắm nắng à?” Tôi cất tiếng hỏi rồi giật mình trước hành động đột ngột của bản thân.

Nazuna khẽ lắc đầu.

“Sinh hoạt câu lạc bộ?” Tôi hắng giọng hỏi lại.

“Không.”

“Hả? Thế cậu đến bơi à?”

“Không.”

“Hử? Vậy cậu đến đây làm gì?”

“Làm gì nhỉ?”

“Sao tớ biết...”

“Tại sao tớ ở đây?” Nazuna thì thầm, mắt vẫn nhắm.

“...”

Không thể tiếp tục câu chuyện, tôi im lặng. Cuộc đối thoại này tựa màn hài kịch kì quái thiếu cả người tung lẫn kẻ hứng. Tôi nào biết lý do Nazuna ở đây, cũng chẳng đoán được câu trả lời cô ấy muốn, đành nhường “dàn đồng ca mùa hạ” lấp đầy khoảng lặng giữa hai người.

Bỗng có con chuồn chuồn nhẹ nhàng lướt qua. Chuồn chuồn bay là là mặt nước hai, ba lần rồi lượn vòng quanh Nazuna... cuối cùng đậu lên quai áo bơi của cô ấy. Nazuna nằm im, dường như chưa nhận ra.

“Này.”

“Sao?”

“Đang đậu kia.”

“Cái gì?”

“Chuồn chuồn đuôi trắng.”

“Bắt đi...”

“Hả?”

“Bắt hộ tớ.” Nazuna nói, mắt vẫn nhắm nghiền. Giọng cô ấy thật lạ, vừa nũng nịu vừa dứt khoát.

Bắt chuồn chuồn là sở trường của tôi, có điều vị trí nó đậu... Tôi ngập ngừng bước tới. Và đương nhiên, cơ thể mới lớn của

Nazuna đập vào mắt tôi. Tiết học bơi thường chia nam nữ riêng, thế nên đây là lần đầu tôi thấy con gái mặc đồ bơi ở khoảng cách gần đến vậy. Quyến rũ ghê...

Lại nghĩ bậy bạ! Lũ ve im ngay! Tôi hơi ngoảnh mặt đi, tay vươn tới cổ Nazuna. Khuôn ngực nho nhỏ lọt vào tầm nhìn, ngón tay tôi run run.

Chuồn chuồn! Tập trung vào con chuồn chuồn! Tôi tự nhủ rồi tiếp tục đưa tay ra. Ngón trỏ và ngón cái còn cách cánh chuồn chuồn khoảng 7 milimet... thì nó bay vọt lên.

“A!”

Tôi ngược mắt dõi theo con chuồn chuồn đã bay lên giữa trời tự lúc nào. Nazuna cũng ngồi dậy.

“Kém thế.” Nazuna cười cười khi thấy tôi ghệt ra.

“Lắm chuyện.”

Vốn định ngắm khuôn mặt Nazuna một lát song ngực cô ấy cứ đập vào mắt, tôi vội vàng nhìn sang chỗ khác. Từ hồi lên cấp hai, có lẽ đây là lần đầu tôi nói chuyện với Nazuna gần thế này. Chợt, tôi nhác thấy thứ gì tròn tròn dưới chân cô ấy.

Một hòn bi? Quả bóng? Viên ngọc? Thứ đó tròn vo, điểm họa tiết kì lạ đến mức không thể tin là đá tự nhiên.

“Ơ? Cái gì đây?”

“À... Hồi sáng tớ nhặt được ngoài biển.”

Nazuna cầm quả cầu kì lạ lên, đưa cho tôi. Xem ra nó là thứ ban sáng tôi thấy cô ấy nhặt bên bờ biển. Nó cỡ quả bóng tennis, trông khá to khi nằm trong tay Nazuna, nhưng khi tôi cầm lại thấy hơi nhỏ. Trọng lượng thì thật khó tả, chẳng rõ nó nặng hay nhẹ hơn hay tương ứng với bề ngoài.

“Đá à? Hay thủy tinh?”

“Không biết, nhưng... nó rất đẹp.”

“Ồ...”

Tôi thử soi quả cầu dưới ánh mặt trời. Muôn vàn màu sắc rực lên, đẹp mê người.

Nazuna và tôi đang mãi mê ngắm quả cầu, tiếng cửa sắt ồ ồ chọt vang lên. Tôi lập tức trả nó cho Nazuna rồi quay về chỗ cũ. Vừa đi tôi vừa trộm nhìn Nazuna, cô ấy vẫn chăm chú nhìn quả cầu trên tay.

“Rặn mãi không ra!” Quay lại với vẻ mặt khoan khoái hết sức, Yusuke mừng rỡ thông báo.

“À... Thế à...” Tâm trí vẫn quẩn quanh Nazuna, tôi chẳng buồn chăm chọc nó rặn không ra mà sao mặt vẫn hớn ha hớn hở. “Tại sao tớ ở đây?” Câu hỏi của Nazuna chọt vắng vắng bên tai.

“Đổi lại tao vừa nghĩ ra trò này hay lắm.” Không nhận ra tôi đang rối bời, Yusuke quàng tay qua.

“Trò gì?”

“Bơi thi 50 mét. Chơi không?”

“Ờ, được đấy!”

Chẳng hiểu cái gì mà “đổi lại” với cả “được đấy”, song tôi vẫn cố tỏ ra hăng hái để tạm quên Nazuna. Tôi đeo kính bơi, bước lên bục xuất phát rồi quay sang nói với Yusuke.

“Vậy nếu tao thắng, mày phải mua cho tao tập mới nhất của One Piece!”

“Ờ, được thôi.”

“Ờ, thế mày thắng thì sao?”

“Nếu thắng... tao sẽ tỏ tình với Nazuna.”

“Hả?”

Vừa dứt lời, Yusuke đã nhảy tùm xuống bể.

“Ơ hay! Chơi bắn vừa thôi!” Tôi vội la làng.

Bơi độ 5 mét, Yusuke ngoi lên, “Đùa tí, gì căng. Mày sợ tao cướp mất Nazuna chứ gì?”

Thịch, tim tôi đập mạnh. Đừng bảo ban này nó không đi vệ sinh mà rình trộm tôi với Nazuna nhé?

“Hả? Vớ vẩn!”

“Này mày nói chuyện với Nazuna đấy thôi?”

Yusuke leo lên bục xuất phát, không quên đâm chọt tôi. Ánh mắt ẩn sau cặp kính bơi nom vô cùng nghiêm túc.

“Không, bọn tao có nói gì đâu...”

“Mày cũng thích cô ấy à?”

“Hả? Nói tào lao!”

“...”

“...”

“Gì thế? Các cậu thi bơi 50 mét à?” Thanh âm vui vẻ của Nazuna phá tan khoảng im lặng ngăn ngủ giữa hai đứa. Cô ấy lẹ bẹ chạy tới chỗ chúng tôi, bước lên bục xuất phát bên cạnh. “Tớ tham gia với!”

“Hả? Không được, đây là cuộc đua giữa tớ và Yusuke, nhỉ?”

“À, ừ đúng.”

“Có cược gì không?” Lờ lờ câu trả lời của bọn tôi, Nazuna đứng trên bục xuất phát mà hỏi.

“À thì có...”

Vụ One Piece còn nói được, chứ vụ tỏ tình thì họa có điên. Hơn nữa tôi thấy biểu cảm và giọng nói của Nazuna không giống ban nãy, cứ như một người khác.

“Thế nếu tớ thắng, các cậu phải làm theo lời tớ.”

“Gì cơ?”

“Thì đó, phải làm bất cứ điều gì tớ yêu cầu! Chốt nhé?”

“Ờ, ừ...”

“Biết rồi...”

Tôi và Yusuke chẳng hiểu mô tê gì, song vẫn chấp nhận bởi Nazuna khẳng khẳng đòi. Cơ mà giao kèo “làm bất cứ điều gì tớ yêu cầu” có chung chung quá không?

“Đua nào!” Nazuna thành thực vào tư thế chuẩn bị.

Chuyện gì đang xảy ra? Sao lại thành thế này? Hai đứa còn đang ngẩn người nhìn nhau đã nghe Nazuna hô “Sẵn sàng”, liền cuống cuống cúi người.

“Xuất phát!”

Cả ba lao xuống nước. Nhờ cú nhảy lầy đà, Nazuna đương nhiên vượt lên, động tác bơi cực kì đẹp mắt. Cô ấy đang dần bỏ xa chúng tôi. Ngược lại, khoảng cách giữa tôi và Yusuke không mấy khác biệt. Thấy vậy, tôi ra sức quạt tay.

Cách chúng tôi 5 mét về phía trước, Nazuna xoay người đạp chân vào thành bể, điều luyện thực hiện động tác quay đầu, bím tóc đong đưa trong bọt nước. Cô ấy bơi tới gần tôi.

Khoảnh khắc Nazuna lướt qua, ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Ba lần. Sáng nay trong lớp là một, ban nãy bên thành bể là hai, và giờ ở đây. Mỗi lần nhìn nhau, ánh mắt Nazuna lại ẩn chứa tâm tư khác. Lần này, không hiểu sao tôi cảm thấy cô ấy muốn nói với tôi điều gì.

Tôi chợt nhận ra, Nazuna không đeo kính bơi.

Ủa? Cô ấy không đeo kính bơi... Mãi nghĩ vẫn vơ nên lúc quay đầu tôi lơ nhịp, chân khua lệch hướng. Tôi cố chỉnh lại tư thế nhưng đã quá muộn.

Cốp!

“Ấu!”

Chân tôi thoi lên mặt nước và va mạnh vào thành bể, gót đau nhói. Trong lúc tôi vùng vẫy dưới nước, Yusuke đã bỏ xa mốc 25 mét. Nazuna thì khỏi bàn.

Chợt, tôi thấy quả cầu ban nãy đang chìm dần giữa đám bọt nước vỡ tan. Hình như Nazuna để trên thành bể nên khi tôi va chân, nó đã lăn xuống nước. Tôi đưa tay ra theo phản xạ, quả cầu bỗng khựng lại.

“?”

Không chỉ khựng lại, nó còn rung bần bật và chậm rãi xoay tròn, phát ra ánh sáng mờ mờ tựa ngọn hải đăng dưới bể bơi, sau đó từ từ chìm xuống. Cảnh tượng ấy chẳng khác nào thước phim quay chậm.

“???”

Chuyện gì vậy? Tia nắng chiếu xuống nước được quả cầu phản chiếu gây ra hiện tượng này à? Tôi vô thức với lấy quả cầu, ánh sáng liền biến mất.

Thây khó thở, tôi ngoi lên, bắt gặp Nazuna đang trò chuyện với Yusuke ở vạch đích. Thằng đó tỏ tình thật à? Tôi tức tốc bơi sải về phía họ, tay vẫn cầm quả cầu.

Bơi tới nơi, tôi ngoi lên mặt nước. Nazuna đứng trên thành bể, mặt vẫn lấm tấm nước nhìn tôi. Yusuke đâu...? Tôi quay sang nhìn thằng bạn, liền thấy nó chìm dưới nước, bong bóng nổi lục đục.

“Ê!”

Tôi vươn tay toan kéo Yusuke lên thì chợt nhớ mình đang cầm quả cầu. Nazuna cũng nhìn thấy, dứt khoát chìa tay trước mặt tôi.

“Trả đây.”

“Hả?” Tôi nhất thời không hiểu ý Nazuna.

“Nó là của tớ!” Cô ấy gắt lên.

Đương nhiên tôi biết quả cầu của Nazuna, ban nãy chính cô ấy cho tôi xem mà. Nhưng nó quan trọng thế cơ à? Dầu cảm thấy kì lạ, tôi vẫn trả quả cầu cho Nazuna. Cô ấy cầm lấy rồi đi thẳng ra cổng, không hề ngoảnh lại.

Tôi chỉ biết ngây ngốc trôi nổi trong bể bơi, dõi theo bóng lưng ấy. Màn hỏi đáp chẳng khác nào hài kịch và cuộc thi bơi 50 mét khó hiểu này là sao? Rốt cuộc Nazuna muốn gì?

Cuối cùng tiếng chuông tan học reo vang, chúng tôi về lớp mà chẳng kịp dọn dẹp. Suốt từ lúc đó Yusuke chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ bước trên hành lang.

“Này.”

“Gì?”

“Mày làm sao đấy?”

“Hả? Làm sao là làm sao?”

Rõ ràng Yusuke rất lạ. Sau khi nói chuyện riêng với Nazuna, nó cứ trầm tư mãi. Tôi nhất định phải hỏi cho ra.

“Lúc nãy mày tỏ tình với Nazuna rồi à?”

“Hả? Sao tự dưng hỏi thế? Làm gì có chuyện đó, mày ngu à!” Nói xong, Yusuke cầm mặt đi thẳng.

“Ơ kìa... Tao xin lỗi.” Thấy nó tự dưng cúi gắt, tôi vô cùng ngạc nhiên, vội vàng đuổi theo.

Hai đứa vừa vào lớp đã thấy Junichi, Minoru và Kazuhiro đang đứng tranh cãi trước bảng.

“Tròn chứ!” Kazuhiro gào lên. Nó là thanh niên nghiêm túc học giỏi nhất lớp, mỗi tội nóng tính.

“Tao bảo phẳng!” Junichi vừa đẩy vừa trêu Kazuhiro.

“Chắc chắn là tròn! Có nào không dùng à! Pháo hoa nổ tung sẽ tỏa ra khắp nơi nên dĩ nhiên phải tròn!”

“Ê Norimichi, mày nghĩ pháo hoa nhìn từ bên cạnh tròn hay phẳng?”

Vừa trông thấy tôi và Yusuke, Junichi liền tóm lại hỏi. Nhưng đột ngột thế ai trả lời được!

“Loại nào? Pháo hoa tên lửa á?” Tôi đáp bừa.

“Không phải, loại pháo hoa siêu to tối nay người ta bắn trong lễ hội pháo hoa ấy!” Minoru tiếp lời Junichi.

“Pháo hoa bắn lên trời ấy hả? Ừm, tao nghĩ nó phẳng?” Tôi trả lời qua quýt.

“Thấy chưa?” Được thế, Junichi đẩy Kazuhiro một cái.

“Vớ vẩn! Rõ ràng là tròn!”

“Yusuke, mày nghĩ sao?”

“Chịu.” Yusuke hờ hững trả lời. Nó đã trở về chỗ ngồi và đeo cặp.

“Ngáo hết cả lũ rồi à!? Pháo hoa que chẳng tròn là gì?” Dường như bị cách nói chuyện của Yusuke chọc giận, Kazuhiro tức điên.

“Pháo hoa lễ hội phải khác chứ!” Junichi cũng ngoác mồm cãi lại.

“Thế bọn mày thấy pháo hoa phẳng bao giờ chưa?”

“Tao thấy rồi!” Mặc dù thấp hơn Kazuhiro cả cái đầu, Minoru vẫn tự tin mặt đối mặt, ngửa cổ phản bác. “Năm ngoái ngắm

pháo hoa ở sân nhà ông, tao thấy nó phẳng mà! Ông còn bảo nhìn từ góc này không đẹp!”

“Thấy chưa! Ông nó nói thì không sai được!”

“Ông mày lắm cảm rồi!”

“Ông tao không lắm cảm! Hơi lẩn thôi!”

“Nói chung không tính!”

“Quyết theo đa số đi.”

“Quyết quyết con khỉ! Pháo hoa thì phải tròn chứ!”

“Ai nghĩ phẳng giờ tay!”

Cuộc tranh cãi ngớ ngẩn này là sao? Nãy giờ bọn nó cãi nhau mỗi chuyện pháo hoa tròn hay phẳng à? Mà sau tất cả, tôi chỉ muốn về nhà sớm bởi gót chân cứ đau âm ỉ vì cú đập ban nãy.

Mặc kệ cuộc biểu quyết nhảm nhí, tôi nhắc thấy Nazuna bước vào phòng học. Cô ấy đã thay sang đồng phục.

Nazuna đi thẳng về chỗ, giữa chừng lại trông sang phía này. Lần này không phải nhìn tôi, mà là Yusuke. Nazuna nhìn chằm chằm Yusuke, còn nó bối rối ngó ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên lúc ở bể bơi, hai người đã bí mật trao đổi gì đó...

Nazuna chẳng nói chẳng rằng xách cặp bước ra cửa lớp. Trước khi biến mất ngoài hành lang, cô ấy ngoảnh lại lần nữa, không rõ nhìn tôi hay Yusuke. Tôi ngẩn ngơ nhìn cánh cửa Nazuna vừa bước qua.

“Được rồi, bọn mày khẳng khẳng vậy thì cá đi.” Giọng điệu bình tĩnh bất ngờ của Kazuhiro kéo tôi về thực tại.

“Ờ, thế nếu pháo hoa phẳng, Kazuhiro phải cân hết bài tập hè cho cả bọn nhé?”

Tôi chẳng quan tâm vụ pháo hoa, nhưng đề xuất của Junichi hay ho phết.

“Ồ, được, được đây! Nhất trí vậy đi!” Nhớ ra mình chưa động tí nào vào bài tập hè, tôi lập tức tham gia màn đấu khẩu ngớ ngẩn.

“Vậy nếu tròn thì sao hả?”

“ Tao sẽ cho mày bức ảnh độc nhất vô nhị của cô Miura!” Nói đoạn Junichi giơ điện thoại lên. Cả lớp đều biết Kazuhiro thích cô Miura.

“ Hả? Mày có ảnh trong điện thoại á?”

“ Từ giờ tao sẽ chụp.”

“ Bằng cách nào?”

“ Tao giả vờ cúi xuống nhặt đồ xong chụp lên!”

Junichi cúi người tạo dáng rồi bấm nút chụp. Nghe vụ “giao dịch” ngu ngốc đó, tôi mới nhận ra.

“ Ngắm pháo hoa từ bên cạnh kiểu gì?”

“ Dễ ẹc.” Kazuhiro chỉ bản đồ thị trấn Moshimo treo trên tường. “ Đây, nhìn từ bờ biển sẽ thấy mặt bên của hải đăng Moshimo đúng không?”

Bờ biển Moshimo là một phần của khu vịnh hình bán nguyệt, cũng là nơi diễn ra lễ hội pháo hoa. Giữa vịnh có hòn đảo nhỏ tên Moshimo là nơi bắn pháo hoa, còn đa phần mọi người sẽ đứng dọc bờ biển để ngắm.

“ Người ta bắn pháo hoa ở đảo Moshimo, nên mình chỉ cần đứng trên hải đăng sẽ ngắm được pháo hoa từ bên cạnh.” Kazuhiro đẩy gọng kính ra vẻ tri thức.

“ Được! Vậy tối nay tất cả chúng ta cùng đến hải đăng!” Junichi mạnh mẽ, không chịu kém cạnh.

“ Ờ? Tất cả á?” Tôi nổi hứng hòa theo thế, chứ đường tới hải đăng xa chẳng kém cuộc đua marathon mùa đông của trường. Nhớ tới cảm giác chật vật hồi ấy, tôi muốn ngăn Junichi nhưng chẳng kịp nữa rồi.

“ Dĩ nhiên! Yusuke, mày cũng phải đi!”

Yusuke chớp mắt kinh ngạc khi đột nhiên bị gọi tên. Nãy giờ nó vẫn im lặng, không nhúng tay vào vụ cá cược.

“ Hả? Đi đâu?”

“ Đến hải đăng! Mày có nghe không thế?”

“ Đi kiểm chứng xem rốt cuộc pháo hoa tròn hay phẳng!”

Có lẽ bị khí thế của Junichi và Kazuhiro áp đảo, Yusuke luông cuống trả lời. “À, ờ, đi thì đi.”

“Ngon! Vậy 5 giờ tập trung tại đền Moshimo nhé! Hè này xõa rồi!”

“Xõa gì mà xõa! Mà có thật mà sẽ chụp ảnh cô cho tao không?”

Phớt lờ Kazuhiro, Junichi và Minoru phấn khích đập tay.

“Thôi có người làm hộ bài tập hè thì cũng đáng...” Tôi quay sang Yusuke. Nó đang mờ mịt nhìn xuống sân trường qua cửa sổ.

“Sao đây Yusuke?”

“Hả? Chẳng sao!”

“Ờ, mắc gì mà nổi cáu với tao? Từ nãy đã thế.”

“Tao có cáu đâu! Ờ, ý hay đây! Đến hải đăng đi! Nghe vui phết!”

“Ờ, ờ...”

Đang tức giận, Yusuke tự dừng hào hứng hẳn, cười cười nói nói rời khỏi phòng học cùng nhóm Junichi. Tôi bối rối, chẳng hiểu thằng này mắc chứng gì...

Ngó theo hướng ban nãy Yusuke nhìn, tôi thấy Nazuna băng qua sân trường nơi đội bóng chày đang tập luyện. Bóng lưng mạnh mẽ bước đi phăm phăm như đã quyết tâm hướng tới mục tiêu.

“Vậy 5 giờ nha! Cẩm đến trễ!” Yusuke vui vẻ nói, vẫy chào bọn tôi rồi rẽ phải ở ngã ba.

“Ờ? Sao nó hào hứng thế nhỉ?”

“Chịu... Ban nãy còn than không ỉa được.”

“Năng lượng tích tụ trong người bột phát à?”

Tiền Yusuke dưới tán cây sồi trắng giữa ngã ba, tôi, Junichi và Minoru bàn tán.

Trên bảng thông báo gở sét trước cây sồi có tấm áp phích.

ÁNH SÁNG CỦA HI VỌNG
LỄ HỘI PHÁO HOA THỊ TRẤN MOSHIMO

Thời gian: Mừng 1 tháng Tám

Từ 19 giờ đến 20 giờ

Tấm áp phích in hình pháo hoa sắc sỡ y hệt mấy năm trước.

“Ê, pháo hoa này tròn kìa...” Minoru vừa mút kem vừa lẩm bẩm vẻ lo lắng.

“Đây là ảnh chụp chính diện! Chứ mà nhìn từ bên cạnh đi, phẳng thế này cơ mà!” Junichi đứng cạnh bảng thông báo, nhắm một mắt ngắm tấm áp phích.

“Đúng thật!”

“Thế mới bảo cần gì tới tận hải đăng để kiểm chứng, ủa Norimichi, chân mày chảy máu kìa?”

“Hả?”

Junichi nhắc tôi mới để ý gót chân chảy máu, thậm chí ra ngoài tât trắng.

“À, ban nãy lúc quay đầu, chân tao va vào thành bể bơi.”

“Quay đầu? Là sao?”

“Tao lỡ nâng chân hơi quá.”

“Tao chẳng hiểu.”

“Tao cũng thế.”

Tôi đáp lời Junichi, đồng thời nhớ lại vẻ mặt Nazuna lúc hai đứa nhìn nhau dưới nước. Khoảnh khắc ấy vô cùng ngắn ngủi, chỉ độ một hai giây, song ánh nhìn của cô ấy mãnh liệt đến mức tôi cứ ngỡ lâu hơn thế.

“Junichi, mày mở được mắt dưới nước không?”

“Hả? Nếu không đeo kính bơi á?”

“Ừ.”

“Không có kính bơi thì tao chịu, cay mắt lắm.”

“Công nhận. Minoru, mày thì sao?”

“Hồi mới vào tiểu học tao mở được đấy. Bọn mình chẳng bị bắt chơi oản tù tì dưới nước trong tiết bơi còn gì?”

“Ờ ha!”

Phải rồi. Dạo chưa biết bơi chúng tôi chỉ tập ngụp lặn, thi nhau nhặt viên khủ trùng giáo viên ném xuống bể bơi. Hồi đó chúng tôi không cần đeo kính vẫn có thể quan sát mọi thứ rõ ràng.

“Thôi, hẹn 5 giờ nhé.”

“Ừ.”

Thấy bọn nó rẽ trái ở ngã ba, tôi leo lên xe đạp. Vết thương ở gót chân càng lúc càng đau. Nén cơn đau, tôi chợt nghĩ, đến giờ Nazuna vẫn trông thấy rõ mọi thứ dưới nước ư?

Nhìn tấm biển “Tạm nghỉ” treo trên cửa đựng dừa trong gió, tôi vòng ra cửa sau lấy chìa khóa trong hòm thư, mở cửa vào nhà. Căn nhà vắng người hầm hập không khí nóng ẩm ngày hè.

“Nóng chết được!”

Tôi quẳng áo sơ mi trắng ướt đầm mồ hôi vào máy giặt rồi mở tủ lạnh. Chai coca uống dở hôm qua đã không cánh mà bay. Ủa? Mẹ vứt rồi à?

Trong tủ lạnh còn đúng que kem dừa hấu ưa thích của bố. Tôi thấy ai nghĩ ra loại kem dừa hấu hình tam giác rắc sôcôla siêu dễ ăn này quả là thiên tài! Lết cái chân càng lúc càng đau lên gác, tôi mở cửa phòng, thấy Yusuke chễm chệ ngồi chơi Mario Kart^[6].

“Má ơi! Hết hồn chim én!”

“Chào.”

Tôi ngạc nhiên suýt đánh rơi que kem. Trái lại, Yusuke chẳng buồn quay qua nhìn tôi, thản nhiên chơi điện tử uống coca.

“Chào cái gì! Sao mày lại ở đây?”

“Nhà mày bắt cần quá, chìa khóa để trong hòm thư thì ai chẳng biết.”

“Kể cả thế cũng đừng tự tiện vào nhà người khác! Cũng đừng tự ý uống coca!”

“Có sao đâu, đằng nào mày chẳng rảnh đến 5 giờ? Trùng hợp thay tao cũng rảnh...”

“Đó không phải vấn đề!” Nói đoạn, tôi ngồi xuống cạnh Yusuke.

“Ồ, tao ăn với.” Thấy que kem trên tay tôi, mắt nó sáng rỡ.

“Còn một que thôi.”

“Mày chẳng hiểu khách gì cả!” Yusuke rướn người cắn một miếng kem rồi ranh mãnh cười, tay không rời tay cầm trò chơi điện tử. “Này, mày có nghĩ người làm ra kem dừa hấu hình tam giác là thiên tài không?”

Có lẽ đây là lý do tôi thân với Yusuke nhất. Dầu xích mích hay cãi nhau, lát sau lại bình thường ngay. Tôi với lấy tay cầm, chuyển sang chế độ đối kháng. Yusuke chọn Koopa, tôi cũng chọn Luigi như mọi lần.

Chúng tôi mãi mê chơi Mario Kart. Càng về chiều, tiếng ve ngoài trời càng râm ran.

“5 giờ rồi kìa.”

“Muộn tí chẳng chết ai đâu mà.” Yusuke điều khiển Koopa thực hiện cú đánh lái điệu nghệ.

“Ác vậy? Mày là đứa nói không được đến muộn đấy?”

“Nói chứ ai chẳng biết pháo hoa tròn.” Yusuke nốc nốt chai coca, nhếch mép cười.

“Hở? Thế á?”

“Lại chả. Khoan, mày hỏi thật đấy à?”

“À thì, ừm...”

“Mày đàn hã? Trên đời làm gì có pháo hoa phẳng. Pháo nổ thì nhìn từ đâu cũng tròn hết.”

Yusuke nhặt quả bóng lăn trên sàn, ném sang tôi. Nó nói cũng có lý, song tôi vẫn chưa thấy thuyết phục lắm.

“VẬY Ờ... Nhưng quả bóng trong truyện tranh cũng dạng phẳng mà...”

“Bởi nó là truyện tranh. Người ta gọi đó là hình 2D... đúng không nhỉ?”

“Thế lẽ pháo hoa phẳng thì sao?” Tôi vẫn cố chấp.

“Không đời nào có chuyện đó!” Yusuke kinh ngạc nhìn tôi.

“Vậy sao bạn này mà không nói?”

“Hả? Tao hòa theo cho bọn nó xuôi ấy mà.”

“Thật ờ?”

“Thôi chuẩn bị đi đi. Ôi, oải quá!” Yusuke làu bàu, tắt máy đứng dậy.

Hôm nay tâm trạng thẳng này thất thường nhỉ? Nhưng tôi cũng mặc kệ, cùng nó ra cửa sau để xuất phát cho kịp giờ hẹn.

“Ui da...”

Tôi định xỏ giày mà không sao nhét chân phải vào được. Vết thương ở gót chân đã ngừng chảy máu nhưng sưng tấy, không những thế miệng vết thương còn mưng mủ trông phát gớm.

“Eo! Chân mà sao thế? Kinh quá!” Thấy vết thương của tôi, Yusuke la lớn.

“Bạn này chân tao chẳng may va vào thành bể bơi còn gì.”

“Chân mà va vào thành bể á?”

“Lúc thi bơi ấy, mà cũng ở đấy mà?”

“Hả? Thi bơi? Hồi nào?”

“Bọn mình thi bơi đó. Mà, tao với Oikawa bơi 50 mét!”

“Chả hiểu mà nói gì.”

Mặt Yusuke tỉnh bơ, chẳng rõ giả ngơ hay quên thật. Không thể nhìn thấu ý đồ thật sự của nó, tôi đành từ bỏ, không truy hỏi thêm.

“Khéo mà phải đi khám thôi.”

“Thương tích cỡ này nhằm nhò gì.”

“Mày không biết à, uôn ván là chệt như chơi ấy.”

“Thật... á?”

Tôi hơi sợ, không hẳn vì Yusuke là con bác sĩ, mà bởi giọng điệu nó nghe rất đáng tin.

“Đến chỗ ông già tao khám đi, tao sẽ giải thích với bọn Junichi.”

“Thôi, đi cùng tao đi mày. Với lại tao chẳng có tiền.”

“Trễ hẹn với bọn kia mất. Mày cứ qua đi, khi khác trả tiền.”

Rõ ràng ban nãy chính Yusuke bảo đến muộn cũng không sao mà? Nhưng nó đã nói đến thế thì cứ đi khám xem.

“Mà này.” Như đoán được suy nghĩ của tôi, Yusuke đổi thái độ, quàng vai tôi dịu giọng nói.

“Ờ?”

“Nếu gặp Nazuna ở nhà tao thì nhắn giùm là tao không đi được nhé.”

“Hả? Gì cơ?”

Tôi bối rối trước lời nhờ vả thản nhiên của Yusuke. Sao Nazuna lại ở nhà nó? “Không đi được” là có ý gì? Thấy tôi thắc mắc ra mặt, Yusuke ghé sát vào, thì thầm lý do.

“Cô ấy rủ tao đi xem pháo hoa.”

“Khi nào?”

“Ban nãy.”

“Ban nãy là lúc nào?”

“Ở bể bơi...”

Hóa ra tâm trạng thất thường nãy giờ của Yusuke có liên quan tới chuyện hai người thì thầm to nhỏ ở bể bơi. Quả nhiên lúc ấy đã có biến!

“Biết ngay mày vẫn nhớ! Thế đi với Oikawa đi, mày thích cô ấy mà?”

“Hả? Gì cơ? Tao nói thế bao giờ?”

“Mày lắm nhảm suốt đây thôi!”

“Hả? Hồi nào?”

“Mày chẳng xoen xoét là thích Oikawa, muốn tỏ tình còn gì!”

Tôi gắt gỏng, càng lúc càng bức mình với thái độ giả ngơ của Yusuke. Thằng hâm đột nhiên đi đi lại lại một chỗ, ngoác mồm ra gào.

“Đùa thế cũng tin! Ai thèm thích con bé xấu xí đó! Nào mày có vấn đề à? Ày da da!”

“Hả...”

“Thôi tao đi trước nhé, nhờ mày chuyển lời tới Nazuna!” Gào xong Yusuke lập tức bỏ chạy, để lại tôi ngây ra vì kinh ngạc.

Thật là, thằng này hôm nay sao vậy...? Không hiểu nổi! Khoan, quan trọng là Nazuna rủ Yusuke xem pháo hoa, vậy cô ấy thích Yusuke ư? Thích hơn cả tôi? Trong khi hôm nay tôi và cô ấy nhìn nhau tận ba lần?

“Bắt đi...”

Những lời Nazuna nói bên bể bơi ủa vào tâm trí tôi.

“Bắt hộ tớ.”

Lê cái chân đau mà leo dốc, cuối cùng tôi cũng tới phòng khám Azumi. Suốt dọc đường, chẳng riêng gì vết thương nơi gót chân mà cả cẳng chân phải càng lúc càng đau theo mỗi bước đi. Nhờ bị uốn ván thật thì sao? Tôi lo lắng đẩy cửa phòng khám.

Yusuke đoán trúng phóc, Nazuna đang ngồi đợi ở phòng chờ. Cô ấy nép sát góc băng ghế như tránh ánh chiều tà rọi qua cửa sổ. Nghe tiếng chuông cửa, cô ngẩng đầu. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, lần thứ tư chỉ trong hôm nay.

Trời đất, Nazuna ở đây thật... còn mặc yukata? Lần đầu tiên tôi thấy Nazuna mặc yukata. Trông cô ấy ra đáng người lớn hơn hẳn mọi ngày trong bộ yukata màu chàm với đai lưng đỏ.

Phải rồi, Nazuna mặc yukata để đi ngắm pháo hoa cùng Yusuke... Nhưng nào ngờ người xuất hiện lại là tôi, không phải Yusuke. Cô ấy có vẻ thất vọng, hơi khó chịu nhìn tôi. Không chịu nổi ánh nhìn ấy, tôi quay sang quầy tiếp tân.

“Cô ơi, Yusuke giới thiệu cháu tới ạ...” Cố họng tôi khô khốc, giọng lạc hẳn đi.

“Ơi? Sao thế?”

Bên kia quầy, cô y tá mập mạp tôi biết từ hồi đồ hỏn đang ngồi ăn bánh gạo. Yusuke và tôi đều không biết tên thật của cô, toàn gọi là “cô y tá”.

“Dạ, chân cháu bị thương.”

“Ôi trời, vào đây, vào đây.”

“Vâng...”

Tôi trốn vào phòng khám nhưng vẫn nhận thấy ánh mắt Nazuna dán chặt vào lưng mình.

Tôi ngậy người quan sát cô y tá bôi thuốc sát trùng mắt độ một phút, đắp gạc rồi băng bó vết thương cho mình.

“Vết thương cỡ này thì uồn vản sao được. Cái thằng toàn nói vớ vẩn...” Bố Yusuke lẩm bầm vẻ ngán ngẩm. Chú ấy đang đánh golf trên thảm tập trải dưới sàn phòng khám.

Không biết đáp lại thế nào, tôi đành trả lời cho có. “Vâng... Au!”

“Đừng nhúc nhích.” Cô y tá xưa nay cầu thả, tôi than đau mà vẫn chẳng nhẹ tay.

“Thế Yusuke đâu?”

“Dạ, nó đi xem pháo hoa...”

Cô y tá băng cho tôi xong cũng bảo, “À, thảo nào ban nãy có cô bé trạc tuổi đến kiểm Yusuke.”

“Thật là, pháo hoa pháo hoét... Suốt ngày lêu lổng. Bởi vậy chú mới bảo nó vào trường tư.” Bố Yusuke cần nhằn rồi đánh thêm quả bóng, mỗi tội nãy giờ toàn trượt.

Bóng la liệt trên sàn. Tôi bất giác để ý tất cả đều tròn vo. Chợt, tôi nhớ tới quả cầu kì lạ của Nazuna và tấm áp phích in hình pháo hoa.

“Chú ơi... Pháo hoa tròn hay phẳng ạ?”

“Hả?”

Tôi buột miệng hỏi, cô y tá và bố Yusuke lập tức nhìn chăm chăm.

“À không, không có gì ạ...” Tôi vội vàng rút lại lời nói.

Ra phòng chờ, Nazuna vẫn ngồi trên băng ghế. Có điều lần này cô ấy chẳng buồn ngước lên nhìn tôi, cứ cúi gằm mặt xuống sàn.

“Đợi cô lấy thuốc cho nhé.” Cô y tá gọi với qua cửa sổ nhỏ quầy tiếp tân.

“Vâng.” Tôi ngồi xuống góc băng ghế cách xa Nazuna, lặng lẽ lắng nghe tiếng ve râm ran cuối ngày cùng tiếng bắn thử pháo hoa vọng lại từ xa.

“...”

“...”

30 giây... 1 phút... Cô y tá ơi, lấy thuốc mau lên! Tôi nóng lòng ngóng ra quầy tiếp tân, cửa quầy vẫn im ỉm. Tôi liếc Nazuna, cô ấy chẳng thèm nhìn sang hướng này. Đồng hồ treo tường cũ kĩ kêu tích tắc, càng làm nổi bật bầu không khí tĩnh lặng. Gáy tôi đổ mồ hôi ròn ròn.

“Cậu đang chờ Yusuke à?” Không chịu nổi nữa, tôi cất lời. Nazuna vẫn im lặng, không rõ có nghe thấy tôi hỏi không. Cố tỏ vẻ bàng quan, tôi nói sự thật cho cô ấy. “Nó không đến đâu.”

“Vậ à...” Nazuna bình thản đáp rồi đứng dậy, kéo va li đi ra cửa, suốt quá trình không hề nhìn tôi lấy một cái. Tiếng guốc mộc kêu lạch cạch theo từng bước chân.

Va li to đùng kia là sao? Cô ấy định mang đến lễ hội ư?

Buổi bắn thử pháo hoa dường như đã kết thúc, phòng chờ giờ lại vang vọng tiếng ve.

“Thuốc đây. Phí khám thì lần tới trả cũng được.” Cuối cùng cô y tá cũng xuất hiện ở quầy tiếp tân.

“Vâng ạ...” Tôi nhét thuốc vào túi quần rồi đặt tay lên nầm cửa. Trên đó còn vương hơi ấm bàn tay Nazuna.

Ngoài trời đã bớt nóng, gió biển thổi vù vù qua con dốc.

“Giờ tới đèn... chắc vẫn kịp...”

Hay ra thẳng hải đăng nhỉ? Tôi vừa lăm bắm vừa xuống dốc, bất ngờ gặp Nazuna đứng giữa đường. Cô ấy cúi gằm mặt, ngón chân nghịch nghịch quai guốc mộc đỏ.

“Ờ?” Tôi vô thức thốt lên.

Nazuna nghe thấy liền ngẩng đầu. Dưới chân dốc sau lưng cô, biển mênh mang nhuộm màu cam nhạt ráng chiều. Bộ yukata màu chàm nổi bật giữa nền trời và biển, tóc cô khẽ bay trong gió, đôi mắt xoáy thẳng vào tôi. Tôi mê mẩn ngắm nhìn khung cảnh tựa thước phim, không thốt nên lời.

“Rảnh không?” Nazuna bất ngờ lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

“Hả?”

“Cậu muốn đi dạo chút không?”

“À... Ừ, được...”

Tôi ngơ ngác đi cùng Nazuna. Tới ngã ba, chúng tôi bắt gặp vài tốp người đang rảo bộ đến bãi biển ngắm pháo hoa.

Tình huống gì thế này? Tại sao giờ người đi cùng Nazuna lại là tôi? Ờ mà bùng hẹn với bọn kia chắc chẳng sao đâu nhỉ? Lúc này bọn nó đang làm gì ta...? Tôi vô cùng bối rối, không biết làm sao để thoát khỏi tình huống khó xử này, càng không dám bắt chuyện với Nazuna. Nazuna cũng chẳng nói gì thêm sau lời rủ đi dạo ban nãy.

Nghĩ bụng mình vẫn nên mở lời trước, tôi toan cất tiếng...

“Nếu...” Đang kéo va li đi trước tôi độ 2 mét, Nazuna khẽ nói, mặt vẫn nhìn đằng trước.

“Hả?” Tôi rảo bước tới gần Nazuna để nghe cho rõ.

“Nếu tớ rủ Shimada, cậu có chạy làng... giống Azumi không?”

“...”

“Lúc ở bể bơi, tớ chợt nảy ra ý định rủ người bơi thắng đi hội.”

“...”

Thấy tôi không trả lời, Nazuna dừng bước, quay người lại.

“Tớ ngỡ Shimada sẽ thắng.”

“...”

“Tại sao cậu lại thua?” Nazuna nhìn thẳng vào tôi, chất vấn.

Tôi không thể nói dối Nazuna nhưng chẳng biết trả lời ra sao, đành cố bao biện. “Tại Oikawa bơi nhanh quá... Tớ cuống lên...”

Dường như không chấp nhận câu trả lời ấy, Nazuna buông va li, bước phăm phăm tới chỗ tôi. Tôi bất giác lùi lại trước khí thế của cô ấy.

“Thế là tại tớ à?”

“...”

“Tất cả là lỗi của tớ đúng không?”

“...”

Chờ chút nào, đột nhiên hỏi dồn dập vậy... Khoan, Nazuna nghĩ tôi sẽ thắng? Nhưng tôi lại thua nên cô ấy mới rủ Yusuke? Tức là... Chẳng hiểu gì cả!

Bóng tà dương dần khuất dạng. Nazuna đứng ngược sáng nên gương mặt gần như chìm vào bóng tối, dẫu vậy tôi vẫn nhận ra mắt cô ấy ươn ướt. Nazuna khóc ư? Tôi cố nghĩ lời an ủi, song đầu óc trống rỗng.

Nhác thấy va li của Nazuna chổng chơ bên đường, tôi liền đổi chủ đề.

“Cái kia là sao?”

“Cái gì?”

Nazuna nhú mày khó chịu. Hay cô ấy nhận ra tôi đang đánh trống lảng? Tôi vội vàng chỉ vào chiếc va li đằng sau.

“Nó. Va li ấy.”

Nazuna như sức nhớ ra, xoay người kéo va li đi thẳng. Tôi cuống cuống đuổi theo.

“Cậu đoán tớ đang làm gì?” Nazuna hỏi. Giọng cô ấy lại dịu dàng như mọi khi, như thể bầu không khí căng thẳng ban nãy chỉ là trò đùa. Song lúc này tôi lại cảm thấy Nazuna “dịu dàng như mọi khi” thật giả dối.

“Tớ không biết.”

“Tớ dạt nhà.”

Dạt nhà? Chắc Nazuna đùa, chứ chẳng ai dội “bom” mà giọng thản nhiên vậy. Tôi gượng cười.

“Ha ha... Thật sao?”

“Thật. Tớ sẽ... rời khỏi thị trấn này.”

Nazuna bước chậm lại, nhưng không dừng hẳn mà vẫn đi thẳng. Cô ấy thật sự định rời khỏi đây sao? Tôi bèn dò hỏi.

“Cậu đùa đấy à?”

“Ừ, đùa đó.”

“Hả? Vậy là đùa hay thật?”

“Đùa hay thật nhỉ?”

Lại kiểu nói lấp lửng... Nhưng so với lúc sáng nói chuyện ở bể bơi, giọng Nazuna dường như khác. Không trông thấy mặt, tôi chẳng đoán được thật lòng cô ấy nghĩ gì.

Nazuna chợt dừng bước.

Nhìn tớ đi Nazuna.

Ước gì được nấy, Nazuna quay lại, gương mặt sắp bóng trông không rõ biểu cảm. Dẫu vậy tôi vẫn cảm nhận được chúng tôi đang nhìn nhau.

“Biết tại sao tớ nghĩ Shimada sẽ thắng không?”

Bóng dáng tôi mặc áo phong doãng cổ hiện lên trong đôi mắt rưng rưng ấy.

“Tớ không biết...”

“Nazuna!”

Bỗng, sau lưng Nazuna vang lên tiếng hét thất thanh.

Ở ngã ba, có ai đó giông giông mẹ Nazuna đang tất tả chạy tới. Khoảng cách xa xôi nên tôi chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, song nghe giọng mẹ Nazuna là biết có biến.

Bịch!

Đang phân tâm, tôi đột nhiên bị đẩy nhẹ một cái. Nazuna cúi va li vào tay tôi rồi vội vã bỏ chạy.

“Nazuna! Đứng lại!”

Tiếng dép xăng đan lép bẹp chạy vụt qua tôi, bắt kịp tiếng guốc mộc lạch cạch cách tôi 15 mét.

“Nazuna! Con nghĩ gì vậy hả?” Mẹ Nazuna nhanh chóng đuổi kịp.

“Đừng! Thả con ra! Đừng mà!” Nazuna ra sức vùng vẫy, cố thoát khỏi mẹ.

“Đủ rồi đấy! Sao con lúc nào cũng vậy!?” Mẹ Nazuna vẫn không buông tay.

“Mẹ thôi đi! Thả con ra! Thả ra!”

Lần đầu tiên tận mắt chứng kiến hai người phụ nữ cãi nhau, tôi nghệt mặt. Nazuna vốn không phải đứa hay động tay động chân. Còn mẹ cô ấy, dù tôi mới gặp vài lần, nhưng chắc chắn cũng không phải kiểu người nóng nảy.

Có vẻ đã đuổi sức hoặc biết kháng cự cũng vô ích, Nazuna cam chịu để mẹ kéo về. Lúc lướt qua tôi, cô ấy gào lên.

“Norimichi! Cứu tớ!”

“!!!”

Bất ngờ bị điểm tên, còn bị mẹ Nazuna lườm cháy mặt, tôi lúng túng đứng đờ ra.

“Đưa đây!” Mẹ Nazuna với lấy va li trong tay tôi.

Bỗng dưng có cảm giác không được giao va li cho bác ấy, hai tay tôi siết chặt.

“Buông tay ra!” Nói đoạn, mẹ Nazuna tóm lấy quai cầm của va li.

Tôi gặp người chống cự. Đối phương tuy là phụ nữ nhưng vẫn là người lớn, sức trẻ con như tôi đâu không lại, cuối cùng

vẫn không giữ được va li.

Cuộc giằng co làm va li bật mở, đồ đạc bên trong văng tứ tung, tôi cũng mất thăng bằng ngã ra đất. Quần áo, túi nhỏ đựng đồ, thú bông bay ra trước mắt tôi tựa thước phim quay chậm.

“Không! Con không đi! Con không muốn đi!” Nazuna gào khóc khi bị mẹ lôi về.

Chưa kịp bình tĩnh lại sau sự việc vừa xảy ra, tôi thần thờ dõi theo bóng mẹ con Nazuna xa dần về phía ngã ba. Nazuna vừa khuất nơi hẻm nhỏ, sau lưng tôi liền vang lên tiếng gọi.

“Ê! Có chuyện gì thế!?”

Tôi ngoảnh lại và bắt gặp nhóm Junichi đang chạy tới. Cả bọn nom khá phần khích, dường như đã chứng kiến mọi việc.

“Kia là Nazuna à? Gào gì mà ghê dữ.”

“Mẹ nó ghê gớm vãi! Nó gây chuyện gì hả?”

“Mà này Norimichi, sao mày lại ở đây?”

Mặc tôi im thít quỳ đó, Junichi tóm gáy Minoru rồi cười cợt nhại mẹ con Nazuna.

“Sao con lúc nào cũng vậy!?”

“Mẹ thôi đi! Thả con ra!”

“Chết cười!”

Yusuke đứng đực ra nhìn ngã ba, không tham gia trò bắt chước ngẫu hứng của đám Junichi. Bỗng dưng tôi giận Yusuke ghê gớm, chẳng rõ nguyên do.

“Đừng nhìn nữa!” Tôi bật dậy lao vào đám thẳng mặt Yusuke, thậm chí ngồi đè lên người nó, liên tục thụi. Chẳng hiểu sao tôi không thể tha thứ việc Yusuke trơ mắt nhìn Nazuna đi như vậy. Tôi đang định đâm phát thứ tư thì Junichi tóm lấy tay phải tôi.

“Dừng lại đi!”

“Mày làm cái quái gì thế?” Kazuhiro nhắc tôi ra.

“Buông ra!” Tôi cố chống cự.

Yusuke nằm dưới đất, hai tay che mặt, không nhúc nhích. Chúng tôi từng cãi nhau tới mức động chân tay, song cũng chỉ là

đùa giỡn. Đây là lần đầu tiên tôi thực sự đâm người khác. Hưng phấn, nhưng cũng hơi sợ. Quá bối rối, tôi leo ngược con dốc.

“Này! Mày đi đâu đấy?” Junichi gọi với theo nhưng tôi chẳng muốn ngoảnh lại.

Quần áo của Nazuna rơi vãi đầy dưới đất. Áo phông, váy, tất, quần áo lót, áo len... Cô ấy định bỏ nhà đi thật ư...? Chợt, tôi chú ý đến món đồ phát sáng gần con thú bông lấm lem bụi đất. Đó là... quả cầu kì lạ của Nazuna.

Khi tôi nhặt lên, quả cầu bỗng lập lòe sắc đỏ, xanh, vàng và nóng dần.

“Biết tại sao tớ nghĩ Shimada sẽ thắng không?”

Lời Nazuna nói ban nãy hiện lên trong tâm trí tôi.

Giá như... Giá như khi ấy, tôi...

Tôi nắm chặt quả cầu, nó tỏa sáng mạnh hơn như đáp lại. Nếu lúc đó tôi thắng Yusuke... mọi chuyện sẽ thế nào?

“Này! Mày tính làm gì thế hả?”

“Norimichi! Trả lời coi!”

Nhóm Junichi vừa gọi vừa tới gần. Tôi quay lại nhìn bọn nó, vùng tay hét lớn.

“Giá như khi đó người thắng là tôi...!”

Cảnh tại ngã ba

Norimichi hét và ném mạnh quả cầu. Quả cầu rực sáng như đèn hải đăng, xoay vòng rồi từ từ bay lên.

“Ồi!”

Đám Junichi dạt sang hai bên. Quả cầu bay vụt qua bọn nó, đập trúng áp phích lễ hội pháo hoa ở ngã ba. Khoảnh khắc ấy, quả cầu tỏa ra màu sắc diệu kì và sáng rực lên, không gian xung quanh như

biên thành chiều không gian khác. Ánh sáng trùm lấy Norimichi, Yusuke và cả đám Junichi.

Norimichi: “!!!?????”

Cánh quạt tuabin gió đằng xa chậm rãi dừng lại rồi bắt đầu quay ngược chiều.

(Lóa sáng)

Lòng đỏ trứng Norimichi thả vào đĩa cà ri bay về vỏ.

Bóng golf bố Yusuke đánh lăn ngược về.

Bánh xe đạp của Norimichi cũng quay ngược lại.

Rồi cả những hình ảnh của Nazuna...

Cảnh Nazuna quay lưng trông ra biển.

Cảnh Nazuna nhìn Norimichi trong lớp.

Cảnh chuồn chuồn đậu trên người Nazuna.

Nazuna: “Gì thế? Các cậu thi bơi 50 mét à?”

Nazuna: “Thế nếu tớ thắng, các cậu phải làm theo lời tớ.”

Chuồn chuồn chập chờn bay lên.

Norimichi, Yusuke và Nazuna lao xuống nước.

“Giá như... khi đó người thắng là tôi...”

Thế giới mơ ước 1

Vừa xuất phát, Nazuna đã nhanh chóng dẫn trước khoảng 2 mét, nhìn từ đằng sau cũng thấy tư thế vô cùng hoàn hảo, không một động tác thừa thãi. Cô ấy dần bỏ xa chúng tôi. Ngược lại, tôi và Yusuke ngang ngửa nhau, cú quay đầu sẽ quyết định thắng thua... Tôi thâm nhủ và ra sức quạt tay.

Nazuna quay đầu bằng động tác đẹp mắt, bơi lại phía tôi. Khoảnh khắc lướt qua nhau, tôi khẽ liếc sang Nazuna. Song cô ấy chẳng để ý, vẫn bơi thẳng về đích, dường như không nhận ra ánh mắt của tôi. Ủa...? Hình như tôi từng trải qua cảm giác vừa rồi... khi tôi và Nazuna bơi qua nhau... Người ta gọi là... ảo giác? Hay déjà... gì ấy nhỉ...?

Mãi nghĩ, tôi đã bơi tới thành bể bơi từ lúc nào. Nhớ lại động tác hoàn hảo ban nãy của Nazuna, tôi thở một hơi, cúi đầu đồng thời co gối, hai chân đạp mạnh vào thành bể.

Tốt! Quá ngon!

Làn bên cạnh, Yusuke đang vùng vẫy trong nước bởi động tác quay đầu không ổn lắm. Tôi giữ hơi, cố gắng bơi nốt quãng 25 mét và cán đích ở vị trí thứ hai. Vừa ngoi lên để thở, nước ở đâu bất ngờ xịt vào mặt.

“Ôi, ôi này! Làm gì vậy hả?”

Tháo kính bơi, tôi thấy Nazuna cầm vòi nước chĩa vào mặt tôi, nhoẻn miệng cười. Trước nụ cười vô tư lự, mặt tôi bất giác nóng bừng. Tôi vờ lườm cô ấy để đánh trống lảng.

“Cậu bày trò gì thế!?”

“Shimada, tối nay cậu có đi xem pháo hoa không?”

“Hả?”

“Hai đứa mình cùng đi nhé?”

“Tại sao?”

“Tại sao à...”

Nazuna nở nụ cười tinh nghịch rồi lại xịt nước vào mặt tôi.

“Oái, đừng!”

“Nhớ ở nhà đợi nhé, 5 giờ tớ qua đón!” Dứt lời, Nazuna buông vòi nước và rời đi.

Hả? Nazuna vừa bảo gì cơ? Tôi ngây người trông theo bóng lưng cô ấy.

“Chán thật, đang quay đầu thì tao buồn ị. Ủa? Nazuna đâu?” Yusuke mãi mới đến đích.

Chẳng nghe lọt lời Yusuke, tôi trân trân nhìn vòi nước bị bỏ lại, nghĩ đến những lời Nazuna nói ban nãy. Tôi cùng Nazuna đi lễ hội pháo hoa? Sao cô ấy lại rủ tôi? Càng nghĩ càng thấy mù mịt, tôi như mất hết sức lực, chìm dần xuống nước. Yusuke bên cạnh cuống cuống gọi, nhưng tôi chẳng buồn quan tâm nó đang nói gì.

Cuối cùng, chúng tôi quay về lớp mà chẳng dọn dẹp chút nào. Hành lang âm ỉ tiếng học sinh tan học, nhưng trong đầu tôi chỉ nghĩ đến màn đối thoại với Nazuna ban nãy. Tối nay hai đứa sẽ cùng đi ngắm pháo hoa... Đây là hẹn hò phải không...? Buổi hẹn hò đầu đời, vào kì nghỉ hè lớp Bảy, của Shimada Norimichi 13 tuổi.

“Mày sao đấy? Có chuyện gì à?” Thấy tôi là lạ, Yusuke đâm vai tôi hỏi.

“Hả... À, không có gì...” Nhớ tới giao kèo trước khi thi bơi 50 mét, tôi vội đánh trống lảng. Tôi không thể kể chuyện Nazuna rủ mình đi lễ hội pháo hoa cho Yusuke, bởi nó đang thâm mẩn cô ấy.

“A, Nazuna kìa.”

“Hả?”

Cứ tưởng bại lộ, tôi giật mình quay sang Yusuke, nhưng nó lại nhìn phòng giáo viên. Nazuna đang đứng đó. Khác hẳn bọn

tôi, cô ấy là học sinh gương mẫu nên chắc chắn không phải bị “triệu tập” lên phòng giáo viên. Vậy có chuyện gì nhỉ?

Cũng thắc mắc giống tôi, Yusuke nghiêng đầu.

“Cô ấy làm gì ở phòng giáo viên thế?”

“Chịu...”

Không nhận thấy chúng tôi đang quan sát, Nazuna cứ đứng nhìn cửa phòng giáo viên, tóc vẫn ướn nhẹp. Trái với lúc ở bể bơi, trông cô ấy hơi căng thẳng, tay nắm chặt một phong thư. Chắc cô ấy định đưa thư cho thầy cô nào đó?

Cuối cùng, Nazuna gõ cửa và bước vào phòng.

Cảnh tại phòng giáo viên

Cô Miura ngồi vào chỗ (khó chịu than vãn): “Ôi thật tình...”

Thầy Mitsuishi ở bàn đối diện (ngó quanh quất rồi thì thầm):
“Hôm nay tính sao?”

Cô Miura: “Hả?”

Thầy Mitsuishi: “Lễ hội pháo hoa ấy. Em muốn hẹn ở đâu?”

Cô Miura (cũng đảo mắt một vòng): “Bọn học sinh vừa hỏi có phải em sẽ đi lễ hội với bạn trai không.”

Thầy Mitsuishi (tủm tủm): “Thật á? Cũng tới lúc công khai rồi nhỉ?”

Cô Miura: “Anh thôi đi! Chẳng qua lúc ấy cả hai say mèm...”

Đúng lúc đó, Nazuna đến chỗ cô Miura.

Nazuna: “Thưa cô.”

Cô Miura (giật mình): “Ơi!? Ấy, Oikawa à? Có chuyện gì thế?”

Nazuna đưa thư cho cô Miura.

Cô Miura: “Gì đây em?”

Nazuna: “Mẹ... Mẹ em dặn đưa cho cô.”

Cô Miura (nhận thư): “?”

Nazuna: “...”

Cô Miura đọc thư mẹ Nazuna gửi.

Cô Miura: “Ơ? Con bé sắp chuyển nhà này.”

Thầy Mitsuishi: “Hở? Oikawa á?”

Cô Miura: “Lại còn ngay giữa kì nghỉ hè.”

Thầy Mitsuishi: “Thật à? Gấp quá nhỉ?”

Cô Miura (đọc thư tiếp): “À, mẹ em ấy sắp tái hôn.”

Thầy Mitsuishi: “Ấy da... Anh chẳng biết phản ứng ra sao với mấy chuyện này.”

Cô Miura: “Công nhận... Nhưng ai lại bắt đứa nhỏ đi đưa bức thư có nội dung như vậy...”

Biểu cảm của cô Miura phức tạp.

Thầy Nazuna bước vào phòng giáo viên, Yusuke đảm vai tôi. Bọn tôi thường đùa nhau kiểu đó, có điều dường như Yusuke dùng lực mạnh hơn khi này.

“Này.”

“Hả?”

“Mày làm sao đấy?”

Yusuke hỏi băng quơ. Song quen nhau đã lâu, tôi biết thừa ý nó. Những lúc này, trực giác của Yusuke vô cùng nhạy bén.

“Hả? Làm sao cơ?” Tôi bình tĩnh trả lời, giả bộ không quan tâm.

Nhưng nào dễ đánh lạc hướng Yusuke, nó hỏi thẳng. “Ban này lúc ở bể bơi, mày và Nazuna nói chuyện gì? Mày tỏ tình à?”

“Hả? Sao hỏi thế? Không có chuyện ấy đâu thằng ngu! Mày mới thích Nazu... Oikawa, còn tao hoàn toàn không hứng thú với cô ấy!”

“Ơ, mày câu cái quái gì?”

Cũng phải, sao tôi lại câu nhỉ?

“À, không... Xin lỗi.”

“Thôi kệ mày. Tao bảo này, hôm nay mày đi lễ hội pháo hoa không?”

“À, ừ, chắc có.”

“Vậy đi cùng đi. Mà lát tao qua nhà mày chơi nhé?”

“Được.”

“Dạo này hể tao ở nhà, ông già lại ca bài ca học hành, phiền chết được. Thấy điểm học kì I bết bát có khi ông già tổng tao vào trường tư mất.”

“Ờ...”

“Thế tao qua nhà mày xong cùng đi lễ hội pháo hoa luôn.”

Bị Yusuke dồn ép, tôi đành gật đầu đồng ý rồi chột nhận ra. Thôi chết... Ban nãy Nazuna bảo 5 giờ sẽ tới nhà, lỡ Yusuke thấy... Mà khoan... Sao tôi lại tính đến vụ đi chơi với Nazuna? Không, không, kệ đi, dù sao ban nãy đã trả lời cô ấy đâu...

Tôi cứ tự hỏi tự đáp tới tận lúc về đến lớp, đúng lúc thấy Junichi và Minoru đang tranh cãi gì đó với Kazuhiro, thanh niên nghiêm túc nhưng cũng nóng tính nhất lớp.

“Phẳng mà!”

“Đúng vậy! Rõ ràng là phẳng!”

“Chắc chắn là tròn! Có nào không dùng à! Pháo hoa nổ tung sẽ tỏa ra khắp nơi nên dĩ nhiên phải tròn!”

Nếu là mọi khi, tôi sẽ nửa đùa nửa thật tham gia màn đấu khẩu này. Nhưng mãi nghĩ về Nazuna, tôi chẳng buồn quan tâm, mau chóng sửa soạn đồ để về.

“Này này, mày nghĩ pháo hoa nhìn từ bên cạnh tròn hay phẳng?” Junichi quay sang hỏi Yusuke.

“Loại nào? Pháo hoa tên lửa á?” Yusuke dừng dừng đáp.

“Không phải, loại pháo hoa siêu to ấy!”

“Ừm, tao nghĩ nó phẳng?”

“Thấy chưa!”

Với câu trả lời tùy tiện của Yusuke, tỉ số đã là 3-1 nghiêng về nhóm Junichi.

“Vớ vẩn! Rõ ràng là tròn! Norimichi, mày nghĩ sao?”
Kazuhiro tức điên lên.

Chẳng hiểu sao bọn nó lôi tôi vào cuộc. Có điều như tôi quan sát, dường như chúng nó đang tranh luận xem khi pháo hoa bắn lên và phát nổ, nhìn thẳng sẽ thấy tròn, nhìn từ bên cạnh thì thế nào...? Mà vụ đây sao chẳng được!

“Hử? Tao không biết.” Dám nghĩ nhưng không dám nói, tôi đáp qua quýt.

“Mày nghĩ kĩ coi!”

“Xin lỗi...”

Miệng thì xin lỗi Junichi song tâm trí tôi chỉ nghĩ tới Nazuna. 5 giờ cô ấy sẽ đến nhà tôi... nhưng Yusuke cũng định qua chơi... Làm sao đây? Tôi trộm liếc Yusuke, trùng hợp nó cũng quay sang. Ánh mắt chúng tôi bất ngờ giao nhau. Khó chịu trước cái nhìn dò xét của nó, tôi vội tập trung xếp đồ đi về.

Bọn Kazuhiro vẫn tiếp tục tranh cãi về pháo hoa, nhưng tôi chỉ nghe thấy âm thanh ồn ào âm ỉ.

“Thế bọn mày thấy pháo hoa phẳng bao giờ chưa?”

“Tao thấy rồi.”

“Ngu mới đi tin Minoru!”

“Thật đấy! Năm ngoái ngắm pháo hoa ở sân nhà ông, tao thấy nó phẳng mà! Ông còn bảo nhìn từ góc này không đẹp!”

“Thấy chưa! Ông nó nói thì không sai được!”

Mặc cho cuộc tranh luận đang đến cao trào, tôi vẫn cố nghĩ cách xử lý vụ Nazuna. Đúng lúc đó Nazuna đi vào lớp từ cửa sau, chắc đã xong việc ở phòng giáo viên. Cô ấy đi thẳng về chỗ ngồi, tóc vẫn hơi ướt nước.

“!!”

Thịch!

Lúc về chỗ, Nazuna khẽ đưa mắt nhìn tôi. Cả cơ thể tôi như muốn nổ tung. Có tật giật mình bởi học kì I toàn trộm ngắm người ta, tôi vội liếc ra sân trường, tránh mặt theo phản xạ.

Chợt thấy làm vậy hơi mất tự nhiên, tôi quay lại. Nazuna đã dọn dẹp xong, sắp rời phòng học. Dõi theo bóng lưng cô ấy bước thẳng ra khỏi phòng học, lòng tôi chợt dậy lên cảm xúc lẫn lộn. Vừa nhẹ nhõm vừa có chút tội lỗi.

“Chốt thế nhé! 5 giờ tập trung ở đền Moshimo! Norimichi, mày cũng đi chứ?”

Giọng điệu hào hứng của Junichi kéo tôi về thực tại. Có vẻ chúng nó vừa quyết định gì đó.

“Hả? Gì cơ?”

“Nãy giờ mày có nghe không thế? Chúng ta sẽ tới hải đăng Moshimo, kiểm chứng xem pháo hoa tròn hay phẳng!”

“Thế à?”

“Đúng vậy! Nếu nó phẳng, Kazuhiro sẽ làm hết bài tập hè cho chúng ta!”

“Tuyệt vời!” Minoru lùn tịt hò reo, đập tay với Junichi và Yusuke.

Kazuhiro thì hỏi, “Mà có thật mày sẽ chụp ảnh cô cho tao không?”

Tôi không quan tâm pháo hoa tròn hay phẳng, nhưng sao lại liên quan đến cô Miura? Hỏi Yusuke cũng được, mỗi tội thế lại lộ chuyện nãy giờ tôi lơ đãng. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ để khỏi dính đến bọn nó, đúng lúc bắt gặp Nazuna băng qua sân trường nơi đội bóng chày đang tập luyện.

Bình thường dáng đi của Nazuna cũng đẹp, nhưng không hiểu sao tôi cảm giác giờ cô ấy ưỡn thẳng lưng hơn... Chắc tôi tưởng tượng.

Chúng tôi tạm biệt nhau ở ngã ba dưới gốc cây sồi trắng.

“Vây hẹn 5 giờ nhé! Cầm đến trễ! Tao và Minoru sẽ đi từ 4 giờ!”

“Biết rồi!”

Junichi và Minoru rẽ trái, Kazuhiro rẽ phải.

“Giờ tới nhà mày giết thời gian thôi. Có coca không?” Yusuke leo lên xe địa hình.

“Hình như còn mỗi trà lúa mạch.”

“Trà nhà mày nhạt nhẽo bỏ xừ.”

“Im đi.”

Tôi cười nhạt đáp lại, đặt chân phải lên bàn đạp. Khoảnh khắc ấy, tôi chợt thấy là lạ. Ủa? Hình như gót chân tôi bị sao cơ mà... Tôi nhẹ nhàng sờ chân phải song chẳng thấy gì. Sao thế nhỉ? Tôi nghiêng đầu thắc mắc.

Đoạn, trông thấy áp phích lễ hội pháo hoa trên bảng thông báo, chẳng hiểu sao tôi rất khó chịu. Không phải tôi sẫm soi, những hình ảnh pháo hoa rực rỡ trên nền trời đêm trông phẳng phiu khác thường...

“Sao thế Norimichi?”

Thấy tôi đột nhiên im lặng nhìn áp phích không chớp mắt, Yusuke ngó qua.

“Áp phích này trông hơi...”

“Hơi gì?”

Chẳng biết giải thích sự khó chịu không rõ nguyên do này thế nào, tôi đành đánh trống lảng.

“À, không... Không có gì.”

“Thế tao về thay đồ rồi qua nhé.”

“Ừ.”

Tôi và Yusuke chia tay, đưa nào đạp xe về nhà đưa nấy. Lần này chân phải không còn cảm giác kì lạ, quả nhiên chỉ là tưởng tượng. Nghĩ vậy tôi ra sức nhấn pêđan, chợt nhớ tới cuộc hẹn với Nazuna.

Nguy rồi... Làm thế nào với Nazuna bây giờ?

Cảnh tại nhà Nazuna (nhà ở xã hội)

Nazuna bước vào phòng khách.

Nazuna: “Con về rồi ạ.”

Người đàn ông trung niên ngồi trên sofa ngoái đầu lại.

Người đàn ông: “Về rồi à.”

Nazuna: “...!”

Đang pha trà trong bếp, mẹ Nazuna bước ra.

Mẹ: “Chào hỏi đàn ông đi chứ.”

Người đàn ông: “Ồ, hôm nay là ngày tập trung toàn trường à? Trời nóng nhỉ? Chú mua bánh kem, cả nhà cùng ăn đi.”

Đó là chồng sắp cưới của mẹ Nazuna. Ông cầm hộp bánh, lại gần Nazuna.

Người đàn ông (mỉm cười): “Nazuna, con thích loại nào?”

Nazuna: “...”

Nazuna không trả lời, đi về phòng mình.

Mẹ: “Nazuna!”

Rầm! Tiếng cửa phòng đóng sập.

Mẹ: “Xin lỗi anh.”

Người đàn ông: “Không sao, không sao, anh không bận tâm đâu.”

Trong căn phòng mờ sáng vì rèm kéo kín, Nazuna ngồi xuống giường.

Nazuna: “...”

Ngoài phòng khách, cuộc nói chuyện giữa mẹ và người đàn ông loáng thoáng vọng vào căn phòng.

Giọng người đàn ông: “Thủ tục chuyển trường của con bé xong xuôi chưa?”

Giọng mẹ: “Vâng, hôm nay báo cô chủ nhiệm rồi.”

Giọng người đàn ông: “Phải chia tay bạn bè chắc con bé buồn lắm.”

Giọng mẹ: “Không đâu. Nó ít bạn lắm, anh đừng bận tâm.”

Giọng người đàn ông: “Thế còn bạn trai?”

Giọng mẹ (bật cười): “Con bé làm gì có bạn trai.”

Giọng người đàn ông: “Ai biết được bọn trẻ thời nay.”

Nazuna (thái độ căm ghét): “...”

Nazuna đứng lên mở tủ quần áo, lấy bộ yukata và bắt đầu cởi đồng phục, thay sang yukata.

Trước cửa tiệm, tấm biển “Tạm nghỉ” treo lủng lẳng. Tôi lấy chìa khóa trong hòm thư, mở cửa bước vào nhà. Căn nhà vắng người hầm hập không khí nóng ẩm ngày hè.

“Nóng quá!”

Tôi quăng áo sơ mi trắng ướt đầm mồ hôi vào máy giặt rồi mở tủ lạnh. Chai coca uống dở hôm qua vẫn còn nguyên. Tôi định uống nốt, song ngẫm lại đành để dành Yusuke.

Trong tủ lạnh lúc này chỉ còn một que kem dừa hấu ưa thích của bố. Tôi thấy ai nghĩ ra loại kem dừa hấu hình tam giác rắc sôcôla siêu dễ ăn này quả là thiên... Ủa? Que kem này không phải hình tam giác thường thấy mà hình tròn. Lẽ nào tủ lạnh hỏng, kem chảy ra rồi đông lại thành hình này? Có điều nó tròn vo, khả năng duy nhất là vốn đã vậy. Hay đây là que kem dừa hấu hiếm có khó tìm giống miếng bánh hình gấu túi có lông mày của Koala's March, hoặc giấy bọc may mắn của Happy Turn?

Tôi cởi trần, vừa mút kem vừa lên gác. Thấy trên này còn oi bức hơn tầng một, tôi mở cửa sổ. Mát chảnh thấy đâu, toàn gió nóng thổi vào. Ngậm que kem trong miệng, tôi với lên giá sách, lấy quyển album tốt nghiệp tiểu học ra xem. Loạt soạt lướt nhanh, tôi vô tình lật tới trang ảnh đã xem không biết bao lần.

Đó là ảnh chụp trong chuyến tham quan Nikko, hồi ấy tôi và Nazuna chung nhóm. Tám ảnh chụp ở đền Toshogu, tình cờ... à không, tôi cố tình đứng cạnh Nazuna... Nazuna trong ảnh khá thờ ơ, tôi thì cười toe toét, tay giơ dấu chữ V.

Lần đầu tôi gặp Nazuna là hai năm trước, kì nghỉ hè năm lớp Năm. Bố Nazuna vốn là dân Moshimo, nghỉ việc ở Tokyo thì về quê mở tiệm bán dụng cụ lướt sóng. Bố tôi giờ chán ngấy việc bán đồ câu là vậy, song hồi cấp ba cũng là dân lướt sóng, hình như cùng hội lướt sóng với bố Nazuna.

Vừa chuyển về đây, bố Nazuna liền dẫn cả gia đình đến chào hỏi nhà tôi. Nazuna rút rè nép sau lưng bố mẹ. Phải rồi, lúc ấy tôi cũng đang ăn kem dừa hấu, nhìn Nazuna.

“Đây là Nazuna, con gái chúng tôi. Kia, chào hỏi đi con.” Nghe mẹ động viên, Nazuna mới lễ phép giới thiệu bản thân.

Tôi chỉ dám ở phòng khách lén thò mặt ra. Phụ huynh thân thiết với nhau không có nghĩa đám nhỏ cũng phải thân, với lại lỡ bị bắt chào hỏi tôi cũng chẳng biết nói gì.

Hôm ấy Nazuna mặc váy liền màu trắng, đội mũ cói, da trắng muốt, tóc mượt mà... Lần đầu tiên tôi thấy một cô bé xinh đẹp nhường ấy, tựa như bước ra từ phim truyện hay quảng cáo. Đối mặt với cô bé xinh đẹp nhất mình từng gặp, tôi chỉ biết trốn trong phòng khách, mặt đỏ ửng.

Đã vậy bố còn oang oang, “Này Norimichi, bé Nazuna học lớp Năm giống con kia! Có cô bạn dễ thương thế này thích nhá!”

Nazuna nhìn vào phòng khách, có vẻ khi đó cô ấy mới nhận ra sự tồn tại của tôi. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Tự dưng tôi thấy xấu hổ vô cùng, hét lên “Ai thèm!” rồi trốn tiệt vào trong. Phải rồi, đó là lần đầu hai đứa nhìn vào mắt nhau...

Tôi giơ tay định chạm vào Nazuna trong ảnh, tiếng bịch bịch bỗng vọng lại ngoài hành lang. Ai đó đang leo cầu thang.

“Norimichi!”

Tôi vội vàng đóng quyển album tốt nghiệp, quăng nó sang một bên. Đúng lúc đó, Yusuke bước vào phòng.

“Yo!”

“Dô diếc cái gì! Sao mà tự tiện vậy?”

“Nhà mà bắt cần bỏ xừ. Cửa sau để tênh hênh kia.”

“Kể cả thế cũng đừng tự tiện vào chứ!”

“Mày làm trò gì đấy? Tự dưng cởi trần đứng đực ra.”

“Không có gì.”

“Kem dừa hấu à? Ăn với.”

Yusuke giật que kem trên tay tôi rồi ngồi xuống bật máy Wii. Tôi lén lấy chân đẩy quyển album tốt nghiệp vào gầm giường rồi

ngôi xuống cạnh nó. Nhìn que kem bị Yusuke cướp mất, tôi chợt nhớ ra thắc mắc ban nãy.

“Hình này hiếm phết nhỉ?”

“Cái gì hiếm?”

“Kem dừa hấu ấy. Chắc trong mấy vạn que mới có một que hiếm hoi này.”

“Là sao?”

“Nó tròn kìa. Thường thì kem dừa hấu hình tam giác mà?”

“Hở? Kem dừa hấu hình tròn chứ?”

Thằng này nghiêm túc hả? Đúng là thành tích học kì I của Yusuke rất có vấn đề, nhưng tôi lo nó có vấn đề cả ở vài chỗ khác. Thế mà Yusuke cũng làm vẻ mặt “Thằng này nghiêm túc hả?” với tôi, đồng thời lượm lại vỏ kem ban nãy tôi vứt vào thùng rác.

“Mày nói sảng à? Kem dừa hấu hình tam giác mà, nhìn xem...”

Ừa? Trên vỏ kem tôi nhìn mặt từ nhỏ, hình minh họa miếng dừa hấu tam giác... giờ lại có hình tròn.

“Từ bé tới giờ tao thấy nó luôn tròn. Mày ỉn không đấy?”

“...”

Đây có gọi là thế giới quan đảo lộn...?

“Bọn nó hẹn 5 giờ ở đền Moshimo nhỉ? 5 giờ kém 10 đi chắc kịp ha?”

“À, ừ.”

Ừ nhỉ, kem dừa hấu hình gì chẳng được, vấn đề là Nazuna sẽ đến đây... Mà mấy giờ rồi ta?

Đồng hồ báo thức trên bàn chỉ 4 giờ 10 phút.

Cảnh tại đền Moshimo

Bên kia thanh chắn tàu của tuyến đường sắt Moshimo có ngôi đền nhỏ. Con tàu một toa cũ kĩ kêu xình xịch, chậm chậm chạy qua.

Mọi người tất bật chuẩn bị gian hàng cho lễ hội, nhưng có một gian oden^[7] đã mở bán.

Junichi và Kazuhiro trò chuyện với một ông chú đang nốc rượu. Ông chú trông bặm trợn nhưng thật ra lại tốt tính.

Junichi: “Thật à?”

Ông chú: “Ừ, phăng đó.”

Minoru: “Đây, bảo mà.”

Đúng lúc đó Kazuhiro tới.

Kazuhiro: “Xin lỗi, để bọn mày chờ lâu.”

Junichi: “Ờ... Hả? Mày bị dở à?”

Minoru: “Trang bị gì kĩ vậy?”

Kazuhiro: “Hả?”

Kazuhiro đeo cái ba lô to vật vĩa, loại chuyên dụng để leo núi, đầu đội mũ bảo hiểm, tay cầm rìu cùng đèn pin cỡ lớn.

Kazuhiro: “Ừa, tao tưởng bọn mình đi thám hiểm?”

Junichi và Minoru cười sảng sặc.

Kazuhiro: “Cười cái gì! Bọn hâm!”

Junichi: “Phải rồi Kazuhiro, pháo hoa phăng đó mày.”

Kazuhiro: “Hả?”

Minoru: “Xin giới thiệu với mày, chú đây là nghệ nhân pháo hoa biết tuốt!”

Ông chú ấy đang nốc rượu, khoác áo hanten^[8] thêu tên một công ty pháo hoa.

Junichi: “Nghệ nhân pháo hoa đã nói thì sao mà sai được.”

Ông chú (nắc): “Hức...”

Chúng tôi chơi Mario Kart suốt 40 phút, nhân vật Koopa của Yusuke toàn thắng. Mọi khi tôi và Yusuke bắt phân thắng bại trong mọi trò chơi chứ chẳng riêng Mario Kart, mỗi tội hôm nay tôi không có tâm trạng chơi. Nazuna sắp đến rồi... Làm sao đây?

“Ừa? Sắp 5 giờ kìa.”

Yusuke cũng nhận ra hai đứa đã chơi khá lâu, vừa tu coca vừa liếc đồng hồ. Ngoài trời vẫn sáng, song tiếng ve mỗi lúc một dồn dập.

“A, ừ ha.”

Tôi trả lời nhẹ tênh mà lòng rối bời. Thời gian cứ trôi trong khi tôi vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết chuyện Nazuna. Làm sao đánh lạc hướng Yusuke bây giờ? Ừa khoan? Vậy là tôi quyết đi lễ hội pháo hoa cùng Nazuna à?

“Này, hay đừng ra đền nữa?” Yusuke vừa nói vừa đập con muỗi đậu trên cánh tay.

“Hả?” Tôi ngạc nhiên, nhưng chợt nhớ Yusuke là chúa thất thường.

“Pháo hoa tròn phẳng thế nào chẳng được, ra bờ biển ngắm như bình thường có sao.” Nó bồi thêm bằng giọng rất vô trách nhiệm.

“À, ừ...”

“Nói chứ, ai chẳng biết pháo hoa phẳng.” Yusuke nói như thể chuyện hiển nhiên.

“Hở? Thế á?” Tôi bất giác bật lại.

“Lại chả. Khoan, mày hỏi thật đấy à?”

“À thì, tại tao cũng chẳng biết...”

“Đây, mày thấy pháo hoa bắn lên bung tròn thế này, vậy nhìn từ bên cạnh tất nhiên phải phẳng rồi?” Yusuke với lấy cái quạt tròn trên giường, giơ ra cho tôi xem pháo hoa hình tròn in trên quạt rồi quay 90 độ, lẽ dĩ nhiên pháo hoa thành phẳng. “Chuẩn chưa!”

“À, ra vậy...”

Nghe giọng điệu tự tin đến lạ của Yusuke, tôi vô thức đồng ý. Nhưng pháo hoa phẳng thật ư? Theo lời Kazuhiro, khi pháo nổ, gọi là gì ấy nhỉ... phát xạ? Hình như không phải... Tóm lại nó sẽ bắn ra tứ phía, tạo thành hình tròn cơ mà?

“Thê nên cần gì mà công tới tận hải đăng kiểm chứng, ở nhà đi. Nhân tiện mà đóng cửa sổ hộ cái, muỗi bay vào này.”

“À, ừ.”

Khoan... Không tới đèn nữa thì tôi đâu cần ở nhà với Yusuke? Giờ bảo Yusuke về, nó sẽ không biết Nazuna đến đây... Còn Nazuna... Kệ, đợi cô ấy đến hẵng hay!

“À này, thật ra tao bận chút chuyện...”

Vừa đặt tay lên cửa sổ, tôi bất ngờ trông thấy bên kia đường có bóng người mặc yukata đang kéo va li... Đó là Nazuna mà! Ôi, cô ấy tới rồi á? Tôi vội đóng cửa sổ. Làm sao bây giờ? Với khoảng cách ấy thì tầm một phút, à không, chỉ 45 giây nữa là cô ấy đến trước cửa... Nghĩ đi! Nghĩ cách đi!

“Chút chuyện gì?” Yusuke uống nốt coca.

“À... Đúng rồi! Tao đi mua thêm đồ uống nhé! Chắc bọn mình còn chơi Mario thêm lúc nữa nhỉ?”

“Thôi khỏi, tao hết khát rồi.”

“Không không, để mà uống chai coca hết ga tao thấy hơi bứt rứt. Để tao đi mua chai khác cho, đợi chút nhé.”

“Thế à? Phiền mà vậy.”

“Không có gì.”

Tôi bịa đại một cớ, nào ngờ Yusuke tin sái cổ. Mở ngăn kéo lấy tiền lẻ nhét vào túi quần, tôi dợm bước...

“Này! Mà định cứ thế ra ngoài à?”

“Hả?” Nghe nó nói thế tôi mới nhìn lại. Ừ nhỉ, tôi vẫn cởi trần suốt từ lúc về. “A...”

“Mà có tỉnh táo không vậy?”

“A ha ha...” Tôi cười gượng, với lấy cái áo ngủ Uniqlo đang chỏng chơ trên giường rồi lao xuống cầu thang.

Nazuna chắc sẽ đến cửa trước, thấy bảng ghi tạm nghỉ mới vòng ra cửa sau... Vậy chắc chắn giờ cô ấy đang ở cửa trước! Tôi vội vàng mở cửa, lòng thầm mong sẽ kịp. Nhác thấy một cánh tay phải chuẩn bị bấm chuông, tôi chẳng buồn suy nghĩ, lập tức tóm lấy.

“!!!”

Nazuna tròn mắt ngạc nhiên, nhìn tôi rồi lại nhìn xuống cổ tay đang bị tôi nắm chặt, toan cắt lời...

“Suyt...” Tôi khẽ lên tiếng, vẫn giữ chặt cổ tay Nazuna. Không hiểu ý tôi, Nazuna nghiêng đầu thắc mắc, bím tóc đung đưa.

Đây là lần đầu tôi thấy Nazuna mặc yukata, cũng là lần đầu chạm vào cổ tay cô ấy. Cổ tay mảnh khảnh đến bất ngờ. Nhưng quên đi, giờ phải lo trốn Yusuke.

“Yusuke đang ở nhà tớ.”

“Hả?”

“Cứ ra khỏi nhà đã.”

Tôi thả tay Nazuna, đóng cửa bước ra đường. Cô ấy không nói không rằng bước theo. Tiếng ve ra rả khắp không gian.

“Chẳng là Yusuke tự nhiên tới chơi...”

“Thế cậu tính sao? Không đi nữa à?” Nghe tôi lý do lý trấu, Nazuna dường như hơi bực. Tôi tiến lên một bước, lảng tránh ánh mắt ấy.

“Đợi, đợi chút. Để tớ nghĩ đã...” Tôi luống cuống đáp, nhưng vẫn chưa biết làm thế nào. Hay giờ đi luôn với Nazuna? Nếu tôi không quay lại...

Đúng lúc đó, trên đầu tôi vang lên tiếng cửa sổ mở.

“Này, Norimichi.”

“!!!”

Tôi ngẩng đầu, trông thấy Yusuke đang thò mặt ra. Nazuna khuất dưới mái nhà nên hình như Yusuke không thấy cô ấy.

“Hay là cứ đến đèn đi!”

“Hả?”

“Không đi có lỗi với bọn nó lắm.”

“Thật tình...”

“Giờ tao xuống rồi mình đi luôn!” Nói đoạn, Yusuke đóng cửa sổ.

Hả? Sao tự dưng thẳng này... Tôi ngáy người ngược nhìn cửa sổ, bỗng cảm thấy có người kéo vạt áo. Hóa ra trong lúc tôi nói chuyện với Yusuke, Nazuna vẫn đứng nép sát vào tường để trốn, chăm chú quan sát tôi.

“Tính sao đây?” Ánh mắt cô ấy không còn giận dữ, nhưng lại man mác buồn.

Làm thế nào bây giờ? Mà tại sao tôi lại là người quyết định? Tình huống quái quỷ gì đây? Cả việc đi lễ hội pháo hoa cùng Nazuna lẫn vụ đến hải đăng Moshimo với nhóm Yusuke đều không phải do tôi quyết, họ tự ý quyết hết đấy chứ! Lại nói, sao tự dưng Nazuna rủ tôi đi lễ hội pháo hoa? Bởi tôi về đích thứ hai trong vụ thi bơi ư... Ủa? Nói vậy... nếu Yusuke về đích thứ hai chứ không phải tôi, người cô ấy rủ sẽ là...

Cạch, cửa mở. Tôi thấy Yusuke xỏ giày thể thao.

Người cô ấy rủ sẽ là nó ư? Đầu óc tức khắc trống rỗng, tôi tóm lấy tay Nazuna.

“Bên này!”

“Hả?”

Bất ngờ bị lôi đi, cộng thêm sức nặng của va li, Nazuna hơi mất thăng bằng. Tôi kéo cô ấy ra trước cửa tiệm, vội vã leo lên xe đạp dựng ngoài lối vào.

“Lên xe đi!”

“Hả?”

“Nhanh lên!”

“Nhưng...”

“Ủa... Này, Norimichi!” Trong lúc Nazuna chần chừ, tôi nghe thấy giọng Yusuke vọng lại từ đằng sau tiệm.

Tôi giật lấy va li, bỏ vào giỏ xe. Lần này, tôi nhìn thẳng mắt Nazuna.

“Lên đi chứ!” Tôi giục.

Khoảnh khắc chúng tôi nhìn nhau, Nazuna chẳng còn do dự hay buồn bã.

“Ừ.” Cô ấy mỉm cười gật đầu.

Nazuna vòng tay ôm eo tôi rồi ngồi xuống yên sau. Tôi đạp pêđan, hiếm khi đèo nặng nên tay lái hơi loạng choạng. May thay chúng tôi đang xuống dốc nên xe có đà, tốc độ cũng vì thế mà giữ được ổn định.

Sau lưng vọng đến tiếng chân Yusuke chạy ra cửa trước.

“Này... Ơ? Nazuna...? Norimichi! Mà làm cái quái gì đây...!”

Tiếng gió vun vút át hết giọng nó.

Càng xuống dốc xe càng tăng tốc. Nazuna khẽ bầu eo và hơi ngã vào lưng tôi. Đây là lần đầu tôi đèo con gái, hơn nữa còn là Nazuna. Hơi ẩm cơ thể phía sau khiến lòng tôi nôn nao, tay lái xiêu vẹo. Nazuna khẽ kêu lên, tôi vội vàng tập trung vào việc đạp xe.

Chẳng mấy chốc biển đã gần ngay trước mắt. Mùi gió biển quện cùng hương thơm trên mái tóc Nazuna. Chợt cô ấy hét lên.

“Này!”

“Hả?”

“Bọn mình đang đi đâu thế?”

Giờ mới để ý, đúng là tôi chẳng có đích đến nào. Lúc đó tôi kéo Nazuna đi chỉ vì xúc động nhất thời.

“Không biết!”

“Sao?”

“Tớ không biết!”

Nazuna cười khúc khích phía sau. Tôi cũng vô thức cười theo.

Hòa trong gió là tiếng ùng... ùng... ùng... ùng. Đang bắn thử pháo hoa à? Tuabin gió chậm chậm quay làm xáo động tiếng pháo vang vọng nơi sườn núi. Hai năm qua tôi đã dần quen với cánh quạt tuabin, giờ bỗng thấy chúng là lạ.

“Này.”

“Chuyện gì?”

“Mọi khi cánh quạt tuabin cũng quay theo chiều kia à?”

“Hử? Tớ chẳng rõ.”

“Tớ tưởng chúng quay theo chiều kim đồng hồ?”

“Thì tớ không biết mà.”

“VẬY Ờ...”

Nãy giờ toàn chuyện tôi và Nazuna không biết. Tôi chẳng biết tại sao mình hành động như vậy, cũng không biết giờ nên làm gì.

Nhưng không cần bận tâm mấy chuyện vặt vãnh ấy. Bởi sau tất cả, tôi và Nazuna đang đèo nhau trên con đường ven biển. Ước gì khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi... Câu nói nghe như lời bài hát vang lên trong đầu tôi, nhưng lập tức bị tiếng hét của Nazuna át mất.

“Này... Đến ga đi!”

Cảnh tại đèn

Tàu chạy qua.

Thanh chắn tàu nâng lên, Yusuke bước tới cầu thang chỗ nhóm Junichi đang tụ tập.

Junichi: “Lề mề quá đấy!”

Yusuke: “Lắm chuyện!”

Junichi: “Ờ? Tự dưng mày cáu cái gì?”

Yusuke: “Tao cáu bao giờ?”

Minoru: “Ủa? Norimichi đâu?”

Yusuke: “Ai biết!”

Junichi: “Ờ? Rốt cuộc sao mày lại cáu nhặng lên?”

Tuyến đường sắt Moshimo xuất phát từ trung tâm thị trấn, chạy dọc bờ biển tới ga cuối là ga Moshimo.

Ga Moshimo trước đây từng đón rất nhiều khách du lịch tới tắm biển và tham quan hải đăng Moshimo, song ngày nay chủ yếu chỉ dân địa phương đi nên khá vắng vẻ. Nghe đồn mấy năm

tối ga sẽ ngừng hoạt động. Hai năm gần đây ga ngày càng hoang vắng, khiến tin đồn càng thêm xác thực. Ở đây chẳng còn gì ngoài máy bán vé và máy bán nước tự động.

Tôi và Nazuna ngồi lặng yên trên băng ghế trong phòng chờ cũ kĩ xây bằng gỗ. Tôi đảo mắt nhìn quanh cho đỡ ngượng, chợt thấy áp phích quảng cáo lễ hội pháo hoa dán trên tường. Phải rồi... Lễ hội pháo hoa! Không biết nhóm Junichi đến hải đăng chưa nhỉ?

Đồng hồ chỉ 5 giờ hơn. Tôi trộm liếc Nazuna đang ngồi cách tôi một chút. Nazuna là người đề nghị đến đây mà lại không mua vé, thành thử tôi chẳng hiểu cô ấy muốn làm gì. Chẳng phải ban đầu chúng tôi định đi lễ hội pháo hoa à?

“Này...”

“Sao?”

“Bọn mình không đi lễ hội pháo hoa hở?”

“Cậu muốn đi à?”

“Hả? Nhưng cậu là người rủ tớ mà?”

“Thế à?”

Nazuna mỉm cười. Cô ấy đang giả vờ hay quên thật vậy nhỉ?

Bộ yukata hơi xộc xệch, chắc do Nazuna hết chạy lại ngồi xe đạp. Cô ấy mặc yukata kiểu người lớn trông rất hợp, có điều tôi không đủ dũng khí nói ra, thậm chí chẳng dám nhìn thẳng, chỉ biết cúi gằm.

Chợt tôi thấy va li họa tiết ca rô bên chân Nazuna. Mặc yukata mà mang va li thì lạ quá.

“Cái đó...”

“Sao?”

“Cậu mang va li làm gì?”

“À, cái này ấy hả?”

Nazuna kéo va li lại, mở chốt kim loại, đồng hồ nhét bên trong lập tức văng tung tóe xuống sàn.

“Trời đất!”

Tôi kinh ngạc quan sát. Trong va li có áo phông, váy, tất, đồ lót, áo len... thú nhồi bông và một túi nhỏ, hình như gọi là túi đồ trang điểm? Tôi cũng chẳng rõ, tóm lại toàn thứ không cần đem tới lễ hội pháo hoa. Ủa? Rốt cuộc Nazuna định đi đâu vậy?

“Ôi! Tung tóe hết cả!” Nazuna cúi xuống gom đồ rơi trên sàn. Cô ấy nhặt thú nhồi bông rồi tùm tùm quay sang nhìn tôi, “Giúp tớ một tay với.”

“À... ừ...” Tôi cũng cúi xuống phụ nhặt quần áo và tất. Ngoài đồ của mẹ, tôi chưa từng chạm vào quần áo con gái. Hương thơm ngọt ngào thoang thoảng trong không gian, khác hẳn mùi bột giặt. Ban nãy lúc đạp xe tôi cũng ngửi thấy, đó là mùi hương của Nazuna.

“Này, bọn mình đi đâu đi?”

Thu dọn xong, Nazuna đứng lên xem bảng giờ tàu chạy và đề nghị. Câu vừa rồi không giống đang nói với tôi lắm, nhưng ở đây chỉ có hai đứa, cô ấy không hỏi tôi thì hỏi ai?

“Hả? Ý cậu ‘đi đâu’ là lên tàu á?”

“Đến ga mà không lên tàu à?”

“Thế còn lễ hội pháo hoa...”

Cậu rủ tớ đến lễ hội pháo hoa mà? Tôi toan nói, Nazuna đã vui vẻ cướp lời.

“Đi Tokyo hay Osaka?”

“Hả?”

“Đâu cũng được. Càng xa càng tốt.”

Tokyo? Osaka? Lời đề nghị này hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng, tôi không nhận lời ngay.

Trái với sự hoảng loạn của tôi, Nazuna vẫn tươi cười. Nụ cười ấy trống rỗng. Ở gần bên mà tôi chẳng thể nắm bắt tâm tư Nazuna. Ngay từ đầu cô ấy đã không định đi lễ hội pháo hoa ư? Tokyo? Osaka? Là sao...? Ờ, chẳng lẽ...

“Cậu dặt nhà à?” Tôi nhớ lại đồ đạc dùng cá nhân trong va li và những lời cô ấy vừa nói, “Đúng không? Cậu định dặt nhà sao?”

Tôi tự tin hỏi Nazuna, nhưng sự tự tin ấy biến mất trong nháy mắt.

“Không phải dạt nhà.”

“Thế thì là gì?”

Trước thái độ úp mở của Nazuna, tôi vô thức cao giọng. Đến nhà ga, mang theo cả đồng quần áo trong va li, rồi nói đi Tokyo với Osaka... Không phải bỏ nhà đi thì là gì? Sau một thoáng im lặng, Nazuna lí nhí đáp.

“Đưa nhau đi trốn...”

Đưa nhau đi trốn... Lời cô ấy nói một lần nữa khiến tôi choáng váng, không lý giải nổi.

“Đưa nhau đi trốn... là rủ nhau đi chết á?”

“Đây là tự tử đôi!”

Cảnh trên con đường quê

Dọc sông núi nhuộm bóng chiều tà, khoảng mười tuabin gió chậm chậm quay. Nhóm Yusuke lững thững bước đi. Đường đến hải đăng xa hơn chúng tưởng, ai nấy đều khó chịu.

Yusuke vung vẩy cành cây nhặt được quanh đó.

Kazuhiro: “(Ba lô) Nặng quá... Ê, nghỉ tí đi.”

Junichi: “Mày chơi tao đấy à? Chính mày khởi xướng vụ này còn gì?”

Kazuhiro (đặt ba lô xuống): “Tao chịu hết nổi rồi...”

Minoru: “Mày nhét gì trong ba lô thế?”

Minoru bước tới mở ba lô. Trong đó đầy ự chuối, táo, bánh kẹo, nước nôi các loại.

Junichi (ngó vào): “Gì thế này?”

Minoru: “Mày định đi buôn đấy à?”

Xa xa vọng lại tiếng pháo hoa.

Yusuke: “Thấy chưa! Nhanh không muộn bây giờ!”

Nhóm Junichi ngạc nhiên và khó hiểu trước thái độ cáu bẳn của Yusuke.

Junichi: “Nó bị gì vậy trời?”

“Con gái đi đâu chẳng kiếm được việc.” Đứng sau vách ngăn khu vệ sinh bằng gỗ của nhà ga, Nazuna mở lời.

Tôi tựa lưng vào vách trông chừng xung quanh, nhưng sự chú ý lại dồn hết vào Nazuna ở đằng sau. Bốn bề vắng lặng, chỉ còn giọng nói và tiếng thở của cô ấy, cùng tiếng thay quần áo. Sột soạt, đai lưng nhẹ nhàng vắt qua vách ngăn.

“Khai man mình 18 tuổi là được.”

“Nhìn cậu đâu có giống 18 tuổi.”

“Thế à?” Nazuna đáp rồi vắt yukata lên trên đai lưng.

Thế tức là... giờ Nazuna đang mặc mỗi đồ lót? Suýt thì tưởng tượng ra hình ảnh bầy bạ, tôi chợt dạ tìm chuyện nói.

“Mà này... Cậu định làm gì, ở đâu?”

“Làm công việc về đêm... Gái tiếp rượu hoặc phục vụ quán bar chẳng hạn?”

“Không được...”

Tôi hồi hộp trộm nhìn xuống dưới. Bên kia vách ngăn, Nazuna đang thay giày. Đôi chân trần đổi từ guốc mộc sang giày da đỏ... gọi là giày bệt thì phải? Động tác chân lúng túng mà vẫn gợi cảm, khiến tôi không thể tập trung vào câu chuyện. Tuy có vách ngăn nhưng khoảng cách giữa chúng tôi chắc chỉ độ nửa phân. Không kìm được ý nghĩ Nazuna đang thay đồ ngay sau lưng mình, tôi bỏ tới đường ray.

Xình xịch, tiếng tàu về ga vọng lại từ đằng xa. Tôi cất tiếng gọi Nazuna.

“Này, tàu đến rồi.”

“Ừ, tớ thay xong rồi đây...”

Nazuna chậm rãi bước ra khỏi vách ngăn. Cô ấy mặc váy liền màu đen khoét sâu cổ, đi đôi giày bệt đỏ ban nãy tôi liếc thấy,

mái tóc óng ả buông xõa bay bay trong gió. Dường như Nazuna không chỉ thay đồ mà còn trang điểm nhẹ, đôi môi đỏ tựa thoa son. Cô ấy như lột xác thành người khác.

“Thế nào? Trông đã giống 18 tuổi chưa?” Có lẽ biết lúc này trông mình khác lắm, Nazuna xấu hổ hỏi khẽ, không dám nhìn thẳng tôi.

Tôi cũng không biết dáng vẻ này giống 18 tuổi chưa, nhưng Nazuna thật xinh đẹp trong làn gió hiu hiu nơi sân ga mờ tối. Lần đầu tiên tôi hiểu được ý nghĩa của từ “xinh đẹp”.

“Giống 18 tuổi chưa?”

“À... ừ thì...”

Tôi cố tìm từ ngữ thích hợp nhưng không sao diễn đạt thành lời. Mỗi lần định mở miệng, tôi lại thấy điều mình định nói vô cùng thừa thãi, đành im lặng khắc ghi dáng vẻ Nazuna lúc này.

Vẫn ngoảnh mặt đi chỗ khác, Nazuna lôi thứ gì đó trong túi ra.

“Xem này.”

“Hả?”

Trên tay Nazuna là quả cầu kì lạ lúc trước. Trông nó khang khác ban sáng, có lẽ do trời tối.

“Cái này... Cậu cho tớ xem lúc ở bể bơi rồi...”

“Sáng nay tớ nhặt nó ngoài biển đấy.”

Tôi chợt nhớ lại hình ảnh sáng nay mình bắt gặp khi đạp xe đến trường.

“Không hiểu sao... Khi thấy nó, tớ chợt nảy ra ý định rời khỏi đây.”

“...”

“Không phải... Lúc đó tớ chưa nghĩ vậy... Đúng rồi, bởi Shimada bơi thắng nên tớ quyết định rời khỏi đây.”

“Hả?”

Hôm nay có quá nhiều việc xảy ra, nên chuyện mới mấy tiếng trước mà tôi cảm giác như rất lâu rồi. Sáng tình cờ thấy Nazuna, còn chạm mắt cô ấy lúc Junichi gây rối trong lớp. Ở bể bơi thì

được cô ấy cho xem quả cầu, va chân vào thành bể lúc quay đầu và thua Yusuke... Đầu, tôi thắng mà. Nhưng... cảm giác này là sao? Hình như ban nãy tôi cũng cảm thấy vậy?

Phải, giống lúc chia tay nhóm Yusuke, không hiểu sao gót chân phải của tôi đau nhói dù không hề bị thương. Nhưng rõ ràng tôi đã thắng Yusuke và được Nazuna rủ đi lễ hội pháo hoa mà? Sau đó thì sao nhỉ...? Quay lại lớp tranh cãi với Junichi, Kazuhiro và Minoru xem “pháo hoa tròn hay phẳng”... về nhà thấy Yusuke trong phòng... Đến phòng khám xem vết thương... Không đúng, tôi có bị thương đâu mà đi khám? Nazuna qua nhà... Đi tới ngã ba, mẹ Nazuna đến lôi cô ấy về...

Ừa? Vậy sao giờ tôi lại ở đây với Nazuna?

Tu tu!

Tàu một toa của tuyến Moshimo vang lên hồi còi báo hiệu sắp tới ga.

“Cậu sẽ đi cùng tớ chứ?” Nazuna nhìn tôi và hỏi. Qua ánh mắt đó, tôi biết cô ấy đang tha thiết cầu mong câu trả lời.

“...”

Nhưng tôi không thể trả lời Nazuna. Lúc này tôi đang rối như tơ vò. Trong đầu tôi có hai dòng kí ức quện vào nhau, như thể tôi đã rẽ cả hai bên trái phải của ngã ba đường và trải qua ngày hôm nay theo hai cách khác nhau.

Từ đâu? Dòng kí ức của tôi hóa thành hai ngã từ lúc nào?

Xình xịch, kít. Tàu chậm chậm tiến vào ga.

Tàu chuẩn bị dừng, cửa toa sắp mở.

Làm sao bây giờ? Lên tàu cùng Nazuna? Lên rồi đi đâu? Mắt Nazuna ươn ướt khi thấy tôi chần chừ, tôi càng thêm rối bời. Đúng lúc tôi toan trả lời...

Tiếng hét chói tai phía cửa soát vé xé toạc bầu không khí giữa hai chúng tôi.

“Nazuna!”

Giọng nói này... Tôi từng nghe thấy...

Chúng tôi ngoảnh lại và bắt gặp mẹ Nazuna, đằng sau là người đàn ông trung niên tôi chưa gặp bao giờ. Họ đứng ở ngay cửa soát vé. Mẹ Nazuna giận dữ chạy qua cửa soát vé không người, tiến về phía chúng tôi. Thái độ của bà ấy và cảm giác sợ hãi đến ngây người này... Chắc chắn tôi từng trải qua.

Bốp!

Đang hoang mang vì kẹt trong vòng lặp, tôi chợt thấy đau điếng. Nazuna va vào tôi, kéo va li cuống cuống chạy tới hàng rào cuối sân ga.

“Nazuna! Đứng lại!”

Mẹ Nazuna giận dữ quát, cùng người đàn ông chạy vụt qua tôi... Mà ông chú này là ai...? Va li nặng trĩu cộng thêm đôi giày đi không quen đã cản bước Nazuna. Chưa kịp tới hàng rào, cô ấy đã bị mẹ và chú kia tóm gọn.

Tôi không thể làm gì khác ngoài đứng đực đó, dõi theo sự việc.

“Nazuna! Con nghĩ gì vậy hả?”

Nazuna ra sức vùng vẫy, cố thoát khỏi mẹ.

“Đừng! Thả con ra! Đừng mà!”

“Đủ rồi đấy! Sao con lúc nào cũng vậy hả!”

“Mẹ thôi đi! Thả con ra! Thả ra!”

Có vẻ đã đuối sức hoặc biết kháng cự cũng vô ích, Nazuna đành cam chịu để mẹ và ông chú, mỗi người một bên cầm tay kéo về. Chợt cô ấy quay sang tôi.

“Norimichi! Cứu tớ!”

“!!!”

Bất ngờ bị điểm tên, còn bị mẹ Nazuna lườm cháy mặt, tôi lúng túng chờ ra.

“Không! Con không đi! Con không muốn đi!” Nazuna bị kéo thẳng đến cửa soát vé.

Tôi từng chứng kiến cảnh tượng này và nghe thấy giọng nói đó, nhưng ở địa điểm khác, hơn nữa lúc trước chỉ có hai mẹ con Nazuna chứ không có ông chú kia. Khoan, lúc trước là lúc nào?

Đầu óc quay cuồng, nhưng tôi chắc chắn mình từng gặp tình huống này.

“Đừng chạm vào tôi! Buông ra!”

Nazuna vừa gào vừa giằng tay phải khỏi sự kìm kẹp của ông chú. Đúng lúc đó, quả cầu rơi khỏi tay cô ấy.

“Norimichi! Cứu tớ! Norimichi!”

Hình ảnh Nazuna gào khóc nhìn tôi và khoảnh khắc quả cầu rơi xuống tựa thước phim quay chậm. Quả cầu vừa chạm nền đất sỏi đá, tôi lập tức lao ra.

Không được đưa cô ấy đi!

Tôi không rõ lúc trước là lúc nào, có điều tôi lúc trước đã không giúp được gì, chỉ trăn trối nhìn Nazuna bị đưa đi. Lần này tôi sẽ không để họ làm vậy! Tôi phải cứu Nazuna!

Tôi đuối tới cửa soát vé, ra sức bấu chặt tay ông chú.

“Thằng nhóc nào đây?”

“Buông bạn ấy ra!”

Tôi dùng hết sức bình sinh nhưng chẳng lay chuyển nổi cánh tay chắc nịch. Trong lúc giằng co, cùi chỏ ông ta đập mạnh vào má tôi.

“Ái!” Cú va chạm buộc tôi buông tay, ngã lăn ra đất.

“Làm trò gì thế hả!?” Ông ta nhìn xuống tôi, cười khẩy.

“Norimichi! Norimichi!”

Bóng dáng và giọng Nazuna khuất dần sau cửa soát vé. Cuối cùng tôi lại không cứu được Nazuna... Lại?

Phải, lại. Chắc chắn lúc trước tôi cũng ngã xuống đất thế này... Không, người ngã xuống là Yusuke... Tôi không phải người bị đánh... mà là người đánh Yusuke. Nhưng chuyện đó xảy ra lúc nào? Tôi nhìn xuống bàn tay phải từng đánh Yusuke, tình cờ thấy quả cầu đang lăn dưới đất. Tôi nhặt lên, nó lạnh lẽo chẳng khác nào cục đá.

Bỗng, hai dòng kí ức đan xen dần tách ra. Tôi đã thua trong vụ thi bơi 50 mét, còn bị thương ở chân. Tôi đến phòng khám, bắt gặp Nazuna ở đó. Chúng tôi đi tới ngã ba thì Nazuna bị mẹ

dẫn về... Quả cầu này... Phải rồi, tôi đã ném quả cầu này. Giá... Giá như... khi đó tôi... Tôi nói gì ấy nhỉ? Lúc ném quả cầu tôi đã nghĩ gì? Có điều sau khi ném quả cầu... tôi mới gặp sự kiện kì lạ này... trải qua cùng một ngày theo một cách khác...

Xịch! Tiếng cửa tàu đóng lại kéo tôi về thực tại. Xình xịch, tàu một toa tiếp tục lăn bánh trên đường ray tối tăm. Nhìn con tàu xa dần, tôi chợt nhớ tới những lời Nazuna nói.

“Đi Tokyo hay Osaka? Đi đâu cũng được, càng xa càng tốt.”

Giả, giả sử... mẹ Nazuna tới muộn một chút... liệu tôi có lên tàu cùng Nazuna không?

Trên bầu trời, quạ kêu thảm thiết như thương hại tôi, kẻ bị vứt lại sân ga.

Bên má “ăn” phải cùi chỏ bắt đầu đau nhức. Không còn lý do ở lại, tôi dắt xe đạp rời ga, rảo bộ trên con đường quê chưa rải nhựa. Nắng đã tắt dần, bầu trời nơi đỉnh núi chuyển sang sắc cam đậm. Còn quả cầu, tôi đã nhét nó vào túi quần vì không nở vứt.

Gần đến ngã tư, tôi nghe thấy mấy giọng nói quen thuộc lao nháo ngoài đường ruộng.

“Lễ hội pháo hoa sắp bắt đầu rồi!”

“Thế này thì bao giờ mới đến hả giờ!”

“Im đi! Nhanh cái chân cho tao nhờ!”

Khoác trên lưng ba lô to tướng, Kazuhiro gắt với Junichi và Minoru đi đằng sau. Đúng rồi, từ đền Moshimo đến hải đăng thì đây là đường ngắn nhất...

Thấy tôi, Junichi rảo bước đến gần.

“Ủa? Norimichi này!”

“Hử? Ồ...”

“Ê! Norimichi! Đứng đây làm gì thế?”

Kazuhiro và Minoru cũng chạy tới. Riêng Yusuke vẫn đứng nguyên, mặt mày vô cảm.

“Sao mày không đèn đèn?” Junichi cắn nhả, đá đá xe đạp của tôi.

“À thì... Tao có chút việc...”

Tôi liếc sang Yusuke, nó vẫn nhìn tôi chăm chăm. Vậy là Yusuke chưa nói cho mọi người chuyện tôi và Nazuna...

“Xong việc rồi nên mày đuổi theo bọn tao à?”

“Hả? À, ừ, phải...” Cuộc gặp gỡ này hoàn toàn là ngẫu nhiên, nhưng tôi cứ vào hùa theo phản xạ.

“Thế cùng tới hải đăng nào!”

“À, ừ...”

“Nói chứ giờ tao cóc quan tâm pháo hoa tròn hay phẳng nữa.”

Minoru vừa nhai rau rầu Baby Star Ramen^[9] vừa ngồi xuống yên sau xe đạp. Junichi thì gỡ tay tôi khỏi ghi đông, leo lên xe và đạp đi.

“Tao cũng thế!”

“Đừng có giỡn! Mày nghĩ vì cái gì mà cả đám cuộc bộ này giờ hả!? Rảo cái chân lên!” Kazuhiro gào rú đuổi theo.

Ngọn núi trước mặt nhóm Junichi le lói ánh đèn hải đăng Moshimo. Cuối cùng tôi lại đi cùng bọn này đến hải đăng. Hết cách, tôi toan đuổi theo ba đứa kia thì nghe thấy giọng Yusuke.

“Nazuna đâu?”

“Hả?”

Tôi kinh ngạc ngoảnh lại. Yusuke đứng ngay sau lưng tự lúc nào. Ở khoảng cách gần thế này, tôi cảm nhận được sự giận dữ ẩn trong đôi mắt thờ ơ.

“À... Cô ấy đi mất rồi...” Tôi phân vân có nên kể chuyện ở ga không, song ngẫm lại nói ra cũng bằng thừa nên đành thôi.

“Thế tại sao Nazuna đến nhà mày?” Yusuke đùng đùng chất vấn. Xem ra câu trả lời tùy tiện của tôi đã chọc tức nó. Tôi cũng muốn hóa giải hiểu lầm lắm chứ, mỗi tội kí ức của tôi loạn cả lên, chẳng rõ đâu là “hiện tại”.

“À, thì... Ở bể bơi...”

“Có chuyện gì à?”

“Không, tao không biết giải thích thế nào...”

“Bọn mày đang hẹn hò?”

Yusuke đột nhiên hỏi thẳng, tôi lập tức lớn tiếng phủ nhận.

“Hả? Hẹn hò gì cơ!? Không có đâu!”

“Thế thì là gì?”

Ngay cả tôi cũng không biết có chuyện gì. Nhưng giờ mà nói thật chỉ tổ chọc Yusuke bức mình thêm. Tôi ngẫm nghĩ, nói vài lời chống chế.

“À... Chuyện đó...”

“Thằng mắc dịch.”

Yusuke lau bầu chửi rồi đi trước với nhóm Junichi. Chơi với nhau lâu vậy, đây là lần đầu tôi thấy nó cáu đến thế.

“Uầy! Thế mà đến vừa kịp này!”

“Oa, đông người ghê!”

Junichi và Minoru nhảy tót xuống xe rồi chạy mất hút.

Hải đăng Moshimo nằm trên ngọn đồi sát biển. Lúc chúng tôi tới nơi, chỉ còn vài phút là đến 7 giờ. Lễ hội pháo hoa sắp bắt đầu. Dưới đồi, bờ biển Moshimo đông nghịt người, ánh đèn từ các quầy hàng nối nhau thành dải ánh sáng. Chính giữa vịnh là đảo Moshimo nhá nhem, dẫu vậy tôi vẫn thấy bóng dáng những nghệ nhân pháo hoa. Đúng như Kazuhiro hào hứng phân tích ở phòng học, đứng ở đây có thể ngắm pháo hoa từ bên cạnh.

“Thế nào? Tròn hay phẳng?” Minoru có vẻ thâm mệt, song vẫn rất phấn khích.

“Đã bắn đâu. Cơ mà kiểu gì chẳng tròn.” Kazuhiro kiêu căng đáp trả.

Junichi liền nói móc, “Nó mà phẳng thì mày xác định làm hết đồng bài tập về nhà nhá! Ê này, sao mình không leo lên kia?”

“Leo lên? Hải đăng á?”

Ở hướng Junichi chỉ, hải đăng đang chậm rãi quét ánh sáng rộng khắp.

“Ồ! Được đây!”

Minoru vừa nói vừa đi tới hải đăng, kéo cánh cửa nhỏ cao tầm 1 mét. Kííít, cửa sắt nhẹ nhàng mở ra.

“Uầy! Hết sảy! Có cầu thang này! Bọn mày lại đây đi!” Minoru ngó vào trong và vẫy gọi chúng tôi.

“Tuyệt! Mà chỗ này được phép vào không? Tao hơi sợ rồi đó.” Nói vậy nhưng giọng điệu Junichi vẫn cực kì phấn khích.

Đứng sau Junichi, tôi nhòm vào trong không gian mờ sáng và thấy có cầu thang xoắn ốc. Sau chuyến dã ngoại hồi mẫu giáo, đây không phải lần đầu chúng tôi tới hải đăng, nhưng là lần đầu thấy bên trong.

“Được vào không mày? Có biển ‘Không phạm sự miễn vào’ kia.” Kazuhiro chỉ biển cảnh cáo dán cạnh cửa.

“Sợ gì, bọn mình cũng là người có phạm sự đấy thôi? Chẳng sao đâu, đi nào!”

Chưa kịp vịn vẹo Junichi vịn phạm sự thì cả lũ đã bước vào. Dưới ánh sáng trắng xanh của biển báo thoát hiểm, cầu thang xoắn ốc nom vô cùng chật hẹp, chỉ đủ cho từng đứa lên một.

“Kazuhiro! Mày đi trước đi!”

“Sao lại là tao?”

“Vì mày mang đèn pin chứ sao!”

Junichi ban nãy còn hùng hổ giờ lại thấy sợ, dùn đẩy Kazuhiro đi đầu. Thế là chúng tôi rón rén leo cầu thang theo thứ tự Kazuhiro, Junichi, Minoru, tôi và Yusuke. Đèn pin của Kazuhiro chiếu rọi dãy cầu thang xoắn ốc phủ đầy mạng nhện, cảnh tượng sờn da gà hết trong phim kinh dị.

“Bọn mày ơi, tao sợ...” Kazuhiro vừa gỡ mạng nhện vừa rên rỉ.

Gọi là hải đăng chứ nơi đây không hoành tráng đến mức thành điểm tham quan nổi tiếng. Nó chỉ cao độ 15 mét, chẳng cần đến một phút đã leo đến đỉnh.

Vấn đề là Kazuhiro không chịu leo tiếp.

“Nhanh lên chứ! Sắp bắn pháo hoa rồi đây!” Junichi sốt ruột đẩy lưng Kazuhiro.

“Biết rồi!” Kazuhiro đáp.

Chiu... Đùng! Đùng!

Bên ngoài bất ngờ vang tiếng pháo nổ.

“A!”

“Bắt đầu rồi!”

“Đi đi! Kìa!”

Bị Junichi đẩy, Kazuhiro lấy hết can đảm hét “A A A”, vùng đèn pin loạn xạ xuyên qua đám mạng nhện, chạy một mạch lên cầu thang.

“Được lắm!”

“Đi thôiii!”

Junichi và Minoru lao lên theo Kazuhiro.

“Tròn hay phẳng nhỉ?”

“Tròn là cái chắc!”

“Chưa biết được đâu!”

Cuối cùng tôi và Yusuke bị bỏ lại cầu thang. Suốt từ nãy Yusuke chẳng thèm nhìn tôi, cũng không nói chuyện với mấy đứa Kazuhiro.

“Đi nào...” Tôi nói mà không ngoảnh lại. Không thấy hồi đáp, tôi mặc kệ, đi tiếp.

“Này!” Mới bước hai, ba bậc, tôi nghe thấy giọng Yusuke vang lên đằng sau. Ngoảnh lại bắt gặp nó đang lườm mình, tôi hơi e dè.

Mặc dù không hiểu có chuyện gì, nhưng lúc này mà sợ thì thua nó mất. Nghĩ vậy tôi lớn tiếng hỏi, “Làm sao?”

Yusuke đáp lại bằng giọng to hơn, “Hết hè tao sẽ tỏ tình với Nazuna.”

“Hả?”

“Sang học kì hai^[10], tao sẽ tỏ tình với Nazuna!”

Yusuke huých tôi rồi leo nhanh lên cầu thang. Thằng này sao thế nhỉ? Tự dừng dở chừng... Không biết phản ứng thế nào, tôi đành đuổi theo. Leo hết cầu thang là đến chiếu nghỉ chật hẹp, cả nhóm đang đứng chen chúc ở đây.

“Không mở được! Cửa này bị sao ấy!?”

“Đẩy mạnh nữa đi!”

Cánh cửa dần ra ngoài xem chừng quá hạn gở nên không mở được. Tiếng pháo hoa bên ngoài dồn dập hơn.

“Nhanh lên! Sắp kết thúc rồi!” Kazuhiro rồi rít giục.

“Lễ hội mới bắt đầu thôi, cả đám cùng đẩy mạnh xem nào!” Junichi đáp và xắn tay áo. “Tao đếm một, hai thì đẩy nhé! Xong chưa... Nào, nhanh lên!”

“Ờ, ờ...”

Dưới khí thế của Junichi, cả bọn đứng dàn hàng chặt cứng trước cửa.

“Chuẩn bị đẩy... Một, hai!”

Theo tiếng hô của Junichi, năm đứa huých mạnh.

Bang! Cửa bật mở, bọn tôi theo đà ngã nhào ra đất.

“Ui da...”

“Này, tránh ra!”

“Đứa nào đang đè tao!”

Trong lúc chúng tôi cãi nhau ỏm tỏi, đứa nằm trên cùng là Junichi đã đu người lên rào, hét to.

“Thế nào?”

Minoru và Kazuhiro chạy đằng sau cũng bám vào rào chắn.

Chúu... Tiếng bắn pháo hoa vang lên. Cả nhóm chăm chú nhìn bầu trời đêm.

“Tròn hay phẳng?”

Như trả lời câu hỏi của Minoru, pháo hoa nổ bung trên nền trời.

Đùng! Đùng! Bông pháo hoa đầu tiên trong đời tôi ngắm từ bên cạnh... có dạng phẳng.

“Ơ...”

Chúng tôi ngây người nhìn trời đêm. Pháo hoa liên tiếp bắn lên, nhưng đều có dạng elip... tức dạng phẳng, và trông không hoành tráng như mọi lần.

“Thấy chưa! Phẳng mà!” Junichi vui sướng đập tay với Minoru, ôm nhau reo hò. “Âu dê! Toàn bộ đồng bài tập hè! Hết sảy!”

Trái lại Kazuhiro kinh ngạc, không thốt nên lời.

Tôi cảm thấy cuộc nói chuyện của bọn nó như vọng tới từ nơi nào xa xăm lắm. Tôi không quan tâm pháo hoa tròn hay phẳng, chỉ không hiểu sao vẫn thấy chưa thuyết phục. Thật lạ lùng, lạ quá, có gì đó rất lạ.

Ngây người quan sát pháo hoa, tôi nghe tiếng Kazuhiro lầm bầm, “Không thể nào! Sao pháo hoa lại phẳng được!”

Đúng vậy, làm gì có chuyện đó. Pháo hoa... chắc chắn tròn, trên đời không có pháo hoa nào phẳng cả. Nhưng pháo hoa trước mắt tôi bây giờ thật sự có dạng phẳng.

Tại sao pháo hoa lại phẳng? Và tại sao tôi lại cho rằng pháo hoa phải tròn?

“Không đời nào có chuyện này...”

“Không đời nào có chuyện đó!”

Lời Kazuhiro và lời Yusuke nói từ hồi nào chồng chéo lên nhau. Đồng thời, hai dòng kí ức trong đầu tôi cũng hoàn toàn tách rời.

Giá như... khi ấy... người thắng là tôi...

Tại ngã ba, tôi đã nghĩ vậy trong lúc ném quả cầu kì lạ. Hiện tượng này chắc chắn do quả cầu của Nazuna tạo ra. Nó giúp tôi quay trở lại điểm khởi đầu mà tôi ao ước. Nếu vậy, ngay bây giờ, tôi phải làm một chuyện.

“Yusuke.” Siết chặt quả cầu trong túi quần, không chờ lời hỏi đáp, tôi nói tiếp. “Tao sẽ giành lại Nazuna.”

Cảnh trên ngọn hải đăng

(Lóa sáng)

Tại ngã ba, Norimichi ném “quả cầu ước”. Quả cầu tỏa sáng rực rỡ, mở ra chiều không gian khác.

Ánh mắt Norimichi và Nazuna chạm nhau ở bề bơi.

Đoạn đối thoại với Yusuke trong phòng Norimichi.

Yusuke: “Nói chứ ai chẳng biết pháo hoa tròn.”

Norimichi: “Ơ? Thế á?”

Yusuke: “Đương nhiên. Khoan, mày hỏi thật đấy à?”

Norimichi (xấu hổ): “Không, chỉ là...”

Yusuke: “Mày đàn hải? Trên đời làm gì có pháo hoa phẳng. Pháo nổ thì nhìn từ đâu cũng tròn hết.”

Norimichi: “Thế à... Thế nhờ có pháo hoa phẳng thật thì sao?”

Yusuke: “Không đời nào có chuyện đó!”

Thời gian xin hãy quay lại.

Lấy quả cầu trong túi quần, Norimichi vung tay ném vào những bông pháo hoa phẳng trên trời đêm.

Norimichi: “Giá như khi đó...”

Quả cầu bay lên không trung, phát ra ánh sáng rực rỡ diệu kì. Xung quanh như thành chiều không gian khác.

Ánh sáng bao trùm Norimichi, Yusuke và đám Junichi.

Tất cả mọi người: “!!!???”

“Giá như khi đó tôi lên tàu cùng Nazuna!”

Thế giới mơ ước 2

Xình xịch. Tiếng tàu về ga vọng lại từ đằng xa. Nazuna đang thay đồ đằng sau vách ngăn khu vệ sinh.

“Này, tàu đến rồi.” Tôi cất tiếng gọi.

“Ừ, tớ thay xong rồi đây...”

Tôi xoay người lại, vẫn cúi gằm. Đập vào mắt tôi là đôi giày bột màu đỏ, ngẩng đầu liền thấy Nazuna ngại ngùng đứng đó.

Nazuna mặc váy liền màu đen khoét sâu cổ, mái tóc óng ả buông xõa. Hình như cô ấy trang điểm nhẹ, đôi môi đỏ như thoa son. Trông khác hẳn ban nãy, nhưng sao tôi có cảm giác từng thấy cô ấy trong dáng vẻ này nhỉ?

Thấy tôi nhìn chằm chằm, Nazuna xấu hổ quay ra chỗ khác, khẽ hỏi, “Thế nào? Giờ thì giống 18 tuổi không? Giống chứ?”

“À... ừ thì...” Tôi cố tìm từ ngữ thích hợp nhưng không sao diễn đạt thành lời. Tâm trí rối bời, tôi không biết phải làm sao.

Vẫn quay mặt đi, Nazuna lôi trong túi ra thứ gì đó.

“Xem này.”

“Hả?”

Trên tay Nazuna là quả cầu kì lạ lúc trước.

“Cái này... Cậu cho tớ xem lúc ở bể bơi rồi...”

“Sáng nay tớ nhặt được ngoài biển đấy. Không hiểu sao... Khi thấy nó, tớ chợt nảy ra ý định rời khỏi đây.”

“...”

Chăm chú nhìn quả cầu, Nazuna nói tiếp.

“Không phải... Lúc đó tớ chưa nghĩ vậy...”

“Bởi tớ thắng vụ thi bơi?”

Nazuna kinh ngạc ngẩng phắt lên. Tôi còn ngạc nhiên hơn cô ấy.

Tôi đã ngờ ngợ ngay từ khi Nazuna xuất hiện trong bộ váy liền. Ban đầu cứ ngỡ do dáng vẻ hấp dẫn của cô ấy, nhưng không, đó là do tôi từng chứng kiến cảnh tượng này. Sân ga Moshimo vắng vẻ, bầu trời vàng cam điểm lam thẫm, Nazuna đứng trước mặt và quả cầu kì lạ trên tay cô ấy... Tôi nhớ mình từng thấy khung cảnh này, từng trải qua cảm giác này.

Đây không phải ảo giác kí ức hay déjà gì đó, có lẽ... không, chắc chắn tôi từng đứng đây. Sau đó có chuyện sắp xảy ra... Một chuyện cực kì đáng ghét...

Tu tu! Tiếng còi báo hiệu tàu sắp tới ga.

“Cậu sẽ đi cùng tớ chứ?” Nazuna nhìn thẳng tôi và hỏi. Qua ánh mắt ấy, tôi biết cô ấy đang tha thiết cầu mong câu trả lời.

“...”

Xình xịch, kít. Tàu chậm chậm tiến vào ga.

Tàu chuẩn bị dừng, cửa toa sắp mở. Làm sao đây? Lên tàu cùng Nazuna rồi đi đâu? Tôi nghĩ mãi mà vẫn không thể đưa ra đáp án. Có điều tôi linh cảm nếu cứ lần khăn, chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

“Chẳng là trước đây chuyện này từng...”

“Nazuna!”

Tiếng hét chói tai từ cửa soát vé xé toạc bầu không khí giữa hai chúng tôi. Đúng. Là giọng nói này. Giọng nói luôn kéo theo “chuyện không hay”.

Tôi quay lại. Quả nhiên mẹ Nazuna đang đứng đó cùng người đàn ông trung niên. Họ giận dữ đi qua cửa soát vé rồi chạy đến chỗ chúng tôi. Tôi hoảng hốt trước thái độ của họ, song không hề sợ hãi. Trái lại Nazuna đâm sầm vào tôi, cuống cuống chạy tới hàng rào cuối sân ga.

“Nazuna! Đứng lại!”

Mẹ Nazuna giận dữ quát, cùng ông chú chạy vụt qua mặt tôi. Chứng kiến những gì đang diễn ra, tôi cố gắng nghĩ xem bản

thân nên làm sao.

“Nazuna! Con nghĩ gì vậy hả!”

Chưa kịp trèo qua hàng rào, Nazuna đã bị mẹ tóm.

“Đừng! Thả con ra! Đừng mà!”

Nazuna cố vùng vẫy nhưng vô dụng, bị mẹ và ông chú mỗi người giữ một tay, lôi ra cửa soát vé. Cảnh tượng từng thấy ở đâu đó đang tái hiện trước mắt tôi. Dầu biết vậy, tôi vẫn không hành động.

“Norimichi! Cứu tớ!”

Tôi nghe tiếng Nazuna gọi. Tôi đã nghe tiếng gọi này không biết bao lần. Lần trước tôi chỉ đứng im, và lần này cũng chẳng biết nên làm gì, càng lúc càng rối bời. Có điều chắc chắn tôi từng chứng kiến cảnh tượng này.

“Không! Con không đi! Con không muốn đi!”

Tiếng hét của Nazuna xa dần. Phải cứu cô ấy... Nghĩ vậy nhưng chân tôi như dính chặt xuống đất, không động đậy nổi.

“Đừng chạm vào tôi! Buông ra!”

Tiếng hét càng lúc càng xa. Tôi phải làm sao đây...

“Norimichi! Cứu tớ! Norimichi!” Nazuna ngửa mặt gào lớn. Trong lúc chống cự, quả cầu cô ấy nắm trong tay phải chậm chậm rơi xuống. Khoảnh khắc thấy quả cầu chạm đất, cơ thể tôi như thoát khỏi sợi dây trói buộc vô hình.

Không được đưa cô ấy đi!

Tôi đuổi tới cửa soát vé, ra sức bấu chặt tay ông chú.

“Thằng nhóc nào đây?”

“Buông bạn ấy ra!”

Tôi dùng hết sức bình sinh nhưng không lay chuyển nổi cánh tay chắc nịch. Trong lúc giằng co, cùi chỏ ông chú... Đúng rồi... Cùi chỏ đó đập trúng mặt tôi! Tôi lùi lại theo phản xạ, cùi chỏ huých vào không khí. Nhân lúc ông chú mất thăng bằng, tôi dồn lực húc cả người vào mạn sườn ông ta.

“Hự!”

Ông ta kêu một tiếng, kéo tôi ngã xuống đất. Bàn tay trái đập xuống nền sỏi đá, tôi mặc kệ đau đớn, cố chống tay đứng dậy gào lên.

“Nazuna!”

Đây là lần đầu tôi gọi thẳng tên Nazuna, song lúc này chuyện đó không quan trọng. Thấy tôi với ông chú xô xát, mẹ Nazuna hốt hoảng buông cô ấy. Tôi lập tức chìa tay phải ra, cửa toa tàu đang dần khép lại.

“Đi thôi!”

Tôi kéo tay Nazuna chạy đi. Chúng tôi ngã nhào vào trong tàu, đúng lúc cửa toa đóng hẳn.

“Nazuna! Đứng lại!”

Bên ngoài toa tàu, mẹ Nazuna vẫn hét với theo. Tàu rung nhẹ rồi từ từ lăn bánh. Khi tôi và Nazuna gượng dậy, tàu đã rời sân ga. Bên kia cửa sổ, mẹ cô ấy và ông chú vẫn đang kêu gào, nhưng rồi bóng dáng họ cũng xa dần. Tương phản với hình ảnh ấy, bầu trời mỗi lúc một rộng mở trước mắt chúng tôi, sắc xanh nhiều hơn đôi chút so với lúc ở ga.

Trời sắp tối. Đúng rồi, hôm nay là ngày diễn ra lễ hội pháo hoa. Tôi định đi cùng nhóm Junichi... Không, đi cùng Nazuna... Ủa? Rồi cuộc tôi đi cùng ai? Tôi hẹn ai đến lễ hội pháo hoa? Cố gắng đào bới kí ức, tôi lơ đãng nhìn xuống, thấy tay trái đang nắm chặt quả cầu kì lạ. Ủa? Từ khi nào? Ban nãy nó còn nằm lăn lóc ở sân ga mà... Tại sao?

Bỗng Nazuna cất tiếng, xua tan thắc mắc trong tâm trí tôi, “Kính nha! Norimichi đánh nhau ra gì phết!”

Tôi ngoảnh lại, cô ấy đã ngồi xuống ghế từ bao giờ.

“À không, tình cờ thôi... Cơ mà ông chú đó là ai thế?”

“Đối tượng tái hôn của mẹ tớ.”

“Hả?”

Nazuna nói nhẹ như không, nhưng mắt lại nhìn sang hướng khác, dường như nặng trĩu tâm sự khi nhắc tới chú ta.

“VẬY Ạ...”

Tôi nên hỏi kĩ hơn không? Hay đổi chủ đề? Mây thắc mắc vờ vẩn quanh trong đầu tôi.

“Mà cậu ngồi đi, đằng nào cũng mất công bao trọn toa.”

Nazuna vừa nói vừa vỗ bộp bộp vào dây ghế bọc vải đỏ. Tôi nhìn quanh. Toa tàu chật hẹp đúng là chỉ có tôi và Nazuna. Ngồi chỗ cô ấy bảo thì hơi ngại, nhưng vừa hay tàu đi vào đường hầm, nhân lúc toa tàu tối om tôi sẽ ngồi kế... nói vậy chứ cuối cùng tôi vẫn ngồi cách đó khoảng 70 centimet.

“Mẹ tớ sắp tái hôn.”

Loáng cái tàu đã ra khỏi đường hầm. Mặt Nazuna kẻ sạt hơn tôi tưởng. Tôi nhồm dậy định dịch ra để giữ khoảng cách, nhưng cô ấy xích gần lại.

“Vậy là mẹ kết hôn ba lần rồi đấy, ghê không?”

Tôi lại ngồi xuống, cố tìm từ ngữ thích hợp nhưng rốt cuộc chỉ biết ậm ừ.

“Thế à...”

Tôi biết người bố đã mất của Nazuna là chồng thứ hai của mẹ cô ấy.

“Trong cuộc hôn nhân đầu tiên, mẹ đã ngoại tình với bố. Sau khi mẹ mang thai tớ, họ đưa nhau đi trốn. Như phim ấy nhỉ? Vậy nên tớ là con gái của cặp đôi bỏ trốn vì tình, nghe ngẫu không?”

Nazuna cố kể câu chuyện nặng nề bằng giọng thản nhiên, vì vậy tôi cũng thờ ơ đáp “Ừ” dù lòng nặng như chì. Hồi nhà Nazuna mới chuyển về, bố mẹ từng kể tôi nghe chuyện này. Tôi còn nhớ rất rõ mẹ đã nói “Cô vợ có vẻ đa tình nhỉ” với gương mặt hoài nghi.

Hồi đó tôi không hiểu “đa tình” là sao, đến giờ vẫn không hiểu. Sau khi bố Nazuna mất, mẹ Nazuna mở quán rượu nhỏ, rất được lòng các ông chú trong thị trấn. Phải chăng “đa tình” chỉ việc này?

“Nhưng rồi bố qua đời.” Nazuna ghen ngào.

Bố Nazuna mới mất cách đây độ một năm. Ngay sau thảm họa động đất, hội mê lướt sóng lại tới thị trấn Moshimo, nhờ vậy tình hình kinh doanh của bố Nazuna ổn định trở lại. Lúc ấy có người từ Tokyo tới, mới tập tành lướt sóng nên bị sóng cuốn ra biển. Bố cô ấy nhảy ra cứu, bị cuốn trôi và thiệt mạng. Dòng chảy ngoài khơi Moshimo rất xiết, nên sáng hai hôm sau thi thể chú ấy mới dạt vào bờ.

Tôi vẫn nhớ chuyện xảy ra hôm ấy. Sáng ra bố mẹ tôi đã loạn cả lên, bố vội vã lao khỏi nhà. Tôi đuổi theo thì thấy đám đông đang tụ tập ở bãi biển. Hai mẹ con Nazuna gào khóc bên tấm bạt xanh hơi phồng lên. Mặc cơ thể ướt nhẹp, Nazuna chỉ nhìn tấm bạt mà khóc lóc thảm thiết. Từ xa tôi cũng thấy bàn tay cô ấy siết chặt đến mức trắng bệch.

“Không tin nổi... Bố mất chưa được một năm mẹ đã có người mới...”

Bàn tay Nazuna bây giờ đang siết chặt y như hôm ấy. Cô cúi gằm nên tôi không biết biểu cảm ra sao, nhưng thế đã đủ giải đáp một số thắc mắc của tôi. Có lẽ Nazuna ghét việc mẹ tái hôn, không muốn sống với ông chú kia nên mới dạt nhà.

“Đó là lý do cậu muốn bỏ nhà đi bụi à?” Tôi hỏi.

Nazuna không ngẩng đầu, cũng không trả lời.

“Chắc thế?” Cô ấy đột nhiên đứng dậy, nhìn xuống tôi. “Mà đừng gọi là bỏ nhà đi bụi, nghe ầu trĩ lắm.”

Tôi hoảng hốt khi Nazuna đột nhiên đứng chắn trước mặt, song vẫn trả lời để cô ấy không nhận ra, “Thế phải gọi sao?”

Nazuna cúi sát xuống, cách mũi tôi một khoảng đúng bằng ngón tay trở.

“Đưa. Nhau. Đi. Trốn.”

“Hả?”

“Tớ đang cùng Norimichi đưa nhau đi trốn. Mẹ nào con nấy mà.”

“...” Người tôi nóng ran trước nụ cười quynh rũ của Nazuna, chắc hẳn mặt tôi đang đỏ như gấc. Không muốn để cô ấy thấy, tôi đánh trống lảng, “Tiếp theo bọn mình làm gì?”

Úa? Tôi ngạc nhiên với lời mình vừa thốt ra. Thê khác nào tôi chấp nhận kế hoạch “đưa nhau đi trốn” của Nazuna!? Không, không, không. Ý tôi không phải vậy. Tôi mới học lớp Bảy, lại còn đang nghỉ hè, đồng bài tập... Đầu óc tôi rối bời, Nazuna thì vẫn thản nhiên nhìn tôi.

“Lúc nãy tớ nói rồi đó, hai đứa mình sẽ đi Tokyo và sống với nhau.”

“Hả?”

“Nếu không làm được mấy công việc về đêm, tớ sẽ làm thần tượng.”

“Gì vậy trời?” Tôi bật cười trước ý tưởng đường đột ấy.

“Không được à? Tớ thấy mình cũng đâu đến nỗi?” Trái lại Nazuna tủm tỉm cười ra vẻ thần bí, chẳng rõ đang nghiêm túc hay đùa. Bỗng cô ấy đứng thẳng lên, nhắm mắt lấy hơi.

Anh thì thắm bên tai, chẳng màn đêm nào kéo dài mãi đâu em.

Hả? Nazuna đang hát ư? Tôi không biết bài này.

Thấy cô ấy đột ngột cất tiếng hát, tôi bèn chôn quan sát xung quanh đầu biết trên tàu chỉ có hai đứa. Nazuna chẳng buồn bận tâm, tiếp tục hát.

Nơi mũi đất có ngọn hải đăng, chúng ta ngắm nhìn đại dương thắm thắm.

Nazuna chậm rãi mở mắt nhìn tôi. Không chịu nổi ánh mắt ấy, tôi xen vào trước khi cô ấy hát câu tiếp theo, “Ơ? Từ... Từ từ, bài nào đây?”

“Đây là bài mẹ tớ hay hát khi đi karaoke, hình như của Matsuda Seiko. Nghe từ bé nên tớ thuộc lòng luôn.” Dứt lời, Nazuna lại cất tiếng hát.

Dẫu có những tháng ngày ưu phiền, tưởng chừng gục ngã bởi sâu bi, em vẫn có thể sống tiếp vì có anh kề bên.

Sao tự dưng Nazuna lại hát? Mà sao cô ấy chọn ca khúc này? Song giọng ca càng lúc càng vang dội của Nazuna đã xua tan những thắc mắc ấy, đưa tôi chìm vào lời ca. Ánh nắng nhạt nhòa hắt qua cửa sổ rọi sáng Nazuna. Toa tàu cũ nát bỗng hóa sân khấu, với thính giả duy nhất là tôi.

Vàng dương nơi chân trời bừng lên tia sáng chói chang.

Xa xa, hoàng hôn đang chìm dần xuống biển Moshimo. Những tia nắng nhảy múa trên mặt biển hệt như mũi tên tỏa ánh hào quang.

Địa cầu xanh lưu ly dịu dàng ôm trọn đôi ta.

Nazuna hát đến đây liền ngồi xuống cạnh tôi, xem chừng đã thỏa thuê. Tôi không biết thế nào là “xanh lưu ly”, phải chăng là sắc xanh đang mỗi lúc một hiện rõ trên khoảng trời đằng Đông?

Hải đăng, biển, tia sáng, đôi ta... Những từ ngữ xuất hiện trong lời bài hát như tượng trưng cho mọi chuyện diễn ra quanh tôi cả ngày hôm nay. Ngọn hải đăng lẽ ra tôi phải tới cùng nhóm Junichi; bãi biển nơi Nazuna đứng; quãng sáng của quả cầu kì lạ khi bị tôi ném đi; và đôi ta, là tôi và Nazuna. Tôi bắt gặp những từ ngữ ấy không biết bao lần... trong thế giới mơ ước.

Dẫu còn mơ hồ nhưng tôi hiểu rồi. Tôi đã ném quả cầu kì lạ với ước muốn mãnh liệt “giả như khi đó”, và được trở lại đúng thời điểm “khi đó”. Tóm lại, chính quả cầu đã tạo ra hiện tượng kì lạ này, tạo ra thế giới mơ ước, nên tôi sẽ gọi nó là “quả cầu ước”.

Vậy rốt cuộc “quả cầu ước” Nazuna nhặt ở bờ biển là thứ gì? Tôi chẳng thích phim ảnh, tiểu thuyết hay hoạt hình thể loại

khoa học viễn tưởng, xuyên không, hoán đổi giới tính... song có lẽ những chuyện xảy ra hôm nay chính là thể loại ấy. Cơ mà đây là hiện thực... có thể khẳng định vậy không? Hay rốt cuộc đây cũng chỉ là giấc mộng dài, rồi lúc nào đó tôi sẽ tỉnh giấc, đi vệ sinh và bị mẹ gắt “Nhanh ra ăn sáng!”, ăn xong leo lên chiếc xe đạp cà tàng, lao xuống dốc, đua đến trường với Yusuke, Junichi và Minoru, rẽ vào lối đi bộ lát gỗ dọc bờ biển... và bắt gặp Nazuna đứng nơi mép biển...

Đúng rồi. Mọi chuyện kì lạ hôm nay có lẽ đều bắt nguồn từ “quả cầu ước” của Nazuna.

Quả cầu vốn được Nazuna nhặt ở biển, sau vụ náo loạn ở ngã ba thì rơi vào tay tôi. Tôi dùng nó tạo ra thế giới mơ ước thứ nhất, thế là nó quay về với Nazuna. Sau đó cô ấy bị mẹ tóm ở ga, nó lại về tay tôi. Rồi tôi tạo ra thế giới mơ ước thứ hai... nó lại trở về với Nazuna... và giờ đang nằm trong tay tôi.

Nhưng sao Nazuna lại ra biển vào sáng sớm?

“Tớ biết chứ. Bọn mình chẳng đưa nhau đi trốn được đâu...” Nazuna thì thầm, giọng điệu bình tĩnh hơn. Từ lúc lên tàu, tâm trạng cô ấy cứ thất thường, thậm chí còn hát, giờ mới bình thường trở lại. “Có điều trước khi chuyển đi... trước khi kì nghỉ hè kết thúc...”

Ờ? Chuyển đi...?

Thịch! Tim tôi hẫng một nhịp. Cũng như Nazuna, cả ngày hôm nay tâm trạng tôi lên xuống liên tục khi gặp hết ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, dẫu vậy chẳng gì sánh nổi hai từ “chuyển đi” cô ấy vừa thốt ra. Tim tôi đập liên hồi.

Nghe phi thực tế, nhưng tất cả chuyện xảy ra hôm nay đều rất thật. Ngược lại, việc Nazuna chuyển đi mới không thực tế chút nào.

Nói vậy Nazuna sẽ rời khỏi thị trấn Moshimo? Tôi không được gặp cô ấy nữa? À phải rồi, mẹ Nazuna tái hôn thì sẽ đem cô ấy rời khỏi đây... Với đứa chưa từng rời thị trấn như tôi, chuyện này chẳng đơn giản chút nào. Tôi cứ ngỡ dù mẹ tái hôn và bỏ dượng không như ý, cô ấy vẫn sẽ sống ở đây.

“Hả? Chuyển đi...?” Tôi thều thào nặn ra từng chữ, chẳng rõ Nazuna nghe thấy không.

Nazuna vẫn cúi gằm, song tôi biết cô ấy khẽ lắc đầu, “Bởi vậy... trước khi đi, nhân dịp nghỉ hè... hôm nay thôi, tớ muốn cùng Norimichi...”

Còi báo hiệu tàu sắp vào ga vang lên, át lời Nazuna. Hả? Cô ấy bảo muốn làm gì cùng mình cơ...? Không dám hỏi lại, tôi siết chặt “quả cầu ước” trong tay. Tôi đã tạo ra “thế giới mơ ước”, thậm chí lên tàu cùng Nazuna để đem cô ấy quay lại. Vậy mà cả trong thế giới này, tôi vẫn phải rời xa Nazuna.

Tôi cúi đầu, mắt nhìn giày thể thao cũ mềm của bản thân và giày bột đỏ của Nazuna. Màu đỏ ấy cứ trở đi trở lại trong tâm trí tôi.

Leng keng leng keng! Tiếng còi càng lúc càng chói tai. Nỗi bức dọc không biết trút vào đâu trào dâng trong tôi.

Tại sao? Tại sao Nazuna lại rời khỏi đây? Mẹ cô ấy thích thì cứ việc tái hôn, sao không nghĩ cho con gái chút nào vậy? Nazuna đâu muốn rời thị trấn Moshimo... Không, chắc chắn Nazuna đã nói rõ với mẹ là không muốn chuyển đi, nhưng mẹ không đồng ý nên mới dặt nhà. Có điều chính cô ấy cũng bảo bọn tôi mới cấp hai, chẳng thể dặt nhà hay đưa nhau đi trốn... Vậy làm thế nào mới giữ cô ấy lại được?

Mà còn phải hỏi sao. Giá... Giá như... Đúng rồi, giá như...

Suy nghĩ ấy vừa thoáng qua, quả cầu trong tay lập tức nóng lên. Bởi nãy giờ tôi luôn nắm chặt nó ư? Không, không chỉ nóng lên. Ban nãy quả cầu còn đen đặc như quả tạ, giờ lại vừa nóng vừa ửng đỏ.

Tôi biết rồi... Giá như, giá như... mẹ Nazuna không tái hôn... Không đúng... Vẫn vẫn chưa đủ. Nguyên nhân mấu chốt dồn ép Nazuna là gì?

Giá như, giá như... Phải rồi, giá như bố Nazuna còn sống...

“Cái đó, tớ nhật ở chỗ bố đấy.”

“Hả?”

Nazuna bất ngờ nhắc đến bố. Trong một thoáng, tôi ngỡ cô ấy đọc được suy nghĩ của mình. Tuy nhiên khi thấy nụ cười của Nazuna, tôi nhận ra không phải vậy.

“Cậu nói ‘ở chỗ bố’ là sao?”

“Là chỗ... bố dạt vào...”

“À...”

Cảnh tượng sáng hôm ấy chợt ủa về. Nãy giờ tôi vẫn thắc mắc tại sao Nazuna lại ra biển lúc sáng sớm. Nhưng nhờ lời bộc bạch của cô, những mảnh kí ức rời rạc về nơi đó trong tôi dần liên kết với nhau. Một năm trước bên bờ biển, Nazuna ôm thi thể bọc tấm bạt xanh của bố. Cũng chính nơi đó, sáng nay, cô ấy cúi xuống nhặt quả cầu. Với Nazuna, đó là nơi cuối cùng cô ấy được gặp bố.

Tôi vô thức siết chặt tay trái, bàn tay nóng ran. Chẳng rõ do thân nhiệt tăng hay do sức nóng của quả cầu, nhưng kệ đi. Giờ tôi đã biết mình nên làm gì. Tôi sẽ ném quả cầu lần nữa, “thế giới mơ ước” tiếp theo là “giả như bố Nazuna còn sống”.

Hôm nay “thế giới mơ ước” đã xuất hiện hai lần. Lần đầu là trở lại vài tiếng trước, lần thứ hai chỉ chục phút. Nhưng nếu tôi ném quả cầu, lần thứ ba sẽ trở lại một năm trước, khi bố Nazuna chưa mất... Tôi có nên làm thế không? Tôi chẳng biết mình với Nazuna đang ở thế giới nào, cũng chẳng quan tâm pháo hoa tròn hay phẳng. Điều tôi cần làm bây giờ là giúp Nazuna...

Tôi chuyển “quả cầu ước” từ tay trái sang tay phải.

Trở lại một năm trước đồng nghĩa tôi sẽ lùn đi 7 centimet. Mãi mới cao được một tí giờ lại lùn đi. Mà thôi, đằng nào chẳng cao lên. Tôi nắm chặt quả cầu. Nào, ném thôi...

“Giả như...”

Đúng lúc tôi đứng dậy vung tay lên, Nazuna như thấy gì đó ngoài cửa sổ.

“Ủa? Yusuke?”

“Hả?”

Đang trên đà chuẩn bị ném, tôi ngã nhào như một thẳng hê, chống tay vào cửa sổ. Đoàn tàu đang đến gần chỗ thanh chắn tàu, tôi thấy Yusuke... cùng Junichi, Minoru và Kazuhiro.

Nếu là tàu thường, loáng cái chúng tôi sẽ vọt qua bọn nó. Oái oăm thay, con tàu cũ kĩ của tuyến Moshimo cực kì rề rà. Bóng dáng nhóm Yusuke mỗi lúc một gần hết thước phim quay chậm.

“Hồng hét!”

Khoảnh khắc tàu lướt qua thanh chắn, tôi cuống cuống cúi xuống trốn, song vẫn thấy nét thẳng thốt trên mặt mấy đứa nó.

Cảnh thanh chắn tàu

Tàu vọt qua, còi ngừng kêu, thanh chắn nâng lên.

Nhóm Yusuke đứng nhìn đoàn tàu.

Yusuke: “...”

Junichi: “Ơ? Vừa nãy là Norimichi à?”

Kazuhiro: “Có cả Oikawa đúng không?”

Junichi: “Thế là sao hả, Yusuke? Sao Norimichi lại ở trên tàu? Với cả mắc gì hai đứa nó đi với nhau?”

Minoru: “Bọn nó hẹn hò à?”

Junichi: “Thật á?”

Junichi và Minoru ôm lấy nhau đùa cợt. Yusuke bất động nhìn tàu xa dần.

Yusuke: “Chết tiệt!”

Yusuke chạy lên đường ray đuổi theo tàu.

Junichi: “Này! Mà làm gì thế?”

Mấy đứa Junichi đuổi theo Yusuke.

Tôi ngồi thụp xuống sàn, tựa lưng vào ghế. Nhìn bộ dạng thảm hại ấy, Nazuna bật cười.

“Sao thế? Mà không, phải hỏi cái mặt đỏ của cậu là sao?”

Nazuna cười sáng sặc, dường như vẻ mặt mắt chữ O mồm chữ A của tôi trông ngớ ngẩn lắm. Tôi lảng lảng vì cuối cùng cô ấy cũng tươi cười trở lại, nhưng chợt nhớ giờ không phải lúc vui mừng.

“Ôi, lộ rồi... Bọn nó đã thấy tớ đi với cậu...”

“Thì sao? Không thể để họ thấy ư?”

“Hẳn rồi...”

“Tại sao?”

“Vì hôm nay tớ hẹn đi xem pháo hoa với bọn nó... Mà Yusuke còn...”

“Yusuke? Làm sao?”

“À không... Không có gì...”

Tôi chán nản, ban này ngẫu là thế mà giờ trông như thằng thất bại. Tiếng Yusuke văng vẳng bên ngoài càng làm tôi hoảng loạn.

“Norimichi! Đứng lại, thằng khốn!”

Tôi bước tới cửa sổ cuối toa nhìn ra, bắt gặp nhóm Yusuke đang chạy trên đường ray, cách tàu độ 30 mét... Với khoảng cách ấy thì sức học sinh cấp hai cũng chẳng thể đuổi kịp dù tàu chạy chậm đến mấy. Nhưng nếu tàu giảm tốc tiến vào ga tiếp theo... Khoan, sao mặt Yusuke hầm hầm thế kia?

Ừ thì tôi đang đi tàu cùng Nazuna, nhưng... Đúng rồi, đáng lẽ phải cùng bọn nó đến đền Moshimo mà tôi lại kéo Nazuna lên xe bỏ đi... Chắc hẳn Yusuke nghĩ tôi cướp mất Nazuna mà nó thâm thương trộm nhớ. Tôi cảm thấy vừa hiểu vừa không hiểu lý do nó tức giận... Đợi đã, giờ đâu phải lúc nghĩ mấy chuyện này!

“Ờ? Sao các bạn ấy đuổi theo bọn mình thế, sợ quá!”

Từ lúc nào Nazuna đã đứng cạnh tôi, ngó Yusuke đang ra sức đuổi theo.

“Bởi... Yusuke thích...”

Đang nghe tôi nói, Nazuna chợt rời mắt sang hướng khác rồi la lớn.

“Ơ! Mẹ!?”

“Hả!?”

Trông theo hướng Nazuna nhìn, tôi thấy chiếc ô tô con chạy trên làn đường song song với đường ray. Mẹ Nazuna ngồi ghế phụ, vừa chỉ tay vào toa tàu vừa nói gì đó với ông chú bên ghế lái. Không biết đọc khẩu hình, song tôi có thể tưởng tượng ra bà ấy đang kêu gào, “Nó kia! Mau đuổi theo!”

“Làm sao đây Norimichi?” Nazuna túm lấy tay áo tôi.

Tôi vắt óc suy nghĩ. Đằng sau là nhóm Yusuke đang thực mạng đuổi theo. Bên cạnh là ô tô chạy còn nhanh hơn toa tàu.

Tàu sắp vào ga kế tiếp. Máy thẳng kia kiểu gì cũng leo từ đường ray lên sân ga. Còn mẹ Nazuna và ông chú chắc chắn sẽ tới ga trước chúng tôi và vào từ cửa soát vé... Cứ đà này chúng tôi sẽ bị bao vây.

Tiếng xịch xịch chậm dần, tàu bắt đầu giảm tốc.

“Xuống tàu đi...”

“Hả?”

“Bọn mình sẽ xuống ở ga sau!”

Khác với lúc lên tàu ở ga Moshimo, lần này tôi biết rõ điều mình phải làm. Tôi cầm lấy tay Nazuna, cảm nhận hơi ấm của cô ấy. Dầu sau này xảy ra chuyện gì, nhất định không được buông tay! Hạ quyết tâm, tôi siết chặt tay Nazuna.

Nhóm Yusuke trên đường ray sắp chạy tới sân ga. Ô tô con cũng đỗ xịch trước bùng binh, mẹ Nazuna và chú kia vội vã lao ra.

Kít... Kít...

Tiếng phanh chói tai vang lên, tàu từ từ tiến vào ga Todaimae^[11]. Biết rõ cửa toa chỉ mở khi tàu dừng hẳn nhưng lòng tôi vẫn nôn nao.

Xịch. Tàu dừng, cửa đồng thời mở ra. Tôi và Nazuna nhìn nhau.

“Đi nào!” Tay trong tay, chúng tôi lao ra khỏi tàu.

“Nazuna!” Ngay lập tức tiếng hét chói tai vọng vào sân ga. Cố thoát khỏi nhân viên nhà ga, mẹ Nazuna giận dữ lách qua cửa

soát vé, bước về phía chúng tôi.

“Thằng khốn Norimichi! Mà giải thích coi!” Cùng lúc đó trên đường ray, Yusuke vừa hò hét vừa leo lên sân ga.

Trước vòng vây của mẹ và Yusuke, Nazuna hơi lo lắng.

“Lỗi này!”

Tôi nhanh trí kéo cô ấy chạy một mạch tới hàng rào gỗ mục nát cạnh ga. Chúng tôi chui qua lỗ hổng hàng rào, lao ra ngoài.

“Chạy nhé!”

Tôi nắm chặt tay Nazuna, hướng đến con dốc đối diện ga.

“Ừ!”

Câu trả lời ngắn gọn của Nazuna vang lên từ đằng sau, dường như không chỉ là lời đồng ý đơn thuần mà còn chứa cảm xúc mãnh liệt. Tôi bỗng thấy mình ra dáng đàn ông hẳn.

“Nazuna! Đợi mẹ với!”

“Đứng lại đó Norimichi!”

Nghe thấy tiếng hò hét của nhóm người đuổi theo, tôi gắng sức chạy nhanh hơn nữa. Ngoảnh lại trong giây lát, tôi thấy mẹ Nazuna, ông chú sắp tái hôn với bà ấy, Yusuke, Junichi, Minoru, Kazuhiro và nhân viên nhà ga đang chen nhau trèo qua dây hàng rào gỗ.

“Khoan đã! Chuyện gì đang xảy ra vậy!? Máy người làm trò gì thế!?”

“Con gái! Con gái tôi nó...”

“Bạn bọn em đang chạy trốn kìa!”

“Mấy đứa vừa chạy trên đường ray đúng không?”

“Hả? Không, không, không phải ạ...”

“Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Cơ hội đây rồi! Phải tranh thủ lúc họ đang bị giữ chân, chứ lát nữa thể nào họ cũng tiếp tục đuổi theo! Tôi thầm cảm ơn nhân viên nhà ga xa lạ, chạy lên con dốc có biển báo “Hải đăng Moshimo 500 mét phía trước”.

Gió thổi lạnh lẽo. Lúc chúng tôi lên tàu, bầu trời hãy còn sắc cam, giờ đã thay màu lam thẫm. Lễ hội pháo hoa sắp bắt đầu.

“Này!”

“Sao?”

“Bọn mình đang đi đâu thế?”

“Tớ không biết!”

“Hả?”

“Tớ bảo tớ không biết!”

“Gì vậy trời...”

Nazuna vừa chạy vừa cười khúc khích. Màn đối thoại này hết như lúc tôi kéo cô ấy rời khỏi nhà mình, lúc đó tôi cũng đi trong vô định. Tôi chợt nhớ tới nội dung trên biển báo ban này. Leo hết con dốc là đến hải đăng Moshimo.

Kì vậy trời? Cuối cùng vẫn đến hải đăng theo lời hẹn với nhóm Junichi ư? Nghĩ lại thấy lạ, tôi không hề có ý định tới đó, tất cả chỉ là tình cờ. Mà thật ra ngay từ đầu tôi cũng chẳng có đích đến.

“Này...” Tôi gọi Nazuna, đầu không ngoảnh lại.

“Hả?”

“Tớ... Nếu... Nếu Nazuna không ở đây nữa, dù chỉ một ngày tớ cũng muốn được ở bên cậu!”

“...”

“...”

Câu tỏ tình để đời thế mà chẳng nhận được lời hồi đáp, bây giờ tôi mới nhận ra mấy lời mình buột miệng nghe sến ơ là sến. Nhưng mãi mới có can đảm thổ lộ mà lại bị ngó lơ... Tim tôi đau quá! Ôi, biết thế im lặng... Bỗng, tôi cảm nhận được thay đổi nơi tay trái đang nắm bàn tay phải của Nazuna. Ngón tay cô ấy đan vào tay tôi, nắm đầu ngón tay siết chặt. Tôi cũng siết lại.

Chúng tôi sẽ không buông tay, dù sau này xảy ra chuyện gì.

Cảnh trên con đường dẫn ra biển

Mất dấu Norimichi và Nazuna, toán người gồm mẹ Nazuna, ông chú, Yusuke, Junichi, Minoru, Kazuhiro vừa chạy vừa dáo dác tìm quanh.

Tuabin gió dọc sông núi đằng xa đã ngừng quay. Ngoài biển sáng ánh đèn lễ hội, tiếng pháo nổ vang trời xen lẫn thanh âm huyền ảo của người chơi hội.

Junichi: “A! Bắt đầu mất rồi!”

Minoru: “Tròn hay phẳng thế?”

Kazuhiro: “Từ đây thì sao biết được!”

Mẹ Nazuna (hỏi Junichi): “Này, các cháu biết hai đứa nó đi đâu không?”

Junichi: “Không ạ. Cháu cũng chẳng rõ.”

Đúng lúc ấy, thầy Mitsuishi và cô Miura khoác tay nhau rảo bước đi tới từ hướng đối diện. Cô Miura mặc yukata.

Thầy Mitsuishi: “Ủa?”

Cô Miura: “Hả? A!”

Nhóm Junichi cũng trông thấy họ.

Junichi: “A!”

Cô Miura lập tức tách khỏi thầy Mitsuishi.

Junichi: “Oa! Biết ngay cô đang hẹn hò!”

Cô Miura (đánh trống lảng): “Không phải! Mà mấy em đang làm gì vậy?”

Minoru: “Đến lễ hội pháo hoa chứ làm gì ạ... A, bọn mình không đến hải đăng nữa à?”

Cô Miura: “Hả?”

Junichi: “Ừ nhỉ! Phải đi để biết đáp án chứ!”

Im lặng nãy giờ, Yusuke giật thót khi nghe thấy từ “hải đăng”.

Yusuke: “...!!”

Yusuke chạy một mạch về phía trước.

Kazuhiro: “Này! Đi đâu đấy?”

Yusuke (vừa chạy vừa nói): “Đền hải đăng! Bọn nó nhất định đang ở đó!”

Junichi: “Thật ư!?”

Mẹ Nazuna: “Cháu nói thật chứ?”

Đoàn người chạy đi, con đường yên tĩnh trở lại.

Cô Miura: “Có chuyện gì thế nhỉ? Thật tình...”

Thầy Mitsuishi: “Ủa? Ngực Haruko nhỏ vậy thôi à?”

Cô Miura: “Hả?”

Thầy Mitsuishi: “À đâu, phải nói là phẳng lì mới đúng.”

Thầy Mitsuishi toan sờ thử.

Cô Miura: “Đồ biến thái! Anh làm trò gì thế hả!”

Cô Miura tát thầy Mitsuishi bốp một cái.

Lên tới đỉnh dốc, khung cảnh trước mắt tôi bỗng chốc rộng mở.

Đứng trên hải đăng Moshimo nhìn xuống có thể thấy bờ biển tấp nập người qua lại, các gian hàng sáng đèn, tràn ngập không khí lễ hội. Đảo Moshimo như ẩn như hiện giữa biển đêm tối đen. Bóng dáng nghệ nhân pháo hoa làm việc thấp thoáng dưới ánh đèn.

Xem ra chưa bắn pháo hoa.

Chạy một mạch từ ga tới, cả tôi và Nazuna đều thấm mệt. Tiếng thở dốc vang khắp ngọn đồi mờ tối. Chắc mẹ Nazuna và đám Junichi cũng thoát được nhân viên nhà ga rồi.

Tay chúng tôi vẫn đan chặt nhau. Giờ không cần nắm nữa, nhưng hai đứa vẫn giữ mãi không buông, ít nhất tôi chẳng muốn buông. Dần lấy lại nhịp thở, Nazuna ngẩng đầu nói.

“Cuối cùng bọn mình vẫn đi nhỉ?”

“Hả?”

“Lễ hội pháo hoa ấy. Dù hơi vòng vèo.”

“À... Ừ ha.”

Đang nhẹ nhõm vì ở đây chẳng còn ai khác ngoài hai đứa, hôm nay lại có quá nhiều chuyện xảy ra, nên tôi quên bằng lời hẹn với Nazuna. Có vẻ cô ấy cũng vậy, hai đứa nhìn nhau mỉm cười.

“Mất công đến rồi, lên trên xem không?”

“Gì cơ?”

Tôi chỉ lên hải đăng.

“Hả? Hải đăng á? Leo lên được à?”

“Tất nhiên là được.”

Tôi dẫn Nazuna tới chân hải đăng, đẩy nhẹ cửa. Tiếng kít chói tai rít lên, cửa hé mở, Nazuna dè dặt ngó vào trong.

“Oa, có cầu thang này!”

“Hơi tối nhưng không sao đâu, vẫn thấy được đường lên.”

“Sao cậu biết? Cậu vào rồi à?”

“Cũng khó nói, thôi cứ cho là vậy đi.”

“Ổn không đấy? Có biển ‘không phận sự miễn vào’ kia.”

“Không sao đâu. Với lại bọn mình có phận sự mà.”

“Hả? Cậu lại huyền thuyên rồi.” Nazuna cười nói.

Tôi nắm tay Nazuna bước vào. Biển báo thoát hiểm xếp đều chần chần phát ra ánh sáng xanh, cầu thang xoắn ốc nom cực kì chật hẹp, chỉ đủ cho một người leo. Nazuna bám vào lưng tôi, dò dẫm theo từng bước tôi đi. Hơi thở cô ấy phả sau gáy làm tim tôi loạn nhịp.

“Chúu... Đùng! Đùng đùng!” Đúng lúc đó, tiếng pháo hoa vọng vào từ bên ngoài.

“Ôi...”

“Lễ hội pháo hoa bắt đầu rồi.”

“Có vẻ thế.”

“Norimichi này.”

“Sao vậy?”

“Pháo hoa tròn hay phẳng nhỉ?”

“Hả?”

“Hôm nay ở trên lớp, các cậu tranh cãi chuyện đó còn gì?”

“À, ừ nhỉ...”

Chuyện mới xảy ra bốn, năm tiếng trước mà tôi ngỡ như xa lắc xa lơ. Vì tôi trở lại cùng một khoảng thời gian quá nhiều lần sao?

“Ừ thì... Pháo hoa dĩ nhiên là tròn.”

“Vậy à?”

Giờ ngẫm lại, chẳng hiểu sao bọn nó phải tranh luận gay gắt chuyện hết sức hiển nhiên như vậy? Kazuhiro nói đúng, pháo hoa nổ thì nhìn từ đâu cũng tròn.

Ban này... tôi đã đứng trên hải đăng ngắm pháo hoa cùng đám Yusuke. Nói là “ban này” chứ giờ đây óc tôi loạn cào cào, chẳng rõ chuyện ấy xảy ra khi nào. Pháo hoa lúc đó vô cùng kì lạ, phẳng một cách sai trái. Trên đời không hề có loại pháo hoa ấy, bởi vậy tôi đã đến thế giới này để giành lại Nazuna. Thế giới nơi tôi được ở bên Nazuna, tay trong tay như lúc này mới là thật. Vậy nên chắc chắn pháo hoa...

“Chắc chắn phải tròn.”

Leo hết cầu thang xoắn ốc, chúng tôi đến chiếu nghỉ chật hẹp. Tiếng pháo hoa mỗi lúc một dồn dập phía bên kia cánh cửa han gỉ khó mở.

Tôi sợ nếu buông tay hai đứa sẽ xa nhau mãi mãi, nhưng muốn mở cửa thì không còn cách nào khác. Tôi thả tay Nazuna, giữ chặt tay nắm cửa rồi huých mạnh cả người. Cánh cửa dễ dàng bật mở, tôi theo đà lao ra ngoài.

“Oái!”

Hơi mất thăng bằng, nhưng may thay tôi kịp thời bám vào lan can trước mặt nên không ngã.

“Cậu có sao không?”

“À, ừ. Tớ không sao.”

Chúu! Tiếng pháo hoa bay lên. Tôi và Nazuna trông ra khoảng không trước mặt. Một đốm pháo hoa đang bay lên trời đêm, vài giây sau chắc chắn sẽ nổ thành dạng tròn... Tôi thầm nhủ rồi

bám vào lan can đứng thẳng dậy. Tò mò không biết Nazuna trông thế nào khi ngắm pháo hoa, tôi trộm liếc sang. Cô ấy đang chăm chú nhìn bầu trời đêm, đôi mắt đen thăm thẳm nhưng vẫn lấp lánh tia sáng kiên cường.

Liệu tôi có thể ở bên Nazuna đến lúc nào đây... Nỗi bất an mơ hồ dấy lên khiến tôi nửa vui nửa buồn.

Đừng! Đừng!

Pháo hoa xé toạc màn đêm phản chiếu trong mắt Nazuna. Trên nền con người đen láy, pháo hoa nổ thành... Ủa? Chuyện gì thế này?

“Ơ?” Nazuna thốt lên trước khi tôi kịp phản ứng.

“Hả?”

Tôi lập tức quay sang khoảng trời đêm... Pháo hoa đang nổ bung thành đủ hình dáng tôi chưa thấy bao giờ... Chuyện gì vậy? Vô vàn tia pháo to nhỏ bay ra tứ phía với tốc độ khác nhau, lúc nhúc trên nền trời như những sinh vật sống có tri giác. Chúng chẳng tròn cũng chẳng phẳng, trông vô cùng kì dị.

“Hả...? Sao lại thế này?”

“Không hiểu sao... tớ thấy ghê quá...”

Tôi hiểu cảm giác của Nazuna. Pháo hoa trước mặt chúng tôi không hề đẹp đẽ và rực rỡ như vốn có, trái lại còn mang tới cảm giác rợn người. Gần đây người ta hay sử dụng loại pháo hoa dị hợm này sao? Hay đây là loại mới...? Những câu hỏi quay mòng mòng trong đầu tôi. Pháo hoa liên tiếp bay lên, chẳng tròn cũng chẳng phẳng, trông hết mấy con trùng đơn bào.

“Nazuna...”

“Sao thế?”

“Thế giới này... sai rồi...”

Trong lần đầu tiên sử dụng quả cầu kì lạ, pháo hoa mà tôi và đám Yusuke thấy trên hải đăng... là pháo hoa phẳng. Điều đó chắc chắn không thể xảy ra nên tôi ném quả cầu lần nữa, những tưởng lần này sẽ được cùng Nazuna ngắm pháo hoa tròn... Đáng lẽ tôi phải trở lại thế giới thực, nơi pháo hoa tròn.

“Pháo hoa không thể có hình dạng này...” Ngấn người nhìn đồng pháo hoa dị hợm, tôi lẩm bẩm.

Tôi cứu được Nazuna như mong muốn, nhưng những chùm pháo kinh tởm kia đã phui sạch công sức của tôi. Mọi việc tôi làm, và cả khoảnh khắc bên Nazuna lúc này, tất cả đều là giả dối ư?

Chợt có gì đó chạm vào ngón tay trái tôi. Thì ra là Nazuna. Đôi bàn tay mềm mại của cô ấy nắm lấy tay tôi.

“Sao cũng được...”

“Hả?”

“Pháo hoa ấy. Tớ chẳng quan tâm nó tròn, phẳng hay dị dạng.”

“...”

Nazuna ngẩng lên. Gương mặt hoảng loạn của tôi phản chiếu trong đôi mắt ấy. Cô nhìn thẳng vào mắt tôi, thì thầm, “Chỉ cần ở bên Norimichi thì thế nào cũng được...”

Ánh mắt Nazuna đầy kiên định. Tôi như lạc vào đôi mắt ấy, bối rối không biết nói gì. Rồi khóe miệng Nazuna khẽ nhếch. Tự nhiên tôi cũng thấy nhẹ nhõm. Chúng tôi mỉm cười nhìn nhau.

Có lẽ Nazuna không thấy thế giới này “khác lạ”. Có lẽ chỉ mình tôi để ý tới điều “khác lạ” trong thế giới này. Nhưng sao cũng được, tôi chẳng quan tâm nữa. Chỉ cần được ở bên Nazuna, thì có là thế giới kì quái đến mấy, tôi cũng...

“A! Đây rồi!” Giọng nói quen thuộc vang lên, phá tan bầu không khí giữa chúng tôi.

Rướn người ngó xuống lan can, tôi bắt gặp một đoàn người. Dẫn đầu là Junichi, phía sau là mẹ Nazuna, ông chú và mấy đứa Yusuke. Họ đang leo lên đồi, hướng đến hải đăng. Đi sau Junichi, Yusuke ngược lên lờm tôi.

“Mày làm trò gì thế hả?” Kazuhiro gào lên hỏi.

“Nazuna!” Ngay sau đó là giọng mẹ Nazuna, “Nazuna! Con làm gì đấy? Xuống mau!”

Nội ngày hôm nay tôi đã nghe đi nghe lại giọng nói này không biết bao lần, nhưng đây là lần giọng bà ấy to và giàu cảm xúc nhất.

“Này! Norimichi!” “Mày làm gì trên đó thế?” “Nazuna!” “Xuống đi con! Nguy hiểm lắm!” “Thế quái nào mày lên được đó?” “Ồ, cửa mở này!”

Mọi người nhón nháo, tôi chẳng nghe ra nổi giọng ai, chỉ biết giọng nói cao vổng cuối cùng đích thị là của Minoru. Nó đang đứng dưới chân hải đăng, ngó vào qua cánh cửa khép hờ.

“Ồi! Có cả cầu thang!”

Người đầu tiên phản ứng là Yusuke, nó lập tức lao tới cánh cửa. Mẹ Nazuna cũng hồi hả chạy theo, chẳng mấy chốc cả hai đã vào hải đăng.

“Kìa! Yusuke!” Nhóm Junichi và ông chú cũng học tốc theo sau.

Không còn tiếng la hét, thay vào đó tiếng bước chân dồn dập leo cầu thang càng lúc càng rõ ràng.

“Làm thế nào bây giờ? Norimichi, tính sao đây?” Nazuna lo lắng hỏi.

“...”

Chết tiệt, rốt cuộc vẫn vậy. Dù ở thế giới nào, pháo hoa có tròn, phẳng hay dị dạng, tôi cũng không được ở bên Nazuna. Tôi hiểu hai đứa chẳng thể chạy trốn mãi, cùng lắm chỉ bên nhau được mỗi hôm nay... Kiểu gì tôi cũng phải về nhà... Còn Nazuna... Tôi muốn ở cạnh Nazuna... đến khi lễ hội pháo hoa kết thúc!

Giá như nhóm Yusuke không bắt gặp chúng tôi lúc tàu đi qua thanh chắn... Giá như mẹ Nazuna không đuổi theo... Giá như, giá như...

“Nazuna... Hãy đến nơi chỉ có hai đứa mình.” Nói đoạn, tôi lấy “quả cầu ước” ra khỏi túi quần. “Tớ ném đây.”

“Hả?”

Tôi siết quả cầu bằng tay phải, tay trái nắm chặt tay Nazuna. Lần này chúng tôi sẽ tới “thế giới mơ ước” chỉ có hai đứa.

“Giá như, giá như khi ấy...”

Từng chùm pháo hoa dị hợm vẫn rực rỡ trên bầu trời đêm. Tôi vươn tay phải, ném quả cầu về phía chúng.

“Giá như khi ấy Yusuke và mẹ Nazuna...”

Bang! Đúng lúc tôi ném quả cầu, cánh cửa sau lưng chúng tôi bật mở.

“Norimichi!”

Yusuke lao tới, va mạnh vào tôi và Nazuna.

“!!!”

Cú va của Yusuke làm chúng tôi ngã nhào ra trước. Tôi vươn tay định tóm lấy lan can nhưng không kịp, cả hai cứ thế ngã vào khoảng không.

“A...”

Cảnh vật trước mắt quay mòng mòng. Giây tiếp theo, tôi nhận ra mình đang chới với giữa không trung. Tôi và Nazuna ngã khỏi hải đăng rơi xuống biển, tay vẫn đan vào nhau... Oáiii! Chúng tôi sẽ chết sao? Rơi xuống biển mà chết?

Hai người rơi với tốc độ chóng mặt, ngày càng gần mặt biển đen ngòm.

Tôi không muốn chết!

Tôi ngược lên, thấy quả cầu đang bay giữa chùm pháo hoa. Nhớ ra ban nãy mình vẫn ước dờ, tôi vội hét lên.

“Giá như tôi được ở bên Nazuna!”

Thế giới mơ ước 3

Mở mắt ra, tôi thấy Nazuna đang nhìn xuống mình.

Anh thì thầm bên tai, chẳng màn đêm nào kéo dài mãi đâu em.

A... Nơi này... Tôi quay lại đây à. Khác với hai lần trước, lần này tôi biết rõ mình đã “quay lại”. Tiếng tàu xình xịch, bầu trời hoàng hôn đỏ cam bên ngoài cửa sổ, giọng hát của Nazuna. Không phải ảo giác, chắc chắn tôi từng ở đây.

“Đây là bài mẹ tớ hay hát khi đi karaoke, hình như của Matsuda Seiko. Nghe từ bé nên tớ thuộc lòng luôn.”

“À, thế à...” Tôi nhớ mình từng đáp vu vơ vậy.

Dẫu có những tháng ngày ưu phiền, tưởng chừng gục ngã bởi sầu bi, em vẫn có thể sống tiếp vì có anh kề bên.

Vừa nghe Nazuna hát tôi vừa suy nghĩ. Trước đây trên ti vi từng chiếu bộ phim có nội dung vượt thời gian gì đó, kể về một cô gái trải qua một ngày nhiều lần. Tình cảnh tôi hiện giờ có giống vậy không nhỉ? Nhưng mỗi lần tôi ước rồi ném quả cầu... Ủa?

Có gì đó không đúng. Tôi nhìn tay trái, song không thấy “quả cầu ước” đâu... Rõ ràng lúc lên tàu cùng Nazuna, tay trái tôi đã nắm chặt nó. Trong lần trở lại đầu tiên và thứ hai, quả cầu đều quay về với Nazuna. Tôi nhìn tay Nazuna, không thấy cô ấy cầm quả cầu. Nó cũng không ở trong túi quần tôi, hay rơi đâu rồi? Tôi tìm quanh nhưng vẫn chẳng thấy.

“Sao thế? Cậu nghe tớ hát không vậy?” Hát xong, Nazuna ngồi xuống cạnh tôi.

“Ừm, thì... quả cầu...”

“Quả cầu?”

“Quả cầu cậu nhặt được ở biển ấy...”

“À, tớ tưởng lúc lao lên tàu cậu đánh rơi nó rồi?”

“Vậy à? Chắc thế...”

Tôi nhớ Nazuna đánh rơi quả cầu ở ga khi cô ấy cố vùng khỏi ông chú. Khoảnh khắc quả cầu rơi hết như thước phim quay chậm. Ngay khi nó chạm xuống mặt đất sỏi đá, tôi vọt tới chỗ Nazuna, cầm tay cô ấy kéo lên tàu... Lẽ nào quả cầu chỉ tạo ra “thế giới mơ ước” tôi đã ba lần? Năng lực của quả cầu có giới hạn số lần, dù người sử dụng là ai? Nếu thật vậy, tôi sẽ phải sống trong thế giới này mãi sao?

“Cái đó, tớ nhặt ở chỗ bố đấy.”

“Hả?”

“Là chỗ... bố dạt vào...”

Thấy Nazuna nhắc tới bố, tôi im lặng. Câu chuyện này bắt đầu đồng nghĩa với... Tôi căng tai lắng nghe. Keng, keng, keng. Tiếng còi báo chuẩn bị đi qua thanh chắn tàu.

“Trốn mau!”

“Ơ? Tại sao?”

“Cứ trốn đã!”

Nazuna vẫn ngơ ngác. Tôi ôm lấy vai cô ấy, cả hai cùng cúi gập người.

“Có chuyện gì vậy?”

Nazuna thẳng thốt hỏi, nhưng tôi không để ý. Lúc này tôi chỉ cầu cho tàu chạy qua thanh chắn thật nhanh, thật nhanh.

Tiếng còi báo xa dần, trong toa chỉ còn tiếng tàu xình xịch. Tôi đứng dậy ngó ra cửa sổ. Quả nhiên đám Yusuke đang lững thững đi qua thanh chắn tàu. Junichi và Minoru cười đùa rôm rả, chọc ghẹo Kazuhiro. Có điều Yusuke đột nhiên đứng lại, dường như đang nhìn theo toa tàu. Bình tĩnh, nó không thể

thầy chúng tôi, mọi chuyện sẽ ổn thôi... Được rồi, vậy là giải quyết xong nhóm Yusuke. Tiếp theo là...

“Ơ? Mẹ!?”

Trông theo hướng Nazuna nhìn, tôi thấy chiếc ô tô con chạy trên làn đường song song với đường ray. Mẹ Nazuna ngồi ghế phụ, vừa chỉ tay vào toa tàu vừa nói gì đó với ông chú bên ghế lái. Chiếc xe tăng tốc, vượt trước chúng tôi.

“Làm sao đây? Thế nào họ cũng đón lõng chúng ta ở ga sau... Tớ lại bị bắt về mất...”

“Không sao, chắc sẽ ổn thôi...”

“Ồi?”

Bỗng một tiếng kít vang lên, toa tàu nghiêng hẳn sang phải.

“Ồi!”

“Á!”

Mất thăng bằng, tôi ngã ra sàn tàu, còn Nazuna ngã lên ghế. Tuyến đường sắt Moshimo vốn chạy thẳng từ trung tâm thị trấn tới ga cuối Moshimo nhưng giờ đột ngột rẽ ngoắt 90 độ. Đúng là chuyện không tưởng.

Tàu rung lắc dữ dội, tôi gượng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ. Làn đường song song với đường ray đang dần mất hút, con tàu chạy thẳng đến rừng phòng hộ, hướng ra biển. Vậy là mẹ Nazuna sẽ không bắt được cô ấy ở ga Todaimae nữa. Sửa được sai lầm của thế giới trước, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Norimichi, lạ chưa kìa...” Nazuna ngạc nhiên quan sát cảnh tượng bên ngoài.

“Cái gì lạ?”

“Cậu nhìn đi.” Nazuna trở rừng phòng hộ.

Hồi trước giáo viên môn xã hội học từng giảng, “Rừng phòng hộ của thị trấn Moshimo là rừng thông đen, do loài cây này có thân thẳng đứng, chống chịu được ô nhiễm và ngập mặn.”

Vậy mà hàng trăm cây thông đen ở đây lại cong queo, lời giảng của thầy cô không khác nào trò đùa. Chuyện này hết như đám pháo hoa dị hợm chúng tôi ngắm ở thế giới thứ hai.

“Chúng sao thế?”

“Tớ chịu...”

Tôi đáp nhưng trong lòng biết rõ nguyên nhân. Mọi “thế giới mơ ước” tôi trải qua hôm nay đều có điểm khác với thế giới thực, như pháo hoa phẳng hoặc dị dạng, kem dừa hầu hình tròn, tuabin gió quay ngược chiều kim đồng hồ. “Thế giới mơ ước” này cũng vậy, chắc chắn có thứ hoặc khung cảnh quen thuộc nào đó biến dạng. Tròn thành phẳng, thẳng thành cong... Thân cây thẳng bỗng cong queo, tàu đi thẳng đột ngột rẽ ngoặt.

Nếu vậy toa tàu này sẽ chạy tới đâu? Trong lúc tôi mải mê suy nghĩ, hàng thông đen dị dạng ngoài cửa sổ thưa dần. Giây tiếp theo, con tàu bất ngờ dốc xuống, tôi và Nazuna thấy hẫng một cái. Hình ảnh trước đầu tàu giờ đổi sang mặt biển mênh mông ngút tầm mắt.

“Ồi?” Chúng tôi nghiêng ngả. Tàu lấy lại cân bằng rồi lướt trên mặt biển tựa trượt băng. Tiếng xình xịch biến mất, bên trong toa tàu hoàn toàn tĩnh lặng.

“Đùa à...”

“Tàu đang chạy trên biển ư?”

“Hình như thế.”

Tôi ngó ra ngoài cửa sổ, thấy bờ biển ở ngay gần. Bờ biển hôm nay đông nghịt người tham gia lễ hội, ai nấy đều háo hức chờ đến màn trình diễn pháo hoa. Xa hơn nữa là ánh đèn của các quầy hàng san sát nhau. Tôi quay sang cửa sổ ở đối diện. Đảo Moshimo nằm giữa vịnh, thấp thoáng bóng nghệ nhân pháo hoa làm việc.

Hiểu rồi, ở thế giới này tàu có thể chạy trên mặt nước, cắt ngang vịnh Moshimo... Nếu vậy đích đến của tàu là... Nghĩ tới đó, tôi mang máng hiểu tại sao “quả cầu ước” biến mất.

Hôm nay tôi đã trở đi trở lại “thế giới mơ ước”, nhưng có lẽ đây là lần cuối. Ban nãy khi ném “quả cầu ước” khỏi hải đăng, tôi đã ước được ở bên Nazuna. Lời nguyện cầu thành hiện thực, giờ tôi có thể ở bên Nazuna mà không bị đám Yusuke hay mẹ cô ấy xen vào.

Nhưng lúc ấy tôi quên mất một điều. Đáng lẽ tôi phải ước...
“Giá như tôi được ở bên Nazuna mãi mãi...”

“Hả... Sao lại...?”

Nazuna ngẩng nhìn bờ biển ngoài cửa sổ. Tôi đứng cạnh cô ấy, cất tiếng trả lời.

“Vì tớ đã ném quả cầu.”

“Hả?”

“Quả cầu Nazuna nhặt được ở chỗ bố cậu.”

“Cậu đang nói gì thế?”

“Giả dụ, tớ giả dụ thôi nhé. Nếu Nazuna sở hữu một quả cầu có thể đưa cậu về đúng địa điểm và thời gian cậu muốn, Nazuna sẽ làm thế nào?”

“Sao có chuyện đó được chứ.”

“Thì đã bảo giả dụ, giả dụ thôi mà.”

“Đột nhiên hỏi thế... tớ biết trả lời sao.”

“Có muốn quay lại quãng thời gian bố cậu còn sống không?”

“Hả?”

“Lúc đó... tớ đã ném quả cầu...”

“Lúc nào?”

“Lúc nào ấy hả... Nhiều lúc.”

“Thế à?”

“Sau giờ học, ở gần ngã ba, lúc cậu bị mẹ tìm thấy và bắt về nhà.”

“Hả?”

“Đó là lần đầu tiên.”

“Khoan đã, cậu nói gì thế?”

“Cậu không nhớ à?”

“Không. Chuyện xảy ra khi nào?”

“Hôm nay.”

“Hôm nay?”

“Lúc chiều tối.”

“Giờ đang chiều tối này? Ý cậu là lúc tớ suýt bị mẹ bắt ở ga hả? Trước khi bọn mình lên tàu?”

“Không. Đó là chuyện xảy ra ở thế giới mơ ước thứ nhất... Tớ đã trải qua ngày hôm nay rất nhiều lần. Nazuna không nhớ gì hết sao?”

“Tớ không hiểu ý cậu. Norimichi, cậu sao thế?”

“Bởi vì tớ đã ném quả cầu đó...”

“...”

“Cậu tin tớ chứ?”

“...”

“Cũng đúng, nghe vô lý quá mà.”

“Cậu giải thích rõ ràng đi.”

“Được rồi... Nazuna, tớ bơi thắng Yusuke nên cậu rủ tớ đi lễ hội pháo hoa đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Thật ra tớ đã thua.”

“...”

“Ban đầu người Nazuna rủ đi lễ hội pháo hoa là Yusuke.”

“Tớ mà thêm rủ Azumi á!? Còn lâu!”

“Nhưng sự thật là Nazuna đã rủ Yusuke chứ không rủ tớ. Cậu đến nhà Yusuke, có điều nó cho cậu leo cây. Đổi lại, tớ qua nhà nó... Rồi cậu bị mẹ tóm về khi đang đi dạo cùng tớ. Lúc đó cậu đã đánh rơi quả cầu. Tớ nhặt nó lên rồi ném đi, trong lòng nghĩ giá như mình bơi thắng Yusuke... Sau đó xung quanh sáng ‘đùng’...”

“Đùng?”

“Không phải... Sáng ‘đùng đùng’...”

“Vốn từ của Norimichi nghèo nàn ghê.”

“Yên nào! Tóm lại khi nhận ra, tớ thấy mình đang bơi thi... Và lần này tớ thắng... Nazuna rủ tớ đi lễ hội pháo hoa, rồi bọn

mình định đi thì... lại...”

“Lần này tới lượt Norimichi cho tớ leo cây à?”

“Tớ không cho Nazuna leo cây! Nhiều chuyện đã xảy ra, rồi ngay trước lúc bọn mình lên tàu, ông chú và mẹ Nazuna đến bắt cậu về...”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó tớ cùng nhóm Yusuke đến hải đăng ngắm pháo hoa. Kì lạ là bọn tớ thấy pháo hoa phẳng... Tớ nghĩ thậm chí không thể có chuyện này, làm gì có pháo hoa phẳng, thế giới này sai trái quá, nên lại ném quả cầu... và ước giá như tớ lên tàu cùng Nazuna...”

“Sao nữa?”

“Rồi bọn mình lên được tàu. Lần này đám Yusuke phát hiện bọn mình, mẹ cậu cũng đuổi theo. Để trốn họ, bọn mình đã leo lên hải đăng... Pháo hoa lần này không tròn không phẳng mà lúc nhúc dị dạng, vì vậy tớ nghĩ thế giới này cũng khác thường, thế là...”

“Cậu lại ném quả cầu?”

“Ừ...”

“Lúc ném cậu đã nghĩ gì?”

“Hả? Ờ... Thì... Chuyện đó...”

“Nói đi.”

“À... ừ, ờm... Giá như tớ...”

“Hả? Không nghe thấy gì hết.”

“Tớ bảo, giá như tớ được ở bên Nazuna!”

“...”

“Tớ đã ước như vậy khi ném quả cầu...”

“Rồi giờ bọn mình ở đây?”

“Ừ.”

“Vậy sao tàu lại chạy được trên mặt nước?”

“Chuyện này, có lẽ... do ở thế giới thứ hai, mẹ Nazuna đã chờ sẵn bọn mình ở ga Todaimae...”

“Vì thế tàu rẽ sang hướng khác?”

“Tớ đoán vậy... Nghe khó tin ha...”

“Vậy đây là thế giới Norimichi tạo ra nhỉ?”

“Không, đây không phải thế giới tớ tạo ra, có lẽ là thế giới tớ mơ ước? Tớ không rõ lắm, nhưng thế giới mơ ước sẽ có những điểm khác thường... chẳng hạn pháo hoa phẳng, hoặc có hình thù kì lạ...”

“Ừm...”

“Vì vậy Nazuna...”

“Ừ?”

“Nếu Nazuna có thể quay về thời điểm mong muốn, cậu sẽ làm gì?”

“Hả?”

“À thì, nơi Nazuna nhặt được quả cầu... là nơi lần cuối cậu được gặp bố đúng không?”

“Ừ...”

“Nên tớ nghĩ có khi nào quả cầu tớ lỡ ném bao lần thật ra là thứ bố Nazuna muốn trao cho cậu... Ừm, giải thích sao nhỉ, không phải kiểu tâm linh ma quỷ đâu. Tớ cũng không biết nữa... nhưng chắc ở thế giới nào đó, kiểu như thế giới bên kia, bố cậu muốn gặp cậu...”

“Hả? Vậy giờ bọn mình đang ở cõi âm ư?”

“Không, không, không phải... Nói thế nào nhỉ... Giả sử bố Nazuna không... ở biển...”

“Nếu bố chưa mất?”

“Ừ...”

“...”

“...”

“Tớ không quay lại đâu...”

“Ờ?”

“Bố mất, đương nhiên tớ rất buồn. Đến giờ đôi lúc tớ vẫn mong được gặp bố, nhưng...”

“Ừ...?”

“Nếu tớ làm vậy, bố sẽ buồn.”

“Tại sao?”

“Tớ vẫn hay ra biển để gặp và nói chuyện với bố mà.”

“...”

“Hễ có chuyện vui hay buồn, tớ đều đến đó tâm sự với bố.”

“...”

“Mỗi lần như vậy, tớ lại nghe thấy giọng bố hòa vào tiếng sóng, vọng tới từ biển xa. Lần nào bố cũng dặn tớ một điều.”

“Điều gì?”

“Sống tốt nhé.”

“Hả?”

“Lần nào tớ cũng nghe bố dặn phải sống thật tốt.”

“...”

“Sáng nay cũng thế.”

“...”

“Vậy nên tớ sẽ ổn thôi.”

“...”

“Tớ sẽ ổn thôi, Norimichi.”

“...”

“Sao thế? Norimichi đang khóc à?”

“Khóc đâu mà khóc.”

“Cậu đang khóc còn gì. Quay đây xem nào.”

“Không!”

“Quay đây.”

Nazuna túm vai tôi kéo dậy. Khóc lóc nãy giờ nên tôi cúi gầm, không để cô ấy thấy mặt.

“Hơn nữa...”

“Sao?”

Tôi lấy tay lau nước mắt. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn Nazuna, nước mắt lại giàn giụa.

“Nêu quay lại một năm trước, Norimichi sẽ bé đi.”

Nước mắt lăn dài trên má, song Nazuna vẫn cười với tôi. Đó là gương mặt dễ thương nhất hôm nay của Nazuna, người con gái tôi vẫn luôn *ngắm nhìn*.

Bằng qua vịnh Moshimo, tàu lại đột ngột rẽ sang hướng khác, tốc độ giảm dần. Tiếng phanh vang lên, tàu chậm rãi dừng lại.

Điểm đến là ga Moshimo.

Xem ra tuyến Moshimo ở thế giới này chạy thành vòng tròn lớn thay vì đi thẳng. Dầu chưa từng thấy cũng chưa từng đi Tokyo, nhưng tôi nghĩ nó tựa như phiên bản mini của tuyến Yamanote.

Cửa toa mở ra, tôi và Nazuna xuống ga.

“Quay lại rồi này.”

“Ừ.”

Có lẽ “quả cầu ước” rơi đâu đó quanh đây. Nghĩ vậy tôi đảo mắt tìm, nhưng không thấy.

“Giờ có lên tàu cũng chẳng đi đâu được nữa nhỉ.”

“Ừ...”

“Vì Norimichi ném quả cầu đi rồi.”

“Đúng vậy...”

Chúng tôi ngược lên, bầu trời nay đã nhuộm màu lam thẫm, chỉ còn lác đác sắc cam.

Lễ hội pháo hoa *cuối cùng của hôm nay* sắp bắt đầu.

Bước qua cửa soát vé không người, thấy chiếc xe đạp cà tàng của mình đang tựa vào tường nhà ga, tôi bất giác mỉm cười. Không nhớ chuyện xảy ra khi nào, nhưng đúng là tôi từng đeo Nazuna tới đây. Lúc đó tôi chẳng biết đi đâu, chỉ cầm cùi đạp xe.

Giờ thì không còn ai đuổi theo chúng tôi nữa, cả nhóm Yusuke lẫn mẹ Nazuna.

Chiếc xe đạp vẫn ở đó như đang chờ chúng tôi quay lại. Tôi tiến đến dựng xe, cất tiếng gọi Nazuna.

“Đi thôi.”

“Ừ.”

Lao xuống con dốc yên tĩnh dẫn ra biển, chúng tôi ngắm nhìn khung cảnh lạ thường của thế giới này. Hàng cây ven đường cong cong hết như hàng thông đen ở rừng phòng hộ. Những căn nhà cũ kĩ san sát nhau thì phình ra như nhà làm bằng bánh kẹo trong sách tranh thiếu nhi. Cánh quạt tuabin gió trên núi xếp thành nhiều lớp, cái đứng cái nằm. Trên trời, trăng biến dạng hết chùm pháo hoa dị hợm trong thế giới mơ ước thứ hai.

“Này!” Nazuna lên tiếng.

“Sao?”

“Đây là thế giới cậu tạo ra à?”

“Tớ không rõ nữa, chắc thế.”

“Tớ thấy mình cứ như Alice ở xứ sở diệu kỳ ấy.”

“Như gì cơ?”

“Tớ là Alice còn cậu là thỏ trắng. Cậu không thấy giống à?”

“Hả?”

“Mà nói mới nhớ, trong truyện thỏ trắng cũng ném thứ gì đó. Đá thì phải? Hay viên ngọc?”

Tôi biết cuốn Alice ở xứ sở diệu kỳ, cũng nắm sơ sơ nội dung. Có điều với đứa nết nát đã đọc Jump^[12] như tôi, mấy cuốn truyện đam con gái yêu thích là phạm trù hoàn toàn mới mẻ.

“Cuốn đó kết thúc ra sao?”

“Hả?”

“Truyện về hành trình bước vào thế giới kì lạ của một cô bé tên Alice gì đó đúng không?”

“Ờ, cái tên nói lên tất cả rồi còn gì.”

“Cậu thôi đi! Rốt cuộc kết cục của Alice thế nào?”

“Chịu. Tớ quên rồi.”

Sau đó cả hai im lặng. Tôi lại tập trung đạp xe.

Mọi thứ xung quanh đều kì dị, duy chỉ gió biển vẫn dễ chịu như cơn gió thổi qua sáng nay, khi tôi lao dốc bằng con xe cà tàng. Nghĩ vậy, nỗi sợ hãi nhỏ nhoi bỗng từ đâu xâm chiếm tôi.

Đáng lẽ hôm nay vẫn là ngày hè bình thường như bao ngày, nhưng giờ tôi đã không thể trở lại...

Tôi thật sự hạnh phúc khi được ở cạnh Nazuna như bây giờ, nhưng còn đám Yusuke, bố mẹ và việc học thì sao? Chẳng lẽ từ nay tôi không thể gặp lại họ nữa? Không được nói chuyện tào lao với lũ bạn, không được hưởng chịu cơn thịnh nộ của mẹ, không được vui đùa ở trường, cũng không được thưởng thức món cà ri để qua đêm...

“Nếu...” Giọng Nazuna vang lên sau lưng tôi. “Nếu tớ muốn Norimichi ném quả cầu đưa bọn mình trở lại thế giới ban đầu thì sao?”

“Hả?” Ở thế giới này Nazuna đọc được suy nghĩ của tôi ư? Lấy lại bình tĩnh, tôi đáp. “Thế thì mọi chuyện hóa công cốc à?”

“Ừ nhỉ...”

Lẽ nào Nazuna cũng nghĩ giống tôi? Ban này cô ấy bảo không nhớ, nhưng kết cục của mấy truyện như Alice thường là nhân vật chính không ở lại thế giới diệu kỳ. Tôi không rõ Alice trở về thế giới ban đầu thì sẽ ra sao, nhưng dường như Nazuna đang liên hệ bản thân với nhân vật đó. Nếu trở về thế giới thực, Nazuna sẽ...

“Nhưng nếu trở về...”

“Hả?”

“Nazuna sẽ rời đi mà?”

“...”

“Tớ không muốn Nazuna đi... Tớ thà ở lại với cậu trong thế giới kì lạ này.”

“...”

Nazuna im lặng. Nếu quay lại để mặt đối mặt, tôi sẽ xấu hổ và không thể thổ lộ nên chỉ tập trung đạp xe, còn lời nói, tâm tư thì nhờ gió chuyển đến Nazuna. Nhắm lại xem nào, “Nazuna này, thật ra tớ...”

Không, làm sao tôi nói được! Tôi không nói nổi mấy lời ấy đâu!

Xuống chân dốc, rẽ sang con đường ven biển, Nazuna lại cất lời, “Này, cậu muốn bơi không?”

Theo yêu cầu của Nazuna, chúng tôi tới bờ biển Moshimo. Dưới màn đêm mờ tối, tôi và Nazuna dò dẫm bước xuống bậc bê tông dẫn ra bãi biển. Bờ bên kia đông nghịt người. Gần như toàn bộ người dân Moshimo đang tập trung ở đó, ngóng chờ màn trình diễn pháo hoa. Ánh đèn rực rỡ của các quầy hàng hắt tới tận chỗ chúng tôi.

“Oa, quả nhiên bên này không có ai.”

Tuy không thấy rõ biểu cảm của Nazuna nhưng nghe giọng nói, dường như cô ấy đang vui. Dưới chân tôi không còn là bê tông mà đổi thành ván gỗ của lối đi bộ ven biển. Tôi lập tức nhận ra mình đang ở đâu. Đây chính là nơi sáng nay tôi trông thấy Nazuna... cũng là nơi cô ấy gặp bố lần cuối.

Tiếng sóng vỗ rì rào hòa vào thanh âm huyền ảo vọng tới từ bờ biển bên kia. Nazuna đẩy gót chân, bắt đầu tháo giày.

“Này, cậu định bơi thật đấy à?”

Chẳng ừ hử gì, Nazuna bước xuống bãi cát. Cô ấy quay người, nắm lấy vật vấy rồi từ từ kéo lên.

“!”

Không trông rõ bóng dáng nhưng tôi có thể thấy màn đêm quanh Nazuna bỗng lấp lánh ánh bạc, hắt sáng lên gương mặt cô ấy. Cô ấy đang ngượng ngùng cười với tôi.

Tôi bối rối ngoảnh ra chỗ khác, Nazuna thì xoay người chạy ra biển.

“Ê!” Tôi vô thức đuổi theo, chân mang giày thể thao nên chẳng thể đuổi kịp Nazuna đi chân trần trên cát.

“Đợi tớ!” Tôi hét lên nhưng bị tiếng bước chân bì bõm át đi. Khi tôi chạy tới mép biển, âm thanh ấy đã biến mất, chỉ còn tiếng sóng rì rào. Nước biển dâng đến tận mắt cá chân, giày thể thao ướt sũng nhưng tôi chẳng quan tâm, chỉ lo lắng nhìn quanh. Không thấy Nazuna đâu cả.

“Này! Nazuna! Cậu ở đâu?”

Trước mắt tôi là mặt biển đen ngòm như mực Tàu. Tiếng sóng vỗ bờ vang vọng không gian yên tĩnh. Cách tôi khoảng 15 mét, Nazuna bất ngờ nhô lên khỏi mặt nước.

“!”

Nazuna đứng trong nước, chẳng buồn gạt mấy sợi tóc bám trên mặt, cũng không quay lại nhìn tôi. Tôi ngây người trước hành động kì lạ của cô ấy.

“Đừng làm mấy chuyện khó đỡ thế!” Mãi tôi mới thốt nên lời.

Nazuna chỉ ngược nhìn bầu trời đêm.

“Này Norimichi.”

“Sao?”

“Pháo hoa ở thế giới này trông thế nào nhỉ?”

“Hả?”

“Nó tròn, phẳng, hay dị dạng?”

“À...”

Tôi đứng trên bờ trong khi Nazuna ở giữa biển. Khoảng cách ấy như trêu ngươi tôi. Cả ngày hôm nay, dù ở thế giới nào chúng tôi cũng bị chia cắt. Tôi đã nỗ lực hết lần này đến lần khác để giành lại Nazuna, cứ ngỡ thế giới này sẽ cho chúng tôi bên nhau...

Khoan, đợi đã nào. Hai đứa đang cách xa nhau, đến mặt cũng không nhìn rõ, sao tôi không nhân cơ hội này thổ lộ điều chưa dám nói lúc đạp xe? Nhất định tôi phải tỏ tình trước khi pháo hoa bắn lên!

“Nazuna!” Tôi hét to đến mức chính bản thân cũng giật mình.

Nazuna hơi ngoảnh lại, “Hả?”

Người gọi là tôi, Nazuna cũng đã quay lại, ấy thế mà những lời tôi muốn nói vẫn không thể thốt ra.

“À, không...”

“Chuyện gì?”

Màn trình diễn pháo hoa sắp bắt đầu. Pháo hoa dù mang hình dạng nào cũng sẽ thu hút sự chú ý của cả hai. Rồi ánh sáng pháo hoa sẽ chiếu rọi màn đêm, hai đứa sẽ thấy biểu cảm của đối phương.

Tôi không dám thổ lộ điều muốn nói khi nhìn Nazuna. Hôm nay tôi đã làm được nhiều điều không tưởng hết anh hùng trong truyện tranh, nhưng cũng chẳng là gì so với việc tôi sắp làm. Tôi chưa bao giờ căng thẳng thế này.

“Có chuyện gì? Cậu nói đi.” Nazuna hỏi thúc.

Không thể không nói. Phải nói thôi. Nói nào! Nói đi!

Để Nazuna có thể nghe rõ, tôi mạnh dạn bước xuống biển và hét lên.

“Nazuna, tớ thực sự rất...”

Đúng lúc đó, một tiếng chiu vang lên sau lưng Nazuna. Pháo hoa bắn lên trời.

“!!”

“!!”

Tôi và Nazuna đồng loạt ngược nhìn. Pháo hoa từ từ bay lên, để lại vệt sáng ngoằn ngoèo trên nền trời. Lần đầu tiên trong ngày, tôi được ngắm đầu ngắm pháo hoa từ phía dưới. Pháo hoa bay chậm dần rồi nổ tung, hàng loạt tia lửa bung ra giữa trời đêm.

Đùng! Đùng! Tia lửa đồng loạt tỏa khắp bốn phương tám hướng, vẽ nên những vòng cung ánh sáng.

“Oa!”

“A!”

Pháo hoa không phẳng cũng không dị dạng, mà tròn vành vạnh. Sau phát bắn mở màn, từng đợt pháo lần lượt bắn lên và

tỏa sáng rực rỡ. Tất cả đều tròn.

Chúng tôi ngắm pháo hoa một lúc lâu... Nói đúng hơn, chúng tôi chỉ biết dõi theo chúng. Những tiếng “Ồ!”, “Tuyệt quá!” của đám đông bờ biển bên kia kéo chúng tôi trở về thực tại.

“Ừa?”

“Norimichi, pháo hoa tròn này.”

“Tại sao?”

Tôi tưởng trong “thế giới mơ ước” pháo hoa không thể tròn? Không phải quy luật là vậy à? Hay vốn chẳng có quy luật gì? Nhưng chẳng phải ban này tàu đang chạy thẳng đột ngột rẽ ngoặt, cây cối dị dạng, mọi thứ đều khác thường sao? Vậy đúng ra pháo hoa ở thế giới này không thể tròn như trong thế giới ban đầu chứ? Thế nghĩa là...

“Chúng ta quay về rồi...”

“Hả?”

“Có lẽ chúng ta quay về... thế giới ban đầu rồi...”

Tôi lập tức trông ra bờ. Những căn nhà dọc con dốc không còn giống nhà bánh kẹo. Cây cối mọc thẳng thớm. Cánh quạt tuabin gió trên sống núi trở lại hình dạng ban đầu và quay theo chiều kim đồng hồ. Trăng tròn lơ lửng bên trên tuabin.

Ai đó đã sử dụng quả cầu ư? Ở thế giới thứ hai tôi ném quả cầu từ hải đăng, lúc đó quả cầu chắc chắn đã rơi xuống biển. Vậy tại sao...?

Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

Như cười nhạo vẻ hoang mang của tôi, từng đợt pháo hoa nổ bung thành những hình tròn đẹp mắt trên nền trời đêm. Nếu “thế giới mơ ước” quả thực có quy luật riêng, phải chăng khi quả cầu quay về với biển như ban đầu, mọi chuyện sẽ được khởi động lại?

Oạp! Oạp!

Xen lẫn tiếng pháo hoa là tiếng Nazuna liên tiếp tát nước lên mặt. Có vẻ cô ấy chẳng còn bận tâm điều gì. Một lát sau Nazuna dừng tay, chậm chậm quay về phía tôi. Pháo hoa soi sáng gương

mặt ướt đầm của cô ấy, trông như nửa muôn cười, nửa muôn khóc.

“Đến lúc chia tay rồi nhỉ.” Nazuna cất tiếng.

“Hả?”

Trong một thoáng, tôi không nghe rõ Nazuna nói gì. Nhưng nghe giọng nói đượm buồn của cô ấy, tôi đã nhận ra cô ấy vừa nhắc đến việc “chia tay”. Cùng lúc đó, kí ức về những sự việc xảy ra trong “thế giới thực” ùa về.

Cụm từ “lễ hội pháo hoa” ghi trên tấm lịch dán trong nhà vệ sinh; giọng của nữ phát thanh viên; lòng đỏ trứng trên đĩa cà ri; tôi lao dốc trên chiếc xe đạp cà tàng, tắm mình trong gió biển; hình bóng Nazuna đứng bên bờ sóng vỗ; ánh mắt cô ấy nhìn tôi trong lớp học; cô ấy mặc đồ bơi nằm bên thành bể; con chuồn chuồn đậu trên ngực cô ấy bay lên trời; cô ấy khoe tôi quả cầu nhật được ở biển; giọng điệu cô ấy khi đòi bơi thi; những tia nước bắn tung tóe lúc cả ba lao xuống bể; tư thế bơi sải của Nazuna đằng trước chúng tôi; đôi mắt cô ấy lúc bơi ngược lại... đôi mắt không đeo kính bơi đó, chắc chắn đang nhìn tôi.

Trước giờ Nazuna luôn dõi theo tôi.

Chợt thấy chân phải đau nhói, tôi giơ chân lên xem. Gót chân xuất hiện vết thương hồng nhạt đã lên da non.

Đúng là tôi đã trở về... Trở về thế giới ban đầu... Tức là... Nazuna sẽ... Tôi đảo mắt tìm Nazuna... Cô ấy mỉm cười nhìn tôi, đôi mắt ươn ướt như sắp khóc.

“A A A!” Tôi vô thức hét to.

Cởi cả áo phong lẫn giày thể thao, tôi chạy như bay tới chỗ Nazuna. Cô ấy hơi bối rối trước hành động kì lạ của tôi. Tôi muốn ôm lấy Nazuna nhưng lại hụt chân, vô tình đẩy cô ấy cùng ngã xuống biển.

Lòng biển đêm rực sáng dưới nền trời pháo hoa. Vô vàn hạt bụi pháo hoa rơi xuống hòa vào bọt biển, hai đứa tôi như nằm giữa pháo hoa rực rỡ. Mọi thứ chậm rãi chuyển động chẳng khác nào thước phim quay chậm. Nơi đây là thế giới của riêng tôi và Nazuna.

Chúng tôi dập dềnh trong pháo hoa dưới nước. Nazuna nắm lấy hai tay tôi. Tay đan tay, ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Không cần kính bơi tôi vẫn thấy rõ gương mặt cô ấy.

Nazuna mỉm cười rồi từ từ ghé mặt lại gần. Cô nhắm mắt, chậm rãi ghé sát hơn nữa... cho đến khi môi chúng tôi chạm nhau.

“!”

Tôi bất ngờ trước hành động táo bạo của Nazuna, à không, trước việc đánh mất nụ hôn đầu đời. Trong một thoáng, thật sự chỉ một thoáng, tôi cảm nhận được đôi môi của Nazuna căng mọng như lòng đỏ trứng. Nhưng hoảng loạn vì mất nụ hôn đầu, đã thế còn thiếu oxy trầm trọng, tôi vội vã tách khỏi Nazuna và bơi lên.

Vừa trôi lên mặt nước, tôi lập tức há miệng hít lấy hơi để không khí. Trên cao là trời đêm rực rỡ pháo hoa. Quả nhiên pháo hoa ngắm từ dưới có hình tròn, mà ngắm từ bên cạnh chắc cũng thế thôi... Tôi đã đoán vậy từ đầu. Chắc giờ này trên hải đăng, nhóm Yusuke cũng nghĩ như tôi. Liếc sang hải đăng thì bắt gặp Nazuna ngoi lên ngay trước mặt, tôi bèn ngoảnh sang hướng khác. Mặc dù Nazuna là người chủ động, nhưng tôi mới là người bối rối không dám đối mặt.

“Oa! Đẹp quá!” Nazuna chẳng để ý đến tôi, xoay mình trong làn nước, ngửa mặt ngắm bầu trời và thì thầm những lời y hệt suy nghĩ ban nãy của tôi, “Tuyệt quá đi... Cứ như đang nằm giữa pháo hoa vậy...”

Không hiểu sao tôi thấy an tâm hẳn, bèn bắt chước Nazuna thả mình trong làn nước, ngửa mặt nhìn trời.

Sóng khẽ đẩy chúng tôi lại gần nhau. Trên trời pháo hoa vẫn nổ rộ, nhưng tôi biết khoảnh khắc này chẳng kéo dài mãi mãi. Mấy chục phút nữa, lễ hội pháo hoa sẽ kết thúc. Những người đang ngắm pháo hoa bên bờ biển rồi sẽ về nhà. Nhóm Yusuke đang ngắm pháo hoa trên hải đăng cũng ai về nhà nấy.

Tôi và Nazuna cũng thế. Mấy đứa nhóc 13 tuổi như bọn tôi đâu còn nơi nào khác để về? Đời chẳng hề có những thế giới mơ

ước như tôi vừa trải qua hôm nay.

“Norimichi này.” Nazuna vừa ngắm pháo hoa vừa gọi tôi.

“Sao thế?”

Tôi muốn quay sang nhìn Nazuna nhưng lại sợ nước biển tràn vào mũi và miệng, nên cứ giữ nguyên tư thế ngửa mặt lên trời mà đáp.

“Lần tới mình sẽ gặp nhau ở thế giới thế nào nhỉ?”

“...”

“Tớ mong chờ lắm đây.”

Dứt lời, Nazuna xoay người chậm rãi bơi vào bờ, hòa mình vào pháo hoa phản chiếu nơi sóng biển. Tôi chỉ biết dõi theo dáng vẻ xinh đẹp xa dần. Mà không, thật ra giờ tôi nói gì cũng vô ích, bóng lưng ấy đã khước từ tất cả.

Nazuna vũng vàng bơi tới “thế giới duy nhất” thực sự tồn tại, nơi không có “giả như”.

Giá... Giá như được gặp lại Nazuna lần nữa, thì dù ở thế giới nào tôi cũng sẽ thổ lộ tình cảm với cô ấy. Tôi sẽ nói thật to để cô ấy nghe thấy, giống như khi ném “quả cầu ước”...

“Tớ rất thích Nazuna!”

Lời bạt, đúng hơn là vài dòng cuối

Thật ra tôi thường được biết đến với vai trò đạo diễn phim truyền hình và điện ảnh...

Thông thường lời bạt là nơi độc giả tận hưởng dư âm của tiểu thuyết, nên đột nhiên đọc được những dòng này, e nhiều bạn sẽ bối rối. Nhưng mong các bạn đọc nốt đôi lời bày tỏ của tôi.

Pháo hoa, ngắm từ dưới hay bên cạnh? vốn là phim truyền hình phát sóng 24 năm trước, và tôi vinh hạnh được đảm nhiệm vai trò viết kịch bản cho phim hoạt hình chuyển thể từ bộ phim đó. Tôi đã thay đổi thiết lập nhân vật, đồng thời thêm thắt vài tình tiết ở nửa sau câu chuyện. Cụ thể, Norimichi và Nazuna vốn là học sinh cấp một đổi thành cấp hai; thế giới mơ ước chỉ xuất hiện một lần nay thành nhiều lần; “quả cầu ước” vốn cũng không có trong bản gốc... Tóm lại dù chỉ điều chỉnh đôi chút cho hợp làm hoạt hình, song phiên bản này vẫn có khá nhiều thay đổi lớn so với nguyên tác của đạo diễn Shunji Iwai.

“Anh muốn thử viết bản tiểu thuyết không?” Về sau có người hỏi.

“Tôi chưa từng viết tiểu thuyết nên chắc thôi.” Ban đầu tôi từ chối, nhưng ngay sau đó đã nghĩ lại. “Mình đã thay đổi thiết lập nhân vật, lại còn thêm thắt ở nửa sau của câu chuyện thì cũng nên có trách nhiệm chứ nhỉ?”

Tôi quyết định thử một việc bản thân chưa từng làm - viết tiểu thuyết.

Đó là lý do trong truyện còn nhiều chỗ xử lý khá vụng về, thậm chí không lột tả được hết ý tứ ban đầu. Và chắc hẳn nhiều độc giả sẽ thấy vài phần có văn phong hơi kì lạ, giống kịch bản phim hơn tiểu thuyết thông thường. Bởi truyện kể dưới góc nhìn của Norimichi, thành ra tôi không biết viết những cảnh Norimichi không xuất hiện, không chứng kiến thế nào, đành viết theo kiểu kịch bản phim...

Âu cũng là mấy lời biện bạch. Song ý tôi muốn nói, câu chuyện này rất giàu hình ảnh bởi nó vốn là phim truyền hình và phim hoạt hình, tóm lại là một chuỗi hình ảnh.

Ắt hẳn có nhiều độc giả đọc tiểu thuyết mà chưa xem phim truyền hình hay hoạt hình. Tất nhiên tôi rất cảm kích, nhưng vẫn mong các bạn thưởng thức các phiên bản khác. Xem xong, có lẽ các bạn sẽ hiểu hơn về bối cảnh, nhân vật, và những chỗ tôi viết còn mơ hồ.

Các bạn nhất định phải xem đây! Bởi dù đã rất cố gắng nhưng tôi vẫn chưa thể truyền tải hết suy nghĩ và tâm lý ngại ngùng của nam sinh cấp một, cấp hai như Norimichi khi đối mặt với bạn gái. Mà quan trọng là Nazuna! Nazuna phim truyền hình và hoạt hình cực kì dễ thương và cuốn hút! Vậy nên các bạn hãy thưởng thức cả ba phiên bản của *Pháo hoa, ngắm từ dưới hay bên cạnh?* nhé!

Cuối cùng, tôi có lời muốn gửi tới đạo diễn Shunji Iwai - cha đẻ của tác phẩm, đạo diễn bản hoạt hình Akiyuki Shinbo cùng đội ngũ làm hoạt hình, nhà sản xuất Genki Kawamura cùng toàn thể nhân viên tham gia sản xuất phim truyền hình và hoạt hình, và trên hết là các bạn - những độc giả đã dành thời gian đọc cuốn tiểu thuyết này...

Tôi yêu mọi người!

[1] Trang phục truyền thống Nhật Bản, thường mặc đi chơi trong các dịp hội hè.

[2] Tên riêng. Đồng âm với “giá như, giả sử” trong tiếng Nhật.

[3] Thành phố thuộc tỉnh Hiroshima, Nhật Bản.

[4] Giải bóng chày dành cho học sinh cấp ba của Nhật, tổ chức tại sân vận động Koshien nên thường gọi là giải Koshien. Là bước đệm quan trọng cho các học sinh muốn trở thành vận động viên bóng chày chuyên nghiệp.

[5] “Ôi, đáng yêu” trong tiếng Nhật phát âm là “Oi! Kawaii!” gần giống tên Oikawa.

[6] Trò đua xe thuộc loạt trò chơi điện tử Mario của hãng Nintendo.

[7] Món hầm tổng hợp, gồm các loại chả cá, đậu phụ, củ cải... hầm trong nước dùng ninh từ tảo bẹ và cá bào. Thường bán vào mùa đông hoặc các dịp lễ hội.

[8] Áo khoác truyền thống của Nhật Bản, phần cổ áo thường may bằng vải sa tanh đen, có dây cột giữa áo.

[9] Hãng mì tôm trẻ em.

[10] Học kì II ở Nhật thường bắt đầu từ tháng Chín.

[11] Tên riêng. Có nghĩa là ga trước hải đăng.

[12] Tạp chí truyện tranh cho thiếu niên.

Tác giả HITOSHI ONE

Thế giới thực

Thế giới mơ ước 1

Thế giới mơ ước 2

Thế giới mơ ước 3

Lời bạt, đúng hơn là vài dòng cuối